

*Palánczai
Gausz Tibor
S.J.*

**BOLDOGASSZONY
+ ÉDES +**

KORDA · RT · KIADÁSA · BPEST

BOLDOGASSZONY ÉDES . . .

IRTA:
PALÁNKAI GAUSZ TIBOR S. J.

BUDAPEST,
KORDA R. T. KIADÁSA

Nr. 459|1943. Imprimi potest. Budapestini, die 30. Sept. 1943.
Stephanus Borbély S. J. Praep. Prov. Hungariae.
Nihil obstat. Dr. Stephanus Kosztolányi censor dioecesanus.
Nr. 8470|1943. Imprimatur. Strigonii, die 23. Oct. 1943. Dr. Joannes
Drahos vicarius generalis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Bpest, VIII., Csepregy-ú. 2.

BEVEZETŐ

Kedves Húgom!

„Nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, akinek öltözete a nap volt és lába alatt a hold és fején tizenkét csillagból álló korona.”

Amint hajnalhasadáskor a nap diadalmasan emelkedik fel a látóhatár széléről, hogy fénnyel szórja tele az égen úszó felhőket, ezt a szegény, önmagában fénytelen földet, úgy emelkedik föl fényben úszó dicsőségben, ragyogó öltözetben a titokzatos nő, a Szűzanya, hogy ránk és különösen rád, kedves Húgom, rásugározza szívének-lelkének minden ékességét!

Ó, tárd ki szívedet, mint ahogy kitárja a kis virág kelyhét, hogy igya a hajnali fényt, a hajnali életet! A Szűzanya szeretete téged is bársonyosan széppé, újjá varázsol, mint ahogy a kis virág is üde színt, mosolygó életet nyer a mindent megújító napsugártól.

Szeresd a Szűzanyát, a Boldogasszonyt, az Édeset, a te égi Anyádat! Szeresd, mert az ő jó-sága boldogsággal tölti be szívedet!

Ő ad erőt, kegyelmet minden harcra, melyet most a kísértések és csábítások ellen folytatasz! Ő segít, nehogy elmerülj a bűnös ösztönök fojtó posványában!

Hiszen az ő kegyelemesője okozta azt is, hogy a fiatal leányok szívében máris olyan nagy a lelkesedés, hogy teljes erejükkel, mint a jövő családi tűzhely őrei, fel akarják emelni ezt a nemzetet abból a fertőből, melybe a bűn sodorta. A

magyar leányok tiszták és hősök akarnak lenni.
Lehetnek is! Te is, kedves Húgom!

Előtted áll a legszebb példakép, minden magyarnak Nagyasszonya. Tündöklök, mint a nap és követésre szólít fel!

Ó, ne légy kicsinyes! Ne takard el félénken és gyáván szemedet! Akarj nagy lenni! Akarj a Szűzanyához hasonlítani! Akard azt követni, akit boldognak mond minden nemzedék, hogy boldog lehess te is és boldoggá tedd édes magyar hazánkat!

Én bízom bennetek. Én bízom a magyar leányokban. Bízom húgaimban. Bízom benned is!

Hiszem, hogy a Szűzanya nyomába lépsz! Hiszem, hogy olyan tiszta, olyan hős leszel, mint ahogyan a Magyarok Nagyasszonya azt tőled kívánja.

Igy Mária hű követésével maradsz mindig húgom és én viszontszerető

Bátyád.

ÖRÖK ESZMÉNYKÉPED!

FÉNY A SÖTÉTBEN

Azt hiszem, mindenki tudja, micsoda kincs rejlik ebben a két szóban: Fény a sötétben. Úgy gondolom, mindenki átélte már a sötétség nyomasztó súlyát, a sötét szoba, a koromfekete pince, a hallgató, vakságra ítélt kert, utca, erdő kifürkészhetetlen aggasztó titokzatosságát. Nappal látjuk ellenfelünket, mérlegeljük a helyzetet. Észrevesszük a kimenekülés útját. — De a sötétben mit kezdjen az ember? Mit kezdjen egy fiatal leány? Nem is sejti, ki, mikor, honnan támadja vagy támadhatja meg. A sötétség még a bátrabbakat is óvatossá, bizonytalanná teszi.

Milyen jó, ha a vaksötétben hirtelen világosság gyúl, akárcsak egy fénysugár. Mindjárt bátrabban lépünk, mindjárt tájékozódunk, mindjárt visszatér — a nyomott, szívszorongó érzés után bátorságunk.

Ez a fény a sötétben.

Különösen a fiatal leányok irtóznak a sötétől. Bizonyos balhiedelem, titokzatos félelem fogja

el őket, ha sötétséget látnak. Sőt ennek még a gondolatától is borzongnak.

Egyfajta sötétségtől mégsem félünk. Sőt úgy teszünk, mintha nem is lenne sötétség, mintha világosan látnánk. Nem félünk semmitől, bátran járunk, énekelve, táncolva, kacagva sietünk tova — és csak ha a mélybe zuhantunk vagy ha gyilkosok támadnak meg, akkor eszmélünk rá a körülöttünk lévő ijesztő sötétségre . . . az élet világosságának hiányára.

Sok leány előtt teljesen homályos, sötét az életének útja, életének célja. Nem tudja, mit kezdjen magával. Csak él máról-holnapra. A világ szórakozást, sikert, hírnevet, tudást, élvezetet kínál fel. Lelkéből lassan kialszik a hit kis világító mécsese, és nem lát tovább. Kereszténységet, tisztaságot, erényt . . . szinte sehol sem talál. Az élet más, mint ahogy édesanyja mesélte, a tisztelendő úr oktatta . . . A nagyleány a gyermekszobából kilépve az élet vaksötétjében találja magát. Aztán — mivel a sötétben tájékozódni nem tud, beleveti magát az élet homályos zűrzavarába. Teszi azt, amit a többiek . . . Ó, alig merem leírni! Éli a kereszténynek nevezett pogány nő életét . . .

„Nincs ebből a zűrzavarból kiút, Páter? Oly ideálisan, igazán katolikus módon akartam berendezni nagyleány és fiatalasszony életemet. De az élet sötétségében nem tudok eligazodni! Hát nincs semmi fény már számomra?”

Van, kedves Húgom!

Boldogan és örömmel írom a választ: van még fény a sötétben. Van, aki utat mutat az örök nő problémák között. Van, aki megérti tépelődésedet, eligazít az élet sötét bizonytalanságában; felel kínzó kérdéseidre. Van valaki, aki maga a Fényesség: az édes Szűzanya!

Róla énekelte már Pázmány Péter és nyomában annyi magyar leány és nő: Fény a sötétben! Édes Reményem!

Ragyogjon fel tehát előtted is ez a Vigaszugár! Tágranyílt szemmel figyeld őt, az örök női ideált! Ő életed kulcsa, megoldása. Ő a mai élet zűrzavarában világosságot kereső leány eszményképe!

KELL ESZMÉNYKÉP?

Lehet, úgy gondoltad eddig, hogy sokkal nyugodtabb az élet, ha cél nélkül, szinte öntudatlan könnyedséggel telnek napjaid a világforgás egymásutánjában.

Én azt mondom, kedves Húgom, a tisztánlátáshoz, a boldogságkereséshez kell eszménykép. Tudod, miért? Egyszerűen azért, mert e nélkül az élet sötét, beláthatatlan tengerén szíved, mint valami kis hajó, céltalanul imbolyogna kormány és vitorla nélkül. Az életművészet nagy tudomány! A boldogság nem gyermekjáték és csak azok érik el, akik világosan látják az utat is hozzá!

Olvasd csak ennek a leánynak érdekes megfigyelését:

„Sokat gondolkoztam, milyennek kell lennem, hogy boldogságomat megtaláljam, hogy értékes legyen Isten és emberek előtt. Mert valahogy mi leányok mindig azt keressük, néha öntudatlanul is, hogy valakinek tetszését megnyerjük. Tetszeni és örökké tetszeni! Örök női betegség ez. És ettől a vágytól úzve, Istenem, hová nem jutunk!

Gyakran láttam kávéházi hölgyeket, agyonfrizurázott fejjel, vörös ajakkal. Láttam „kiöltözött” kisasszonykákat túlhalmozott vagy hiányos ruhákban szüntelenül érvényesülést szomjazni. Láttam a tánc és udvaroltatás „bolondjait”, a strandok nélkülözhetetlen, elpuhult alakjait . . . Megkérdeztem magamtól, vajjon ezek elérték azt, amit a nőtől vár a társadalom? Vajjon boldogok? Nem bánják-e meg egyszer, hogy ilyen szélsőséges útra léptek? Követhetem-e én őket? Nem elkeserítő-e az a gon-

dolat, hogy ezeknek nyílt vagy rejtett célja bűnösen szórakozni és magát mássá tenni, mint amilyen csendes pillanataiban lenni szeretne? Mert szeretne . . ."

„Nekem olyan ideál kell, melynek követése biztosítja boldogságomat, melynek eléréseért nem kell megtagadnom női mivoltomat, mely beragyogja, boldoggá teszi életemet.”

Igen, kedves Húgom, neked kell ideál, kell eszménykép. Mert mi lesz veled, ha eszményképet, idealizmust nélkülözve élsz? Sívább leszel, mint a sivatag. Szárazabb, mint a kiszikkadt kút. Árvább, mint a töröttszárnyú, ittrekedt bús gólyamadár. — Jaj a virág- és életnélküli leányléleknek!

KI LEGYEN AZ?

Azért is kell az eszménykép, mert a leányok lelkében mindig élt és mindig is fog élni az utánzás vágya. Ez a vágy pedig nem más, mint törtetés a szebbnek, a boldogabbnak gondolt nő életstílusa után. Mivel ez a vágy öntudatlanul is ott szunnyad minden leány szívében, ezért most teljes öntudatra ébresztem és felteszem a kérdést: ki az, akit eszményül választasz, akivel szinte együtt indulsz neki az élet sötét bizonytalanságának?

Minden leánynak van átmeneti ideálja. Némelyiknek tartós eszményképe is. De milyen szomorú tapasztalatokra tettem itt szert! Nem egy leánynak volt vágya a főntemlített kávéházi hölgy, az agyonkényeztetett kisasszony, a cigaretta . . . a festés . . . a tépett szemöldök . . . és az utcalány pogány élete!

Időközönként a kirakatok tele voltak filmszínésznők fényképeivel. Fiatal leányok albumaikba gyűjtögetik őket. Sok közülük arra vágyott, hogy hasonló lehessen: szép, csodált, megtapsolt. Azt gondolták, hogy ezzel mindent elérnek, a boldogságot is!

Lehet, hogy neked ennél nemesebb célkitűzé-
seid vannak! Tanulsz és csak egyre vágysz, hogy
csilloghass a tudományok kristályos egén. Így tör-
tetsz te is férfias erővel, hogy tudós légy. Tudod,
mit írt önmagáról az egyetemi tanárnő külföldről?
„Mit ér a világ elismerése, mit ér a csodálat, ha a
lelket nem elégíti ki. Tudományt kérnek tőlem,
holott szeretetet szeretnék szórni.”

Egy valaki mondotta magáról a nagy ígéket:
„Boldognak mond engem minden nemzedék!” Mária,
ő a Boldogasszony! S mi tudjuk, miért volt boldog!
Mert a legjobb részt választotta!

De nemcsak ő boldog, hanem minden követő-
jének is biztosítja ugyanezt a boldogságot! Olvasd
csak ennek a leánynak boldog önvallomását:

„Kerestem valakit, aki irányít, aki jó útra ve-
zet. Hosszú keresgélés után rátaláltam az igazi fény-
forrásra. Mária volt az. Ő jár most előttem. Már
nem tévedhetek el. Eszményképem vagy, édes jó
Anyám! Ő szeretet Anyja, engedd, hogy én a sze-
retet leánya lehessek! A te szívedből sohasem tűnt
el a szeretet, én is így akarok szeretni! Még a
szenvedésben is nagy voltál. Ilyen leszek én is,
Mária. Visszamosolygok arra, aki szeret, de arra

is, akinek arcán gondfelhő ül, az apró, rongyos kisgyermekre és a fáradt, öreg, elhagyott magyarrá. Ó, segíts meg ebben, Mária!"

Ugye már sejted, érzed, tudod, hogy egyedül Mária lehet eszményképed, ha igazán boldog akarsz lenni! Tedd tehát azt, amit ő tett s akkor lehetsz kunyhóban kínlódó szegény vagy Isten kegyelméből gazdag . . . tudatlan vagy tudós . . . ünnepelt vagy elhagyatott, minden órában megtalálhatod benne békédet és nyugalmadat! Benne, leánylelked legszebb eszményképében, Móriában, aki egyúttal a világ legelső asszonya is!

A LEGMAGASABB MÉLTÓSÁGBAN . . .

Ha valaha nő sikert ért el, ami minden nőnek titkos vágya, akkor az Mária volt. Ő vitte legtöbbre! Ővé a legnagyobb méltóság!

Nála nincs szebb, nincs gazdagabb, nincs előkelőbb. Rengetegen csodálják, szeretik, hódolnak előtte! Ő egyaránt meghódítja a gyermekeket és felnőtteket, fiúkat, leányokat, férfiakat, nőket. Nő még nem részesült ilyen tiszteletben, mint Mária már évszázadok óta!

És mindez semmit sem jelent a mellett a dicsőség mellett, hogy Ő az édes Jézusnak, következőkép az Istennek édesanyja. Mária Isten Anyja. Talán eddig nem is gondoltál arra, milyen nagyon nagy jelentőségű dolgot foglaltál énekbe és hirdettél lelkesedve, amikor nem egyszer hagyta el a dallam szárnyán ajkadat a hitvallás: Anyja lettél Istenednek . . . „Mária!"

Magad is érzed, én is bevallom, hogy végtelen nagy titok előtt állunk. Mikép lehet egy ember, egy nő, egy szűz — saját Teremtőjének, Istenének édesanyja? Isten előbb van, mint az ember, viszont az édesanya előbb él, mint gyermeke. Isten tehát, aki öröktől fogva van, mikép lehet gyermeke annak, aki időben lett? Milyen

lehetetlen állítás, hogy ember legyen Istennek, tehát Urának, Teremtőjének az édesanyja. Másvallású testvéreink ezt nem is akarják elfogadni. A régi áriánusokkal tanítják, hogy Máriát nem kell tisztelni, mert nem is lehet Istennek Anyja.

Pedig, kedves Húgom, ez a gondolkozás túlságosan emberi, és elfelejtjük a Szentírás szavát, amely épp ide vonatkozik, és amelyet épp az angyal mondott az édes Szűzanyának a fogantatás percében: „Ne félj, Mária!” . . . Istennél semmi sem lehetetlen! De ha kicsit gondolkozunk, azonnal rájövünk, hogy Máriának csakugyan Isten Anyjának kell lennie.

Jézus ugyanis nemcsak ember, hanem Isten is volt egy személyben, azért Mária Isten Anyja, mert Jézusnak, az Istenembernek volt édesanyja, emberi természete szerint. Az egység miatt nem lehet Jézusban elválasztani az istenséget az emberségtől.

Kishitű testvéreink ott tévednek, hogy úgy értelmezik a mi tanításunkat, mintha Mária az istenséget is önmagából adta volna Jézusnak, akárcsak az emberi testet. Ámde ezt mi sem tanítjuk. Mi csak azt tanítjuk, hogy Mária saját testéből és véréből adta az édes Jézusnak a testet, de mivel a második isteni Személy, az Ige, lényegileg egyesült evvel a testtel, azért Máriát joggal nevezzük Isten Anyjának, sőt kell is annak neveznünk. Anyja ugyanis Jézusnak, aki Isten is és ember is. Tehát Mária Istenanya.

Ó mondd, kedves Húgom, ki jutott ilyen szédületes magasságba a nők közül, mint Mária? Ó valóban a legfönségesebb, a legmagasabb méltóságban tündöklő nő!

ISTEN TRÓNJÁNÁL!

Épp ebből a csodálatos kitüntetésből származik Máriának minden dicsősége. Amikor a megtestesülésben a második isteni Személy, az Ige, le-

ereszkedik Máriához, ugyanakkor Máriát fölemeli egészen az Isten trónjáig, és szinte azt kell mondanunk, hogy bevonja Isten legfönségesebb életébe. Mária az istenanyaság által szédületes kapcsolatba jut a teljes Szentháromsággal.

Az Atyának legkedveltebb leánya lett, aki őt a legnagyobb, a legdrágább, a legértékesebb adományokkal tüntette ki. Hiszen Mária az ő egyszülött Fiának, a megtestesült Igének lett édesanyja. — Evvel az anyasággal, továbbá Mária a Fiúval a lehető legbensőségesebb kapcsolatba lépett, a legbizalmasabb közelségbe, a legmelegebb egységbe, amely csak a gyermek és édesanya között lehet. Jézus a külső szereteten és engedelmeségen kívül Máriát a kegyelmek árával halmozta el. Vele minden titkát közölte. Mária viszont a legmélyebben egyesült Jézussal, a legbensőségesebb szálak fűzték őket egymáshoz. — A Szentlélek Istennek pedig kiváltságolt szentélye lesz Mária; temploma, melyben a legdrágább ajándék rejtőzik: Jézus. Sőt azt kell mondanunk, hogy Mária a Szentlélek Úristen jegyese, mert a megtestesülés titokzatos tényét a Szentlélek Úristen ténykedésének szoktuk tulajdonítani, és mert a Szentlélek Úristen Máriával együtt dolgozik a lelkek újjászületésén. És így mindezzel Mária egészen bensőséges és egészen egyedülálló kapcsolatba kerül a teljes Szentháromsággal, és bár mindig ember marad, szédületesen fölemelkedik az emberek fölé egészen az Istenig.

Milyen siker! Milyen nagy kitüntetés! Mindez azért, mert az isteni kegyelem őt választotta ki a legfönségesebb hivatásra, az istenanyai méltóságra!

Ennek a gondolatnak tükrében már világossá válik, hogy az első népek keresztényei miért ragaszkodtak annyira a Szűzanyához és szeretetükben miért követelték szinte, hogy az Egyház hivatalosan is kimondja, hogy Mária Istenanya. Amikor ugyanis az eretnek Nestorius és követői,

a nestoriánusok ezt a közmeggyőződést tagadták és Mária dicsőségét kisebbítették, a nép valósággal felzúdult, és amikor az efezusi zsinaton 431-ben az atyák Alexandriai Szent Cirillel, a pápa követével az élükön kimondották, hogy Mária igenis Isten Anyja, akkor a nép örömjongásba tört ki; este fáklyás körmenetet rendezett, amelyen a nők illatos füveket égettek, és a hívők serege boldogan énekelte: „Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja” . . . Ez az ünnepség, a hívők tömegeinek ez a megnyilatkozása valami gyönyörű hitvallás lehetett! Ez a hitvallás a hívek szívében élő közmeggyőződést hirdette, amely ott állt a Szentírás mellett a szenthagyományban, a hívek lelkében!

Te, kedves Húgom, necsak a lelkesedésben, a benső meggyőződésben kövesd a hitvalló őskeresztényeket, hanem abban is, hogy ezt a csodálatos magasságokba emelkedett nőt, Máriát, szívedbe fogadod, életed zsinórmértékéül választod, eszményképeddé teszed, akit utánoznod kell!

DE ELÉRHETEM ŐT?

Nem egy leány lelkesedik az édes Szűzanyáért. Nem egy követné őt! Csak!

„Oly gyönyörű eszményképet állított elénk a Páter. Tudok érte lelkesedni, de Mária elérhetetlen. Oly mérhetetlen magasságban áll fölöttünk, szegény leányok fölött, hogy szinte lehetetlen őt utánoznunk.”

Kedves Húgom, nincs igazad!

Mária ugyan valóban végtelenül felülmúl minden leányt tökéletességben és méltóságban. Ezt az utóbbit követni valóban nem lehet. De ugyanakkor leereszkedő jóságában oly közel áll hozzánk, oly könnyen követhető emberi erényeket gyakorol, hogy ebben elérhető!

Bizonyára te is hallottad már a mondást, hogy a

szenvedés egymáshoz közel hozza az embereket! Hallottam széthullott családokról. A felnőtt testvérek valósággal ellenségei voltak egymásnak. Azután nagy csapás jött mindkettőre. A szenvedés újból összehozta őket. Rátaláltak egymásra, mert szenvedtek.

Látod, Máriát a szenvedés teszi megértővé, jóságossá, hozzánk közel állóvá. Ő tudja, mit jelent szenvedni. Amikor pedig meleg anyai szíve téged győtrődni lát, nemcsak testi szenvedésben, hanem lelki sivárságodban is megszán, segítségre siet, leereszkedik hozzád és ilyenkor oly közel van szívedhez, olyan igazán nő, édesanya, ember, hogy számodra már többé nem elérhetetlen. Csak ki kell nyújtani a kezedet. Csak meg kell csókolnod ezt a jóságosan segítő kezet. Máris érzed, máris tudod, hogy — ha méltóságban nem is, de — jóságban, szeretetben, leereszkedésben, tisztaságban, önfeláldozásban, hősiességben Mária eszményképed lehet.

Oly világosan meglátta ezt egy leány. Leirom: „Nem tudom megérteni, miért kell annyi leánynak rossz útra tértie, amikor a Szűzanya nyomában boldogok lehetnének! Ezek nem ismerhetik Máriát. Sokan azt hangoztatják, hogy nehéz az élet. És valóban én is néha szinte elkeseredem. Ilyenkor csak Máriára gondolok és ő mindig megvigasztal. Az ő élete is telve volt megpróbáltatással, szenvedéssel. És mégis, szenvedése mellett is ő a Boldogasszony, a legboldogabb anya. Elérhetetlen eszményi magasságban áll előttem, de ugyanakkor közel is érzem magamhoz. Az ő hatalma és nagysága vonz engem. Mások talán túl messze képzelik a Szűzanyát. Én közel érzem magamhoz, mert hatalmát, jóságát, nagyságát az én megsegítésemre használja. Hiszen megért. Ő is szenvedett. Nyomában pedig szenvedéseimben én is boldog lehetek. Ugye jól gondolkozom, Péter!”

Jól gondolkozol! Bár minden leány megértené, hogy Mária valóban lehet, sőt egyedül ő lehet a leányok legszentebb értelemben vett eszményképe!

MINDENKINEK ESZMÉNYKÉPE Ő

Mária oly csodálatos, oly tökéletes, hogy benne minden leány megtalálja azt, amit keres. Minden erényt magába zár, minden erényt kisugároz. Ha hasonlattal élnék, akkor azt mondanám, hogy Mária olyan, mint a tiszta napsugár: fehéren tündöklő és színekben mégis a leggazdagabb!

Emlékszel még, mennyire csodálkoztál, amikor a fehér napsugarat, az egyszínűt vagy inkább színek nélkül tündöklő szépséget az iskolában üvegprizmán megtörve egyszerre sokszínűnek: gyönyörűszip vörösnek, narancssárgának, sárgának, zöldnek, violakéknek, sötétkéknek és kedves ibolyaszíűnek láttad?

Addig nem tudtad, hogy a fehér szín összetett szín. Úgy gondolom, eddig arra sem gondoltál, hogy az édes Szűzanya életében mindenki megtalálja azt, amire neki éppen szüksége van. Ezért Mária minden leánynak eszményképe!

Ha értékes akarsz lenni, jellem, hogy mindenki megbízzék benned, mindenki becsüljön, szeressen, olyan, akinek mindegy, hogy látják vagy nem látják, mindig egyformán, helyesen cselekszik, ebben is a Szűzanya lesz irányítód.

Vagy azt hiszed talán, hogy őt követve elveszted éppen azt, amit keresel: egyéniségedet?

Ez megtörténhetik, ha más eszményképhez fordulsz. Vele nem, soha! Máriában megtalálod az összes erények végső fokig való kifejlődését, ami másban sohasem fordulhat elő. Így épp azokat az erényeket követheted, utánozhatod Máriánál, amelyek egyéniségednek megfelelnek, amelyek a jellemet tökéletessé teszik!

Másrészt Máriában minden együtt van: szűz és anya, úrnő és szolgáló, szegény és végtelen gazdag, iskolázatlan és a legbölcsebb. Látod, mennyi ellentét! Te azzal dicsekszel, hogy észszerű, logikus gondolkodásod egyiket elfogadja, a másikat elveti.

Most meg kell állnod olyan valaki előtt, akiben minden egyesül. Az a legcsodálatosabb, hogy minden gazdagsága ellenére oly egyszerű, oly bájos, meleg, oly közelálló, jóságos, mint a tavaszi édes napsugár. Mindenki szereti és mindenki követheti.

Viszont a lelkében egyesített sok-sok látszólagos ellentét arra is tanít téged hatalmas nagy tanítással, hogy csak akkor leszel értékes, ha a legkülönbözőbb értékeket — azt mondhatnám, ellentéteket — egyesíted magadban. Így, hogy boldog édesanya lehess, a legfehérebb szűzességet kell megőrizned egészen az oltárig. Hogy pedig jó édesanya lehess, a lelki vagy testi anyaságra kell készülnöd. Hogy gazdag lehess, igazán meg kell tanulnod a szegénység szeretetét is. Ha szegény vagy, az erények bőségével boldog gazdaggá teheted magad! Ha keveset is tanultál, a Szűzanya iskolájában bölcs lehetsz! Ha már nagyon sokat tanultál és nagyon okosnak gondolod magad, még utána azt is meg kell tanulnod, hogy a legnagyobb bölcsesség az alázatos istenszeretet.

Ó mondd, kedves Húgom, nem lelkesülsz ilyen eszményképért? Nem lelkesülsz a teljes tökéletességért?

NÉLKÜLE ÜRES ÉLETED!

Gyönyörű a májusi reggel. Ablakomon át ügyesen szobámba surran a bájos napsugár s utána beözönlik, szinte elkábít a friss virágok tavaszi illata. Hirtelen eszembe jut ez a gyönyörűszép ének:

„Légy üdvöz, május hajnala,
Legszebb virág, Szűz Mária!
Dallal köszönt a kismadár,
Virágival a völgy s határ;
Velünk együtt mind zengi ma:
Üdvözlégy szép Szűz Mária!”

Mily csodálatos harmónia: madárdal, virágillat s hófehér leányhódolat az édesanyának, Máriának május hajnalán. Vedd el az egyiket és mindjárt megbomlik a harmónia. Lásd, e nélkül a harmónia nélkül és a harmóniában is a legfontosabb vezérhang, Mária nélkül üres lenne életed, üres lenne szíved! Viszont annál szebb, tartalmasabb, gazdagabb, sőt boldogabb leszel, mennél inkább kitölti szívedet Mária, a leányok gyönyörű ideálja!

Láttál már síró kisgyermeket anya nélkül? Kismadarat árván, fészek nélkül?

Milyen szomorú csak a gondolat is!

Igaz tehát, amit egyik leány ír:

„Nem is tudnám elképzelni életemet Mária nélkül! Olyan üres volna minden! Főleg mióta meghalt az édesanyám, azóta mindig Szűzanyámra nézek, őt követem. Nélküle fél embernek, bénának, tartalmatlannak érezném magam. De vele gazdag vagyok, erős és boldog. Nála mindig megtalálom azt, ami belőlem hiányzik. Így igyekszem általa és nála kipótolni azt, aminek híján vagyok. Ó én tudom, sohasem leszek üreslelkű leány, mert az én gazdagságom, eszményképem Mária!”

Kövesd tehát te is Máriát! Akkor mindig lesz melletted valaki, akire bizalommal nézhetsz, aki segít, aki téged is tartalmassá, gazdaggá, boldoggá, értékes jellemmé, tökéletessé tesz!

Ő A LEGSZEBB IS!

Mária nemcsak a legtökéletesebb nő, hanem a legszebb is. Szépségét utánozni is lehet, sőt ő maga is ránk sugározza!

Gondold csak el, milyen gyönyörűvé változik májusban hirtelen az oltár. Diákkorom egyik legszebb élménye volt üde, ízlésesen elhelyezett virágok közé állított gyönyörűszép, nagy, hófehér Szűzanya-szobor a kis Jézussal. Oly élethű, oly bájosan szép volt Mária, mintha csak élt, beszélt volna! A

májusi oltárt te sem nézheted belső megindulás nélkül!

És most mégis azt szeretném, hogy ne nézd az oltárt, hanem lélekben menjünk ki a virágoskertekbe, a virágdiszbe borult gyönyörű természetbe. Nézd csak, itt kis gyöngyvirág-erdőcske mosolyog feléd. Hajolj csak le és tekintsd meg tiszta kelyhüket . . . Mondd, nem hallod azt a néma dicséretet, melyet az édes Szűzanyának zengenek, csilingelnek? De hallgal! Figyelj csak! Mintha az egész természet muzsikálna! Madarak vagy angyalok kara énekel? És nézd csak! Mintha varázsütésre körülöttünk virágerdő nyílnék; bokrok, virágzó fák, üde-zöld ligetek susognának, földig hajolnának! Nézd, milyen gyönyörű körülöttünk a természet . . . Szép kis őzikek futnak elénk vidám szökkenéssel! Amott kis nyuszikák ágaskodnak kíváncsian.

Kedves Húgom, látod ott? A föld-oltár virágdisze között az élő, az eleven Szűzanya! Arca szebb, mint a rózsá! Szeme tündöklőbb, mint a csillagok! A gyönyörűszép természetnek tündérszép Királynője! Ó térdelj le! Nézd ezt az égi, felejthetetlen szép tüneményt! Felénk jön! Ó figyeld meg, vésd szívedbe ennek a csodaszép Királynőnek minden vonását, minden ékességét! És ha majd el is múlik ez a földi tünemény, ha e sorokat olvasva másra is kell gondolnod, sohase felejtse, hogy még ennél a leírásnál, elgondolásnál is milliószor szebb, gyönyörűbb az égben élő Boldogságos Szűz Mária!

Ne felejtse el, hogy neked is hozzá hasonlóvá kell lenned! Ne felejtse el, hogy lelkének szépségét reád akarja lehellni! Ó, ha ezt úgy megérténéd, ahogyan átérték azt ezek a leányok:

„Májusban minden virág róla mesél; minden az ő szépségét és tisztaságát hirdeti. Milyen eszményien szép lehet az én mennyei Anyácskám! Úgy el tudok benne gyönyörködni az imádság idején! És ilyenkor felébred bennem a vágy, hogy hasonló legyek hozzá. Tisztának, ragyogónak kell

lennie szememnek, testemnek és szívemnek. Ó Mária, ugye segítesz? A léha, felületes, bűnöktől szennyes élettől mindig undorodtam, mert lelkemben szebb, eszményibb élet képe él, olyan, mint amilyen a tied, édes Szűzanyám! Szeretnék én is lilomos lelkű, tiszta leány maradni!"

„Nekem mint nagyleánynak, kint az életben is mindig a Szűzanya az eszményem. Vajjon tudnék-e nála szebb példaképet választani? Követ-hetnék-e szebb életet, mint az övé? Szeplőtelen Szűzanyám, segíts meg, hogy a megszentelő kegyelmet soha el ne veszítsem és így lelkem mindig gyönyörűsége lesz, hozzád hasonló! Ó nekem mindig a belső szépségre kell törekednem. A Szűzanya útja is ez volt. Ha pedig szép és boldog a lelkem, akkor tiszta és szép lesz a szemem, mosolygós az arcom. Ha pedig a szemem ragyog, az arcom mosolyog, akkor szép az egész énem. Így tehát lelkem szépségével elértem testem szépségét is. Oly jó, hogy erre most rájöttem. Most már minden örömmel Máriát, a legszebb nőt követem!"

Ó igen, kövesd! Mária a legszebb! Oly szép, mint a dallam, mint az álom!

KULSŐ SZÉPSÉGE!

Talán nem elégszel meg a pusztá állítással és a leányok lelkesedésével? Kérdezni szeretnéd: „Honnan ismerjük Mária szépségét? Honnan tudjuk, hogy ő a legszebb volt? Van róla valami emlékünkhöz? Megörökítették? Vagy csak jámbor sejtetem az ő egyedülálló szépsége? Mert ha valóban a legszebb nő lenne Mária, akkor még jobban ragaszkodnám hozzá!"

Sajnos, eredeti képünk nincsen az édes Szűzanyáról és mégis van elég sok bizonyítékunk arra, hogy Mária a legszebb, leggyönyörűbb leány és édesanya volt! Mielőtt ennek bizonyítására rátérnék, meg kell említenem azt is, hogy a szépség

tekintetében az ízlés egyénenkint változik és mégis az egyéni ízlés fölött el tudok képzelni olyan ideális, oly remek eszményi szépet, amely szépség mindenkinek ízlését, tetszését megnyerné. Ilyen eszményi, minden ízlést kielégítő szépség Mária.

De honnan tudjuk ezt?

Először, mert a jó Isten Máriát a saját Fia édesanyjának rendelte. Ezzel a nagy kitüntetéssel pedig meg kellett adnia Máriának mindazokat a tulajdonságokat, amelyek a legméltóbbá és legalkalmasabbá tették őt. Az Isten, a végtelen tökéletesség és szépség nem nézhette volna, hogy az Ő kedvelt leánya ne legyen a leggyönyörűsegebb hordozója a második isteni Személynek, a testté lett Igének, aki mint Isten, maga is a leggyönyörűbb. Oly világos tehát, hogy Máriának az Atyához, a Fiúhoz és a Szentlélek Úristenhez való kapcsolata miatt a leggyönyörűbbnek kellett lennie!

Mária továbbá mindenkinek, még az angyaloknak is a Királynője. Olyan királynő, akinek szépsége feltétlenül hozzájárul majd az örök boldogság fokozásához is. Márpedig Mária szépsége csak úgy okozhat nekünk nagy gyönyörűséget, ha ő minden embernél és angyalnál szebb, vagyis eszményi szépségben minden teremtetett földi és mennyei szépséget fölülmúl, mindenkinek ízlését teljesen kielégíti, sőt boldogságát fokozza!

De Mária egyedülálló szépségét erényes életéből is le lehet vezetni. Mária szívében ugyanis az erények a legmagasabb fokban tündököltek. Eltöltötték a lelkét, arcára, szemére is kitükröződtek. Végtelen szépséget kölcsönöztek neki. Máriának valóban a legszebbnek, a legbájosabbnak kellett tehát lennie!

SZÉP VOLT LELKE IS!

Mária szépsége itt éri el tetőfokát. A külső szépség nem is olyan döntő, de a belső szépség már lényeges. Mária lelkének, mely oly közel volt a

tiszta, a szent, a szép Istenhez, szintén tisztának, szentnek, szépnek kellett lennie! A lelki szépség ugyanis büntől való mentességet, erényekben teljes gazdagságot, vagyis szentséget, a megszentelő kegyelemben való természetfölötti pompát jelent. Mária mindenben mindenki fölé emelkedett.

Mária lelke olyan tiszta volt, hogy még tudatos bocsánatos bűnt, sőt tudatos vagy akaratlan tökéletlenséget sem követett el soha és amint már jól tudod, ment volt léte első pillanatától még az áteredő büntől is. Ő az Immaculata, a Szeplőtelen.

Hogy honnan tudjuk ezt? Hát onnan, mert ez az istenanyaságnak legszükségsebb velejárója. Mária egy pillanatig sem lehetett, még egy bocsánatos bűnt tekintve sem a sátán szolgája. Az Istenhez, az abszolút tökéletes tisztasághoz olyan közel álló Szűzanyának is tisztának, ilyen abszolút bűntelennek kellett lennie! Ezt a Szentírás is alátámasztja. Abból ugyanis, hogy az angyal így köszöntötte Máriát: „Üdvözlégy, malasztal teljes, az Úr van teveled . . .”következik, hogy Mária, ki malasztal teljes, minden büntől ment volt, különben nem lenne teljes a malasztban. A Szentírás szava az ószövetségben szintén Máriára vonatkozik: „Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé, ivadékok és ivadéka közé: Az széttiporja fejedet.” Ez csak úgy lehet igaz, ha Mária minden tökéletlenségtől, még az eredeti büntől is mentes volt. Itt a Szentírás ugyanis teljes győzelmet biztosít Máriának. De Mária győzelme nem lenne teljes, ha valamiben is legyőzte volna Máriát a sátán, vagy ha csak egy pillanatig is az eredeti bűnben lett volna. Következésképp fogantatásának első pillanatától a megszentelő kegyelem ékessé tette. Mindezt természetesen Jézus végtelen előzetes érdemeire való tekintettel adományozta neki a mennyei Atya!

A Szűzanya tehát nemcsak ment volt a bűnöktől, a tökéletlenségektől, hanem a megszentelő kegyelem valóban szentté, széppé tette. Ő a malasztal

teljes! Mária a szentté tevő kegyelem bőségét kapta léte első pillanatában már, hiszen már akkor egészen különös szeretettel szerette őt a mennyei Atya. Ezt a kegyelmet fokozta erényes élete és meleg kapcsolata az édes Jézussal. És ahogy a felkelő nap lassan-lassan egészen elárasztja fénnel, dicsőséggel a földet, úgy tette Máriát is a megszentelő kegyelem teljessége végtelen tündöklővé, ragyogóvá, széppé.

Már ezért az egyért is feltétlen bizonyossággal mondhatjuk, hogy Mária egészen egyedülállóan szép! Utólérhetetlenül gyönyörű!

Természetesen Mária önmaga is közreműködött az Isten szent kegyelmével. Önmaga is dolgozott lelke szépítésén és teljes erővel gyűjtötte az erények kicsi és nagy virágait. Nem volt erény, amelyet Mária nem szeretett volna. Nem volt lelki szépség, amely szívéből hiányzott volna. A legszebb erények illata vette körül Máriát. Közeliében mindenki csodálattal szemlélte ezt az erényekben egészen gazdag, egészen tökéletes leányt.

Valami végtelen szép lehetett Mária hite, reménye és szeretete a jó Isten, az Atya, Fiú és Szentlélek iránt. Lelkének négy főerőssége a négy főerény volt: az okosság, az igazságosság, a mértékletesség, a lelki erősség. Milyen gyönyörűvé tették őt a bájos szerénység, alázat, nagylelkűség, a hófehér tisztaság, szemérmesség, jóakaró szeretet, önfeláldozó jóság, szelídség, türelem, buzgóság és a finom tapintat. Ha Máriának minden belső szépségét fel akarnám sorolni, akkor pusztán erényeinek méltatása töltené ki ennek a könyvek lapjait.

Láthatod, kedves Húgom, milyen gyönyörű a lelke Máriának! Nem csupán elképzelés az a pazar sok szépség, amelyet a festők lefestettek, a költők leírtak, az énekek elzengtek Mária dicséretére. Most belátod, hogy mindez csak halvány — egyáltalán nem teljes — leírása annak a tökéletességnek, amely Mária szívét-lelkét, szemét és tekintetét eltölti.

Ugye, már tudod, Mária a legszebb nő, akit a legérdemesebb követned!

Ő ÉDESANYÁD!

Örömet csak fokozhatja, hogy ez a jóságos; ez a gyönyörű szép nő a te édesanyád! Ó mennyi hála kell adnod a jó Istennek, hogy a te édesanyád Mária lehet! Érted? A te édesanyád nem kevesebb, mint Mária, az Isten Anyja!

Ezt az igazságot már sokszor hallottad, de ha valaki megkérdezte volna, hogy miért édesanyád Mária, nem tudtál volna talán egyéni érzéseden és Mária jóságán kívül más okot mondani. Pedig Máriának több jogcíme van arra, hogy édesanyád legyen.

Már bizonyára sokszor hallottál arról, hogy az édes Jézus egy titokzatos, láthatatlan lelki testnek a feje. Ennek a titokzatos testnek tagjai az egész lélekben újjászületett emberiség. Tehát Jézus feje annak a titokzatos testnek, melynek mi tagjai vagyunk. Mivel pedig Mária Anyja Jézusnak, a fejnek, azért anyánk nekünk is, akik a titokzatos testet alkotjuk. Amikor tehát Mária Jézusnak

testszerinti édesanyja lett, ugyanakkor lélek szerint a mi édesanyánk is lett. Mária által kezdtünk új lelki életet. Mária által lehettünk csak ebben a világrendben Jézus testének titokzatos tagjai. Lelkileg Mária újjászült minket Krisztusban és Krisztusnak, vagyis lelkileg valóban édesanyánk.

De nemcsak benső lelki életünk ajándékozásával anyánk Mária, hanem az édes Jézus külső rendelkezése folytán is. Az Egyház a szenthagyományra támaszkodva világosan tanítja, hogy amikor Jézus a Kálvárián a keresztről azt mondta Szent Jánosnak, Máriára értve: „Ime a te Anyád”, akkor Jézus Mária lelki fiairól is beszélt és ezek mi vagyunk, a Krisztus megváltói vérében újjászülettek. Tehát a Kálvária nagypénteki jelene, amelyben Jézus anyául hagyja nekünk a saját édesanyját, megerősítése annak a ténynek, hogy Mária a mi édesanyánk.

Az édes Szűzanya azért is anyánk, mert mint az összes kegyelmek közvetítője, bennünket halálos bűn után — akaratumk közreműködésével — állandóan újjászült, hogy mi is éljük a szentté tevő kegyelem életét. A szentté tevő kegyelem ugyanis új, isteni életet ad. Ezt az új életet Mária által nyerjük, vagyis ő a mi édesanyánk.

De édesanyánk azért is, mert a belső kegyelmi élet közvetítése mellett Mária a legszebb ideálként áll előttünk. Az édesanya a legszebb és a legtokéletesebb ideál, eszménykép. Mária pedig oly hatalmas ebben, hogy pusztán erényeinek vonzó erejével is fölébreszti bennünk a vágyat, hogy kövessük, és így valósággal újjá, széppé, erényessé tesz, mondhatni újjászült bennünket, vagyis ilyen értelemben is mondhatjuk, hogy édesanyánk.

TUDOD, MIT JELENT EZ?

Sok magyarázat helyett néhány leány levelét idézem. Lásd meg az életből, hogy ti leányok,

mennyire át tudjátok érezni azt a boldogságot, amely a Szűzanya anyaságából származik!

„Ha ezt a két szót hallom: Mennyei Édesanyám, akkor megjelenik előttem a legszebb, a legtökéletesebb, a legjobb asszony, akinek feje fölött a glória aransugarai ragyognak, arcáról a hit, a biztató reménység és a szép szeretet tükröződik. Testét halványkék palást fedi, lábával a sántánt tiporja. Lelkét bűn sohasem érte. Még az át-eredő bűntől is mentes volt. Ő a szeplőtelen! Ő a szép szeretet anyja, az én égi Édesanyám! Ha valami bánt, ha panaszkodni akarok, öhozzá fordulok. Neki mondom el mindent, neki, az én édesanyámnak. Ő, ki sem tudom mondani, hogy mit jelent nekem Mária! A mennyországot is csak úgy képzelem el, hogy édesanyám, Mária elé futok és engedem, hogy átöleljen és én is átölelem őt. Milyen boldog leszek akkor! Mert nagyon szeretem Máriát!”

Vagy olvasd annak a leánynak levelét, aki bűnösnek érzi magát és mégis Édesanyjában van minden reménye! Oly erőt adó ez a szeretet, hogy gyöngeséged napjaiban, bűnös voltod tudatában példaként állítom eléd!

„Szűzanyám, szeretlek! Tudom, nagyon rossz vagyok. Nem érdemlem meg jószágodat, anyai gyengédségedet. De kihez menjek? Ki bocsásson meg nekem, ha nem te, édesanyám, Mária! A te leányod vagyok. Országodnak egy kis építőköve. De nem. Én az nem vagyok. Én nagyon is rossz vagyok. Ő anyám! Segítsd meg vergődő leányodat! Engedd meg, hogy én is újból jó legyek!”

Szeresd te is, kedves Húgom, a Szűzanyát úgy, mint édesanyádat! Ha pedig ezt meg is akarod pecsételni, ha a Szűzanya kegyét még jobban meg akarod szerezni, ha boldogságodat növelni akarod, akkor kifejezetten is fogadd Máriát édesanyádnak és ha teheted, állj be az ő gyermekei közé, a Mária-kongreganisták közé!

Tudod, milyen boldogságot jelent ez?

„Öt évvel ezelőtt szép májusi reggelre ébredtem. A madarak daloltak s a lány tavaszi szellő mintha a fülembé zsongta volna az ég üzenetét drága jó Anyámtól: „Jer leányom, várlak! Most ünnepélyesen is gyermekemmé fogadlak!”

Vigan, sugárzó arccal szinte repültem a templomba. Határtalanul boldog voltam, hisz kongreganistának avattak, Mária gyermeke lettem. Már alig emlékszem, hogy mi történt, csak azt tudom, hogy nagyon boldog voltam. A befejező ének még most is fülemben cseng és mindig lelkesít: Fel, Mária tiszta leventecsapatja, szentek koszorús unokái! . . . Azóta felkeltem és követem az én Anyámat, Eszményképet, Mindenemet . . .”

ANYA ÉS LEÁNYA

Már egészen világos előtted, hogy ha Mária édesanyád, akkor eszményképed is. Hiszen minden leány a legszebbnek, a legjobbnak először édesanyját mondja, őt utánozza a leghűségesebben.

Néha a leányok csalódnak édesanyjukban. Meglátják bennük a hibákat is. Ha ez bekövetkezik, akkor már nem lesz édesanyjuk egyúttal eszményképük is. Ők különben, jobbak szeretnének lenni a kevésbbé jópéldát mutató édesanyjuknál.

Máriában, az örök szép ideálban, a legjóságosabb édesanyában csalódní sohasem lehet! Mária mindig szebbnek, vonzóbbnak, tökéletesebbnek mutatkozik be fejlődő értelméd előtt. Minél jobban megismered őt, annál jobban lelkesedel érte!

Természetes tehát az a bájos melegség, amelyről épp a nagyleány-levelek tanúskodnak:

„Mennyei édesanyámmal kelek fel, fekszem le; ő kíséri napközben minden léptemet. Ő az én eszményképem, akinek erénykoszorújából a virágokat szívembe szeretném átplántálni, hogy ott ki- virágozzanak. Így élni de szép, milyen jó! Mária nyomában a szeretet angyala szeretnék lenni; köny-

nyeket akarok törölni, hogy minél kevesebb legyen a szenvedő ember. A magyar haza kis apostola akarok lenni: vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld. Mindezt attól tanultam, aki segít is, Máriától, az én édes jó Anyámtól!"

„Milyen szomorú annak a leánynak sorsa, akinek nincs a földön édesanyja! Nincs, aki szeresse, féltő jósággal gondját viselje; nincs akinek panaszkodjék, akitől tanácsot kérjen. De menyire szomorúbb annak a sorsa, akinek nincsen égi édesanyja! Nekem van. Minden este az ima szárnyain hozzá sietek az égbe; odaképzem magam égi édesanyám lába elé és mesélek neki. Elmondom, hogy mit csináltam egész nap és bevallom bűnbánó szívvel hibáimat is. Azt is elmondom, hogy ha a munkám nehezen ment, vagy hogy miképen szórakoztam. Szóval mindent, mindent elmesélek neki őszintén. Ilyenkor olyan jó hallani dicsérő, biztató szavát és jóságos intelmét, hogy máskor jobb legyenek! A küzdelmekben pedig csak őreá gondolok és máris szinte biztos a győzelem. Oly boldog vagyok így. Olyan jó Máriát mindenben követni!"

Rajta tehát! Légy te is Mária gyermeke! Tégy meg mindent, hogy minden magyar leány így szeresse, így kövesse Máriát!

Ő A SEGÍTŐ MÁRIA!

Hogy Mária mindenkit mindig megsegít, azt nagyon jól tudtad eddig is. De arra nem gondoltál kifejezetten, hogy Mária eszményi szépsége mellett különös erőt kölcsönöz annak, aki követésére buzdul. Kegyelmi erejével melletted áll, csüggedésedben fölemel, biztat, bátorít, erősít, csakhogy a lelked hozzá való áthasonulását elősegítse, biztosítsa! Aki ezt megértette, annak kétszeres erőt jelent a Szűzanya, akárcsak a következő leányoknak is.

„Választhatnék-e más eszményképet, akit követnem kell, mint a segítő Szűzanyát? Aki őt sze-

reti, sohasem érezheti magát elhagyatottnak. Bármennyire is elcsüggedne sok hibája láttára, elég, ha az édes Szűzanya megérinti kegyelmének sugrával bánatos szívét és máris új erőt kell éreznie a harcra. Egy időben nagyon sokat szenvedtem, mert úgy láttam, nem haladok az erények útján semmit sem, sőt mindig több és több hibát fedeztem fel magamban; a sátán kísértése is sokszor gyötört. Lelkiatyám tanácsára a segítő Szűzanya nevét mondogattam: „Üdvözlégy, Mária!” Ilyenkor magam elé képzeltem az ő ragyogó tiszta alakját; tovább beszéltem hozzá és ilyenkor mindig oly erőt éreztem magamban, hogy már mosolyogva győztem le gyengeségemet. Akkor jutott eszembe, hogy minden édesanya a leggyöngébb, legbetegebb leányát szereti legjobban, és egyszerre megértettem, hogy ha lelkileg beteg vagyok, akkor segít legjobban Mária, égi édesanyám is. Ez most oly boldoggá tesz! Már nem félek semmitől. Már tudom, hogy Máriával az összes szükséges erényeket elsajátítom.”

„Édesanyám még kislány koromban tanított meg erre a legszebb imára: „Most segíts meg, Mária! — Ó irgalmas Szűzanya! — Keservét a bűnakeznek — Eloszlatni van hatalmad. — Hol már ember nem segíthet, — A te erőd nem törik meg. — Hő imáit gyermekidnek — Nem, te soha nem veted meg. — Hol a szükség kínja nagy, — Mutasd meg, hogy Anya vagy! — Most segíts meg, Mária! — Ó irgalmas Szűzanya.”

Azóta minden bajomban, bánatomban ezt a kis imát mondogatom. Úgy érzem, ennek az imának és az én édes Szűzanyámnak köszönhetem, hogy örökké vidám vagyok. A katolikus leánynak nincs is miért szomorkodnia! Ha bánat éri, ha gyötrődik az élet súlya alatt, ha valami nem sikerül, csak az édes Szűzanyához kell emelnie imádságos ajkát: „Most segíts meg, Mária!” És Mária segít. Segít arra mindig, hogy megnyugodjam Isten szent akaratán, hogy mosolyogva viseljem el mindazt, ami

mennyei Atyám és égi Édesanyám tudtával velem történik."

Ne félj tehát kedves Húgom; ezt a gyönyörű eszményképet gyengeségeid ellenére is kövesd csak bátran! Ő boldogan segít neked, hogy erényekben gazdag, értékes leánya lehess! Munkára fel tehát! Neked a Szűzanya nyomában tisztalelkű, derűs, mosolygó, ragyogó szemű leánynak kell lenned, hogy ebből a derűből és fényből másoknak is adhass! Szeretetet kell magad körül sugároznod, hogy szebbé tedd mások életét! Úgyis olyan sok e földön a bánat, a gond és a könny! Ne felejtsd el! Őnzetlennek, kedvesnek, szelídnek kell lenned ezért mindig, még ha sokszor nagyon nehéz is!

Igy leszel a Szűzanya igazi leánya, aki mindig csak örömet szerez számára!

IGY KÖNNYŰ AZ ÉLET!

Hidd el, kedves Húgom, hogy az előretörő tervek, vágyak széppé teszik életedet még akkor is, ha többet kell szenvedned céljaid eléréseért. A tespedt, harc nélküli élet untat; az élvezet is csömmert okoz. De a küzdés, a harc az elért eredményt

is sokkal kellemesebbé, a kis élvezetet is édesebbé, a szívet is meglegedettebbé teszi! Sohase légy alvó, unalmas, hétköznapi lélek! Legyen szívedben lendület, akarat, előretörés! Akarj önmagadból mindig másoknak is adni, hogy veled és általad is szebb legyen a föld!

Máriával nemcsak széppé lesz így életed, hanem könnyű is. Előtted áll ő, a te eszményképed. Veled van hatalmas segítségével. Átölel meleg anyai jósággal. Reá mindig számíthatsz! A legnehezebb harcok is könnyűvé válnak, mert győzelmed biztos tudata, Mária hatalmas pártfogása, neked juttatott sok kegyelme könnyűvé tesz mindent! Tedd ezt egészen tudatossá, mint ahogy tudatos volt ez több leány szívében!

„Milyen könnyű így az életem! Örök ideálként áll előttem a legszebb, a legjóságosabb, a leg-hatalmasabb női alak, az édes Szűzanya. Ha két út áll előttem, könnyen választhatok. Csak arra kell gondolnom, hogy melyik utat választanám menygyei Édesanyám. Könnyű eldönteni: a jobbat. Máriával már én is azt az utat választom, amelyiken nem lepi be a por lelkem tisztaságát; azt, amelyiken az ég napsugarát nem fogja föl előlem a közöny hideg köde. Néha azt az utat is választom, amely szűrő töviseivel növeli lelkem érdemét és új drágagyöngyökkel ékesíti láthatatlan koronámat. Így könnyedén szökellek örök boldogságom felé. Anyám mellettem áll, segít. Hófehér alakját folyton látom. Biztató szavát mindig hallok. Segítő kezét mindig érzem. Oly jó, oly könnyű így az élet!”

„Máriával nem is olyan nehéz a harc, mint gondoltam. A kísértéseket az ő segítségével könnyen legyőzöm. Csak nevét mondom vagy arcába nézek, az ő tiszta, jóságos tekintetét idézem magam elé . . . és oly különös erő száll meg, hogy akárkivel is fölvenném a harcot. Mária eszményképem, őt követem. Övele beszélek meg mindent. Ha bánat vagy öröm ér, mennyei Anyácskámhoz

sietek, neki elmondok mindent. Időnkint, ha valami fáj, úgy érzem, mellettem van és én keblére hajtom fejemet. Ő megvigasztal, erőt ad, ilyenkor minden fájdalmam megszűnik. Sokan panaszkodnak, hogy nehéz az élet. Nekem is az volt, nehéz mindaddig, míg meg nem találtam Máriát. Most már nem nehéz. És azt hiszem, hogy sohasem lesz nehéz. Azért hiszem ezt, mert minden nehézségben Máriához menekülhetek; ő is szenvedett, meg tud erősíteni, meg tud vigasztalni és ha ő segít, akkor a terhet már ketten viseljük, így már igazán nem lesz nehéz. Ó édes Anyácskám, ne hagyj el soha! Én bízom benned, Mária!"

Csak bízzál! Bizalmaid meghallgattatásra talál. Szeresd nagyon a Szűzanyát és ne felejtsd el, hogy minden időben: most nagyleány korodban, később az élet viharában, még később, mint édesanyának is, sőt az ősz felé hajló korban is, mindig örök ideálként jár előtted Mária. Emelt fővel nézz reá, a Csillagra, a Szeplőtelenre, Eszményképedre!

NAGYASSZONYUNK

MAGYARORSZÁG KIRÁLYNŐJE

Már ezer esztendeje annak, hogy a mi első, dicsőséges királyunk, Szent István a Boldogságos Szűz Máriának ajánlotta fel ifjú országának a koronáját.

Még festményen is milyen szép, hát a valóságban milyen fönséges lehetett, amikor az ősz király élete alkonyán végtelen sok gondolkozás és ima után a legnemesebb följajánlással az éghez fordul segítségért és a leghatalmasabb Úrnőre, az angyalok Királynőjére, az Istenanyára, Máriára bízta népét és országát!

Szent István nem tehetett jobbat! Jobb kezekbe nem helyezhette a szent koronát! Közkedveltebb királynőt, hatalmasabb pártfogót nem is adhatott volna nemzetének soha.

A Szűzanya is örömmel fogadhatta ezt a bizalomteljes felajánlást. Hiszen eddig még egy

nemzetnek, egy királynak sem jutott eszébe, hogy Úrnőjének és Királynőjének fogadja őt. A korona is szent volt. A pápa, az adományozó megszentelte. Szent István pedig szent és hősie katolikus lelkületével kiérdemelte. Hogyne fogadta volna el tehát Mária ezt a felajánlást; hogyne lett volna ennek a népnek királynőjévé, amely nép csak nemrég ismerte meg őt és máris minden reménységét beléje helyezte.

Ettől kezdve Mária és a magyar nép szinte egygyé forrt. A Mária-tisztelet szentistváni magyar örökség. Az Istenanyával való kapcsolatunk meghatározó kifejezése ez a szép ének: „Minden magyar hajlék a te szent oltárod, és minden oltártól ez ima száll, Anyám: Örök királynőként tisztel téged hazánk.”

Szent István után legjobban a lovag Szent László király tűnik ki Mária iránt való nagy szeretetében . . . Nyomában királyok és hadvezérek hódolnak az édes Szűzanya előtt. Búcsúhelyekkel telve van az ország. Pénzeinken, zászlainkon Mária képe tűndöklök. Rózsafüzérrel a kézben mennek vitézeink a csatába . . . Legszebb énekeink között is a legszebbek a Mária-énekek . . . A magyar szív, a magyar lélek nem tudja feledni az első szent király hatalmas választását és immár egy évezrede mindig királynőjének tartja a Szűzanyát!

Igaz, hogy a századok folyamán külföldről beszivárgott a magyar egységet és az ősi Mária-tiszteletet megbontó tévhit; ez nemcsak lelkileg, hanem erkölcsileg is ketté választotta, gyöngítette a magyart. Bár ezért bűnhödnünk kellett és kell most is, Mária mégis kiterjesztette hazánk fölé mindig védőpalástját; nem engedte elpusztulni nemzetét! Pedig hányszor ástak sírt már nekünk! Hányszor álltunk a végpusztulás előtt! Ki tudja, hol lenne már Szent István birodalma, ha Mária nem oltalmazná örökségét!

Kulcsoljuk tehát imára kezünket! Ajkunk rebegjen hálaimeit! Mondjunk köszönetet Szent

Istvánnak, hogy Máriát adta nekünk királynőnknek és köszönjük meg a Szűzanyának, Magyarország Királynőjének, hogy immár ezer éven át megvédett, szeretett, irányított minket!

BOLDOGASSZONY ANYÁNK . . .

Bizonyára fölmerül a kérdés lelkedben, miképpen segített Mária a magyarokon és Magyarországon a századok folyamán. Azok számára, akiknek lelkében kialudt már a boldogító hit fátylaja, Máriának segítése csak elképzelés, üres elgondolás. Magyarország sorsa ugyanilyen lett volna Mária segítségére nélkül is. Hiszen talán nincs is túlvilági segítség . . .

Ebben és a következő fejezetben szeretnék ezeknek a fél-magyaroknak, ezeknek a nemzet lelkéből kiszakadt, Szent István király és a magyar nemzet évszázados hagyományától messze elvetődött és így szinte idegen lelkületű, ál- és látszatmagyaroknak megfelelni.

A Szűzanyába vetett hit két irányban segített. Most, ebben a fejezetben arról akarok beszélni, hogy miképpen emelte fel szívünket, lelkünket a csüggedés, szenvedés árából és miképpen erősített bennünket a további küzdelmekre. A Szűzanya segítségébe vetett hit óriási erőforrást jelentett, már csak azért is, mert elhagyatottságában mindig megtalálta a magyar azt, aki előtt lelkében föltornyosult bánatát kiönthette! Gondold csak el, milyen vigaszt jelentett, milyen belső megkönnyebbülést, amikor otthon és a templomban bújában-bajában sínylődő nép ezt a gyönyörűség ősi éneket énekelte:

„Boldogasszony, Anyánk, régi nagy Pátrónánk! Nagy ínségben lévén, így szólít meg hazánk: Magyarországról, romlott hazánkról, Ne feledkezzél el szegény magyarokról!

Ó Atya-Istennek kedves szép leánya, Krisztus Jézus Anyja, Szentlélek mátkája! Nyisd fel az egeket sok kiáltásunkra; anyai palástod fordítsd oltal-

munkra. Kegyes szemeiddel tekintsd meg népedet, segéld meg áldásra magyar nemzetedet! Sírnak és zokognak árváknak szívei, hazánk pusztulásán özvegyek lelkei. Vedd el országodról ezt a sok ínséget, melyben torkig úszunk. Ó nyerj békességet! Irtsd ki, Édesanyánk, az eretnekséget, magyar nemzetedből a hitetlenséget. Hogy mint Isten Anyját régen tiszteltenek, úgy minden magyarok most is dicsérjenek! Tudod, hogy Szent István örökségben hagyott, Szent László király is minket reád bízott. Sokat, Fiad ellen, megvalljuk vétettünk, de könyörögj értünk s hozzája megtérünk. Jézus Fiad előtt hajts térdet érettünk, mert ha nem cselekszed, egy lábíg elveszünk. Dicséret, dicsőség legyen az Atyának, a te szent Fiadnak s Szentlélek mátkádnak . . . Magyarországról, romlott hazánkról, ne feledkezzél el, szegény magyarokról!"

Vagy figyeld meg ennek az éneknek mélységét, mely a versszakokkal egyre fokozódik:

„Egek ékessége, földnek dicsősége, magyarok Asszonya, királynéja! Hozzád buzgó szívvel, köteles hűséggel járulunk, szentséges Szűz Mária. Mint pátrónánkhoz, Édesanyánkhoz teljes reménységgel folyamodunk, és minden ínségben fohászkodunk. — Tekints le jó szívvel, irgalmas szemeddel a mi szent eleink kérelmére! Jöjj örökségednek, rettegő népednek, jöjj, kérünk, ó Anyánk, védelmére. Míg bennünk egy ér mozdul és csepp vér, nem szününk tégedet hűn tisztelni, kegyes jó voltodat emlegetni. Mert belénk ontatott, szívünkbe oltatott eleink vérével szereteted. Azért fenn is marad, soha ki nem szakad magyarok szívéből tiszteleted. Hogy te légy segítőnk, bajban erősítőnk, Isten kiválasztott bús szíveknek. Hatalmas szent szavad, meghallgat szent Fiad, s megnyered bőséget kegyelmeknek. Nincsen oly szükség, nincs oly nagy ínség, melyre nem hathatós égben szavad, melyből nem menthetnéd szolgálodat. Azért Nagyasasszonyunk, hozzád fohászkodunk, hallgasd meg es-

deklő kérésünket. Éhségtől, hadaktól, isteni haragtól, hirtelen haláltól ments meg minket! A végső órán mellettünk szólván, légy hozzánk irgalmas, Isten Anyja, segíts az égbe, ó Szűz Mária!"

Még egyet idézek, hogy lásd, mennyire telve van a magyar nép a Szűzanya szeretetével, hogy mennyi erőt szerzett Máriától még a harcra is:

„Édesanyja, Nagyasszony, igaz magyar fiaknak, Pátronája s pártfogója régi magyar hazánknak! Tehozzád járulunk, sirva leborulunk, légy anyja fiaidnak! Reánk tekints, mert senki sincs, ki sorsunk boldogítsa. Igaz szívét és jó szemét, aki reánk fordítsa. Sok véres sebünket, panaszos ügyünket, aki előbb mozdítsa. Mindenfelé nyomorúság szorongatja népünket, majd száraz ég, majd zápor, jég veri el termésünket. Most szívünk szomorú, fél, hogy lesz háború, kétség gyötör bennünket. Békességben, csendességben tartsd meg hű szolgálodat, becsületben és bőségben örökös országodat! Szánd meg, ó jó Anya, magyarok Asszonya, hű magyar jobbjágyódat! Jó hírnévnek, magyar vérnek gerjeszd vidám újultát, királyáért, hazájaért vitéz vére buzduktát! Engedd, hogy hős karja mindig föltarthassa az ellenség lándzsáját! Így zokogunk, így hódolunk, Mária, szent nevednek! Így remélünk, halunk s élünk jó anyai szívednek. A magyar szent hazát s anygali koronát-ajánld föl az egeknek!"

Láthatod, hogy a Szűzanya-tisztelet mennyi erőt jelentett nekünk, magyaroknak. Valahányszor baj ért bennünket, előtte kisírtuk lelkünk bánatát, Máriától vigaszt nyertünk, erőt, kitartást, bátorságot a külső és belső ellenséggel folytatott harcra.

Mit jelentett a magyaroknak lelki szempontból Mária! Már az a pusztá tény, hogy Királynőnknek, Pátrónánknak, Nagyasszonyunknak, Anyánknak tekintettük őt, felemelte népünket, hazánkat és több megnyugvást, vigaszt adott, sőt a harci kedvet is élesztette, fokozta, bátrabbá, hőssé

tett, hiszen tudtuk, hogy a Nagyasszonyért harcolunk és a Nagyasszony hősiességét kíván tőlünk.

Még ha nem is segített volna másban az édes Szűzanya, máris elég okunk lenne az iránta való hálára! Ezer éven át érezte a nemzet Mária nevéből kiáradó lelki és erkölcsi erő értékét!

MÁRIA ORSZÁGA REGNUM MARIANUM

De ne gondold, hogy a Szűzanyában való hit csak az alsóbb népet töltötte el bizalommal, boldogsággal, új erővel. Mária a nemességnek, sőt a királyoknak is Nagyasszonya! Ezt történelmünk bizonyítja! Szent István építtette a székesfehérvári Mária-templomot, amely az ország legszebb temploma volt. Ennek a templomnak szűzmáriás főzászlajából lett az ország zászlaja. Érdekes történeti tény, hogy Szűz Mária képe az ország zászlaján ősi (tehát magyarabb!), mint a három magyar szín. Az Árpádok színe piros és fehér, melyhez talán csak az Árpádok vége felé kezd hozzájárulni a zöld.

Szent István példáját követték nagyjaink mind. Hogy Szent László mennyire szerette Máriát, az abból is kitűnik, hogy őt Szűz Mária választott vitézének tartották! — III. Endre Szűz Mária örökségének épségben tartására tesz koronázási esküt. Hasonlóképpen Anjou Károly is. Ennek emléke a szepesváraljai templom egykorú falfestménye. Szűz Mária maga teszi Károly fejére a királyi koronát. Nem lehetett volna szebben, jobban, találóbban kifejezni a Regnum Marianum, Mária országa eszméjét, mint ezzel. Nagy Lajos Szűz Mária tiszteletében Szent Lászlót követte. Mátyás király szintén Mária képét vereti pénzeire, mint egykor Szent László először. Ennek népszerűségét az is mutatta, hogy még protestáns fejedelmeink is csaknem mind

verettek máriás pénzeket. Manapság egyes pénzeinken Szűz Mária képe díszlik.

Nagyjaink nemcsak így külsőleg adtak kifejezést belső áhitatuknak, hanem a harcok ezer veszélyében is Máriát hívták mindig segítségül és ezzel a szent névvel bátorították önmagukat is és harcoló magyar testvéreiket. — Szent László zászlain már ott tündökölt a Szűzanya képe! A harcokba ezek a zászlók kísérték már a csapatokat. Katonáink nemcsak a magyar zászlóért küzdöttek, hanem a máriás zászlóért is, mely valósággal megkettőzte ereiket. Egészen kimagasló szerep jutott a Szűzanya zászlóinak Hunyadi János diadalmas harcaiban és a későbbi török csaták küzdelmeiben. Legendákat lehetne írni a magyar vitézek hősiességéről, de ezt a hősiességet lehetetlen elválasztani a Szűzanya zászlaitól, képeitől és szent nevének segítségül hívásától.

Báthori Istvánról, a nagy erdélyi fejedelemről és Lengyelország királyáról tudjuk, hogy harcaiban is a szentolvasó és a Boldogságos Szűz kiszolgálója mindennapi imádsága volt.

(A hitszakadással, sajnos, megtörik a Szűzanya iránti őszintán lelkesedés, de azért mégis) folyton találkozunk kimagasló Mária-tisztelettel egészen a mai napig. Mindezt énekeink, festményeink, érmeink, pénzeink, bélyegeink, törvényeink, imáink, Mária-kongregációink, az egész magyar Mária-kultusz főszegeken hirdeti! A magyarok lelkében mindig élt és mindig élni is fog a gondolat, hogy Magyarországnak Mária a királynője és Magyarország Mária országa. Mindig hittük és most is hisszük, hogy a Szűzanya megsegít bennünket minden szenvedésen, minden összeomláson át. Ez a hit megsokszorozza erőnket! Ez a hit, ez a megsokszorozódott erő az egyik legnagyobb segítség, amelyet Máriától, a Magyarok Nagyasszonyától kapunk és kapunk!

A MAGYAR MISZTÉRIUM

Az előbbi fejezetek alapján már magad is megítélheted, kedves Húgom, hogy milyen nagy szerepet játszik a Szűzanya a magyar történelemben. Ha valaki teljesen hitetlen volna, de őszintén szeretné hazáját, annak még hitetlenségében is követnie kellene őseinket és magyarjainkat a Mária-tiszteletben, mert magyarabb magyar az, erősebb magyar az, aki a Magyarok Nagyasszonyának tiszteletével beleilleszkedik az ősi magyar hagyományba és magáévá teszi a szentistváni örökséget.

De a Szűzanya a belénk öntött lelki erőn kívül valóságosan és emberi erőkön felül is segíti hazánkat minden vészen és szenvedésen keresztül!

Igaz, kézzelfoghatóan nem lehet kimutatni, hogy egy-egy csatában, egy-egy korszakban hol és mikor lépett közbe a Szűzanya, de ez nem is fontos. Elég, sőt sokkal fönségesebb, ha azt tudjuk kimutatni, hogy emberileg ennek az országnak már rég el kellett volna tűnnie a föld színéről, ha a történelem erőit egy jóságos kéz az égből nem úgy irányítja ahogy irányította, ha valaki mindig a végpusztulás pillanatában olyan megoldást nem biztosít, hogy az ország újból talpra álljon, holtott mindenki a történelem törvényei szerint pusztulását várná . . .

Ezt pedig számtalanszor éreztük ezeréves történelmünk folyamán: Valaki mindig segített, úgy engedte a történelmet alakulni, hogy népe újból és újból feltámadjon!

Legelőször is azt kell felemlítenem, hogy Magyarország mai területén, mint a történelemből jól tudod, népek mentek, népek jöttek, de egyik sem tudott hosszabb időre megtelepedni. A pannonok, kelták, dákok, gepidák, vandálok, gótok, hunok és a többiek mind elpusztultak, eltűntek a történelem színpadán. Mi az oka annak, hogy annyi nép eltűnése után épp a magyarok maradtak meg

és alapítottak tartós, virágzó életet? Érdekes, hogy Szent István annyi év után ajánlotta fel országát a Szűzanyának, amennyi év után kezdődött nagyjából az itt lakott népek hanyatlása vagy végpusztulása.

Géza fejedelemnek és Szent Istvánnak lángeszű meglátása és államalkotó ereje hatalmasat lendített a népen, de ők sem tudták kiirtani a magyarságból az áldatlan testvérharc csíráit és távol tartani a környező országok hadait. Szent István halála után Magyarországot majdnem az a sors érte, mint a hunokat Attila halálával, akik testvérharcban és ellenségek által elvéreztek, elhaltak. De a magyarokat Valaki megsegítette. I. Endre és főképp Szent László, „Szűz Mária választott vitéze” (Peer-kódex így adta tovább az akkori magyarok meggyőződését, hogy a Szűzanya küldte a haza megmentésére) megszilárdították, sőt hatalmassá fejlesztették az országot.

A tatárjárás után hazánk ismét végpusztulás előtt állott. Még most is csodálja mindenki IV. Béla és leánya, Szent Margit hősiességét, végtelen nagy hitét, országépítő erejét! Szent Margit önkéntes engesztelő önfeláldozása kellett, hogy a Magyarok Nagyasszonyának egészen különös segítségét biztosítsa és láthatlan gondviselésével irányítsa a nagy király lépéseit és az ország sorsát. Feltámadtunk és egy század múlva már ismét nagyhatalom vagyunk Európa népei között.

A mohácsi vésszel és a 150 éves török uralommal Magyarország a legsiralmasabb korszakához érkezett. Nemcsak a török pusztította a magyart, hanem a kettős királyság, pártoskodás, hitszakadás és a Szűzanya iránti megtört tisztelet is aláasta a magyarok sírját.

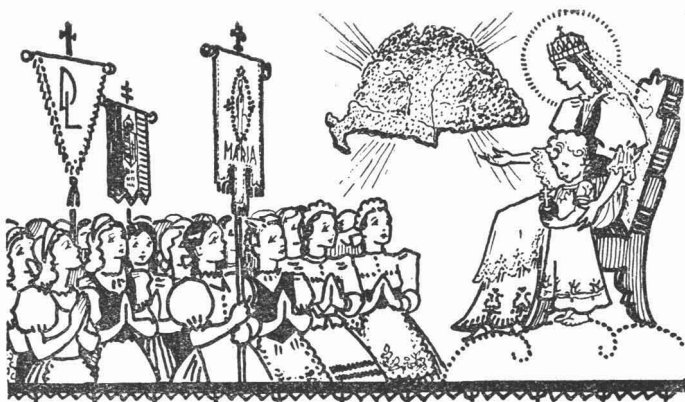
Ki segítsen ismét? Nemde a Magyarok Nagyasszonya? Az a Nagyasszony, aki a török elleni harcban annyiszor segített. Hiszen tudod, hogy a déli harangszó is a Szűzanya segítségének emlé-

kére van, hogy megsegítette Hunyadi Jánost és a magyarokat a törökök ellen a nándorfehérvári óriási csatában! Szent Fiának földi helytartója volt ugyanis az, akinek sikerült a török elleni háborút és hazánk felszabadulását megindítania. Nemcsak jelkép, hanem a magyar misztériumnak, titoknak megnyilatkozása volt az a gyönyörű esemény, hogy 1686-ban Buda ostrománál a koronázó templom oldalán lévő Mária-szobor falomlás következtében hirtelen láthatóvá lett annyira, hogy a küzdő felszabadító sereg égi üzenetnek tekintette és felfokozott erővel küzdött immár a hazáért és koronás Királynőjéért, a Magyarok Nagyszonyáért.

Még csak egy tényt emelek ki a magyar történelemből, a trianoni szomorú nemzetcsönkítást. Nagyon jól tudod, hogy az igazságtalan béke elszakította az országnak több mint kétharmad részét; megtépték Szent István köntösét és mi kifosztottságunkban sírva imádkoztunk ismét szerte a vérző országban: „Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk! Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk: Magyarországról, romlott hazánkról, Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Mária valóban ismét segített. Amikor a megtépett magyar haza szent Fiának világgraszoló hitvallással hódolt az Eucharisztikus Világkongresszuson, akkor a Szűzanya ismét kegyes szemmel tekintett le ránk és egymásután jött vissza a Felvidék, Erdély egyrésze, Bácska, és hisszük, hogy rövidesen ismét helyreállítja a szentistváni Nagy-Magyarországot!

Szeresd tehát a Szűzanyát! Terjeszd tiszteletét, hogy minden magyar szeresse őt és Mária így még jobban megsegítsen továbbra is!

MAGYAROK NAGYASSZONYA!

Mária nemcsak a magyarok Királynője, hanem a magyarok Nagyasszonya is! Oly szép szó ez, kedves Húgom, oly tartalmas, hogy csak az érti igazán, aki nyelvében és érzelemben is együtt él a nemzettel, a szentistváni elgondolással, a magyar történelemmel.

Nagyasszony ugyanis a magyar nép nyelvében és életében megtiszteltetés, sőt fogalom. Fogalma és kifejezője olyan nemes asszonynak, aki nemcsak nemességével, hanem jóságával, édesanyai lelkületével, leereszkedő kegyességével is a környező nők és magyar családok élén áll. A nagyasszony mindig valami jóságosat jelent, valami segítséget, édesanyai gyöngédséget — és ugyanakkor hatalmat és eszményképet is. Nagyasszony nagyságot jelent nemcsak hatalomban, hanem az erényekben is. Amikor magyar nagyasszonyokról beszélünk, akkor azok a magyar jobbmódú nők jutnak eszünkbe, akik gondozták, segítették az elhagyott szegényeket, nemesek voltak, de még nemesebb volt az ínségek iránti kegyességük. Amikor azonban a Magya-

rok Nagyasszonyáról van szó, vagy egyszerűen Nagyasszonyunkról, akkor mindig Máriára gondolkunk, aki a nagyasszonyok Nagyasszonya, mert Mária mindenki fölött áll nemességben, jóságban, és Mária segítségére éppúgy rászorulnak a magyar nagyasszonyok, mint a legelhagyatottabb magyar leányok is!

Nagyasszony tehát a legszebb cím, amelyet a magyar valakinek adhat, és magában foglalja az összes értékeket, amelyeket egy nőről csak el tudunk képzelni. Amikor pedig ezt a szót a magyar nemzet a Szűzanyának adta, akkor a földi értékek helyett túlvilági, természetfeletti jóságot és hatalmat is helyezett ebbe a fogalomba, és így a Nagyasszony kifejezi azt, hogy az édes Szűzanya nemcsak királynője a magyaroknak, hanem édesanyja, pártfogója, segítője, védelmezője, eszményképe, mindene.

Nagyon jól fejezi ki ezt a gondolatot egyik leánytestvéred: „Mint székely leány jobban fel tudom fogni, hogy mi nekünk a Magyarok Nagyasszonya. Sokat jártam Csíksomlyón. A csiki hegyek alján meghúzódó templom és az évszázados Szűz Mária-szobor nekem sokat mesél. Neki köszönhetjük mi csíkiek, hogy olyan tisztán megmaradtunk magyaroknak és katolikusnak. És mi mindent, mennyi csodát nem tett a drága csiki Szűzanya a csapásoktól sújtott népünkkel! Mily megható, amikor a sok acélos izmú, megviselt arcú székely férfi és nő térden állva kéri a Szűzanya pártfogását! Mily bizalommal és hittel néznek a Szűzanyára, mennyei édesanyánkra, a magyarok koronázott Nagyasszonyára! De nemcsak székelyföldön, minden vidéken segít az édes Szűzanya. Nálunk annyi kegyhely van! Mi úgy szeretjük a Szűzanyát! Oly jó így szeretni a Magyarok Nagyasszonyát! Hiszen édesanyánk ő! Ő vezeti és óvja meg minden bajtól nemzetünket! Nekünk leányoknak és édesanyáknak pedig örökös eszményképünk lesz a Magyarok Nagyasszonya,

hogy mi is kövessük az ő nemes jóságát, segítő készségét, önfeláldozását!"

Igen, kedves Húgom! Nálunk az Isten- és hazaszeretet gyönyörűen egyesül Szűz Máriában, a Magyarok Nagyasszonyában. Általa jutunk az Istenhez, általa leszünk vallásosak és benne találjuk meg, talán éppen hitünk jutalmaként országunk Védasszonyát. Mindent tehát, amit Máriáért teszel, hazánkért is teszed. És majdnem azt mondhatnám, hogy amit tiszta szívvel a hazának adsz, azt Máriának adtad! Ha tehát gyermekeidet máriás lelkületben neveled, hazafiasan neveled. És ha igazán hazafiasnak akarod nevelni, akkor a Nagyasszony szeretetére kell nevelned! Egyikből következik a másik! Láthatod már, hogy neked mint magyar leánynak, szinte mindened: Mária, a Magyarok Nagyasszonya!

Ha tehát magyar leány vagy, a Magyarok Nagyasszonya lesz eszményképed! Nem is adhatsz a drága magyar hazának értékeesebbet, mint hogy hűségesen szívedbe zárod Nagyasszonyod képét; hűségesen követed erényeit. Ez az igazi magyarság, nem az üres pöffeszkedés, az elpuhult úrhatnamság! Ugye megértettél? Ha magyar vagy, eszményképed a Magyarok Nagyasszonya!

MIÉRT MAGYAROK NAGYASSZONYA?

A visszatérés után elég gyorsan adtam lelki gyakorlatokat a felszabadult városokban is. Örömmel vittem közéjük a szentistváni üdvözlétet, a szentistváni szellemet. A legtöbb leány megértette a nagy Király és az édes Szűzanya üzenetét, de volt egy, aki a következő kérdéseket kockáztatta meg:

„ . . . én így szeretem Máriát. Helyeselni fogja-e ezt a Magyarok Nagyasszonya? Nem tudom. De miért a Magyarok Nagyasszonya? Nem mindenkinek a segítője Mária? Én, aki nem magyarnak születtem, aki más hazában nevelkedtem, én nem szerethetem őt? Hogyan tiszteljem tehát én a

Magyarok Nagyasszonyát? Nem dacolni akarok, ó nem! Csak írok, mert tudom, hogy a szívek mélyére tekintő pap kezébe kerül ez a pár gondolat. Mert bárhová sodor az élet rohanó árja, nem akarom soha elfeledni, hogy Mária mindenkié és nem lehet a Szűzanyát „kisajátítani!” Ez meggyőződéseml!”

Ha ilyen őszintén írtál, kedves Húgom, szeretettel felelek is. Azt hiszem, az előbbi fejezetek eléggé megmagyaráztak már mindent, mégis erről az oldalról is felelek kérdésedre. Abban igazad van, hogy Mária mindenkié. A kínaiaké, négerké, szlovákoké és a magyaroké is egyaránt. Minden nép kérheti segítségét, és Mária lehetőleg segít is mindenkinek.

De te magad is azt a barátnődet — és később gyermekedet — szereted majd jobban és azt részesíted előnyben, aki hozzád egészen különösen ragaszkodik! Nem? És ha te egészen bizalmas vagy valakihez, az rád melegebben néz, téged jobban szeret majd. Nincs igazam? Nem gondolod, hogy Mária is annak segít jobban, aki állandóan, kitartóbban, bizalmasabban kéri, aki egész sorsát rá bizza? Nemde Mária is a bizalom mértéke szerint nyújtja adományait? Aki nagyon ostromolja, aki egész lélekkel csüng rajta, azt csak nem hagyhatja árván?!

Látod, mi így szeretjük Máriát. Mi így mutatjuk ki igen nagy hűségünket. Szent István király Őt választotta Magyarország Pátrónájává. És Szent István után a magyarok — bizalmuk és szeretetük jeléül — magyar nyelven a legmelegebb, a legtartalmasabb Nagyasszony szóval illeték. Gondolod, hogy ilyen nagy bizalom után nincs jogunk remélni, hogy Mária el is fogadja ezt a címet? Gondolod, hogy neki nem tetszik, ha nemzeti nyelvünkön a legmelegebben szólítjuk: Magyarok Nagyasszonya? Gondolod, hogy nem szeret bennünket ezért melegebben, mint azt a nemzetet, mely talán egyáltalán nem tiszteli? Tudom, nem volt rosszakarát a szíved-

ben, csak rosszul neveltek talán. Legalábbis minderről semmi jót sem hallottál. Most megmagyaráztam mindent. Azért kövesd azt a délvidéki leányt, akitől a te leveled után a következő sorokat kaptam:

„Páter, nem vagyok magyar, de már beszélek magyarul. Most, hogy visszacsatoltak bennünket a régi Magyarországhoz, szeretnék én is úgy élni itt, hogy jó hazafi legyek. Amikor erről gondolkoztam, úgy éreztem, hogy itt sok lelki kincs van, amely által értékesebb lehetek. A legjobban az ragadott meg, hogy itt a leánytársaim úgy szeretik a Szűzanyát, hogy Magyarok Nagyasszonyának mondják. Oly szép ez! Ezzel nemcsak pártfogójuknak mondják, — mint eddig én is így szerettem — hanem ebben több is van. A Szűzanyát akarják utánozni, követni. Példaképnek tekintik őt. És úgy gondolják, hogy az az igazán magyar nő, aki leghasonlóbb a Magyarok Nagyasszonyához. Mától kezdve én is Nagyasszonyomnak tekintem Máriát, én is hűséges, jó hazafi, értékes leány akarok lenni!”

Te pedig, kedves Húgom, aki mindig magyar voltál, tanulj ettől a leánytól! Véd szívedbe mélyen ezt: Az az igazán magyar nő, aki leghasonlóbb a Magyarok Nagyasszonyához! — és költőnk szavát:

„Máriát ha áldva nem dicséred,
Korcs magyar vagy, rontva ősi véred!”

MILYEN ÁLDÁS EZ!

Milyen áldás ez, kedves Húgom, hogy nekünk magyaroknak ilyen nagy, ilyen jó pártfogónk van! Kimondhatatlan kegyelem a nemzet részére. Valóban Szent Istvánnak a legnagyobb ajándéka!

Milyen áldás ez nektek, magyar leányoknak, hogy ilyen gyönyörű eszménykép áll előttetek! Valójában senki sem szólhat semmit, ha ti szűz-

anyásan finomak akartok lenni! Sőt nemzetietlen, nem igazán magyar az, aki nem becsüli benneteket a Szűzanya jóságát, szépségét, fehérségét, szeretetét! Mily könnyű így jónak lenni!

Milyen áldás az, hogy ti ezt a szűzanyás finomságot átadhatjátok most és később is a nevelés által a fiatalabbaknak és mindazoknak, akik veletek beszélnek és érintkeznek! Áldás, mert általa valóban újból megvalósulhat a régi-régi szép idő, újból éneklj majd az utókor mireánk gondolva: Virágoskert vala híres Pannónia, mely kertet öntözé híven Szűz Mária!

Milyen áldás mindez, kedves Húgom!

De figyelj csak most nagyon! Hogy ír, mily mélyen lát egyik magyar leány!

„Régebben még csak voltak magyar asszonyok, akik valóban követték a Magyarok Nagyasszonyát erényekben is. Most — sajnos — ilyen kevés van! Most minden „modern” és mindenre azt mondják, hogy „rég” és „elavult”.

Ezért nekünk fiataloknak kell megmutatnunk, hogy még magyar a magyar! Még él bennünk Szent István öröksége! Még Nagyasszonyunk a Szűzanya! Mert csak akkor lesz kedves életünk a Szűzanya előtt, ha megtettük kötelességünket a Magyarok Nagyasszonyával szemben is!”

Mennyire igaz ez, kedves Húgom!

Szinte korbácsot kellene ragadni és kiűzni ebből az országból azokat, akik meggyalázzák életükkel, mérges lehelletű beszédükkel, hamis jelszavukkal az igazán magyar lelkiületet, az igazán magyar szellemet!

De ha ezt nem tesszük, mert nem tehetjük, akkor nektek, fiatal leányoknak szent harcot kell indítanotok, hogy a leányszívek ismét hófehérek és szépek legyenek! Igen, nektek fiatal leányoknak össze kell fognotok, hatalmas táborba egyesülnötök! Szent kereszteshadjáratot hirdetek! Küzdjétek, ha kell a vértanúságig is, hogy megegyeszer

szép legyen a magyar leány, hogy mégegyszer tiszta legyen szerelme, hogy mégegyszer igazán és őszintén a Magyarok Nagyasszonya legyen számotokra az édes Szűzanya!

MUNKÁRA FEL!

Eddig úgy volt, hogy éltük életünket, a magyar hazába beférkőzött pogányságot. Amikor pedig bajba jutottunk, akkor egyszerre jámbor magyarokká lettünk, templomba siettünk és szívből énekeltük: „Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk . . . Magyarországról, romlott hazánkról, ne fedkezzél meg szegény magyarokról!”

És amikor kiléptünk a templomból — folytattuk régi, bűnös életünket, hogy az édes Szűzanyának még segítőkészét is megkötöttük.

Ez nem magyarság, ez nem Mária-tisztelet!

Jól írta egy leány:

„Ő a Magyarok Nagyasszonya! Megkívánja tehát, hogy teljesítsük kötelességünket! Megkívánja, hogy javuljunk meg! Hogy igazán katolikusok legyünk! Hősök! Megkívánja, hogy küzdjünk és harcoljunk a szebb jövőért, a boldogabb családjáért, a megtisztult Magyarországiért!”

Vagy olvasd ezt az öntudatos levelet:

„Hazám Szűz Mária országa, s ennek az országnak én is egy kis tagja vagyok. Fontos az én munkám is a nemzet életében. Kell az én hitem és akarásom. Kell az én jószágom és tisztaságom! Kell az én szeretetem, és kellenek az én gyermekeim. Mindezt el is várja tőlem a Magyarok Nagyasszonya!

Ma igazi honleányokra van szüksége a magyar hazának. Történelmi időket élünk! Évszázadok, talán évezredek függnek attól, hogy most milyenek vagyunk mi magyar leányok és jövőendő magyar édesanyák! Kicsinyesek-e és önzők, akiknek az olcsó élvezetek kellenek, vagy igazi hon-

leányok, akik a hazáért tiszták tudunk-e maradni és a nemzet megerősödéséért is magunkat feláldozva, sok gyermeknek adunk-e életet! A haza sorsa a mi kezünkben van!

Igen, nekünk itthon kell küzdenünk az erények fegyverével. Dolgoznunk kell testi és szellemi munkával, imádsággal a szebb jövőért. Szükségünk van akaratra, kemény jellemre, erős elhatározásra: igen, én dolgozni fogok! Nekem felelősséget kell vállalnom minden tettemért, mert minden tettemnek következménye van: jó vagy rossz! Épp ezért, szükségem van egyenes, tiszta jellemre, nyílt lelkületre. Példával kell elől járnom, mosolyt varázsolnom az iskolában, otthon, hivatalban, munkahelyemen, mindenütt. Meg kell tanulnom a lemondást a haza javára.

Önzetlenül és hittel akarok dolgozni Magyarorszáért és a Magyarok Nagyasszonyáért!"

Nem folytatom már az idézeteket. De boldog vagyok, hogy már ti magyar leányok is érzitek a harcot, a munka szükségességét!

Munkára föl tehát! Készüljünk fel minden erővel a modern élet követelte harcra! A most felnövő szűzmáriás szellemben előkészült leánytábor újjá tudja alakítani a társadalmi bűnös szokásokat, a férfiak veszedelmessé vált követeléseit, a leányok könnyelmű engedékenységet, a családot és a társadalmi és családi életet át az egész beteg nemzetet!

Ezt tűzze ki szent célként magának a magyar leányifjúság! És akkor Szűz Mária segítségével, a Magyarok Nagyasszonya pártfogásával véghetetlen boldog korszak virrad nemzetünkre, amelyben minden, de minden visszanyeri épségét, boldogságát: az egyén, a család és a társadalom is!

Munkára föl!

MAGYAR LEÁNYNAK LENNI . . .

Tudod, hogy mindig őszintén írok! Most is megírom, hogy magyar leánynak lenni nem mindig könnyű! A Magyarok Nagyasszonyát hűségesen utánozni nem kis feladat! Mert bizony végtelen sok az ellenségünk! Néha véghetetlen nehéz a harc. És talán az lesz a legnehezebb a küzdelemben, hogy a szívedben, véredben lévő ellenséggel, édes önmagad kényelmével, kicsinyességével szemben is fel kell venned a harcot, és pedig eredményesen!

Megírom, hogy fölkészülj!

Néhány gondolattal még meg is erősítelek, hogy a küzdelmet ne hagyd abba, hogy a győzelemig harcolj!

Gondold meg azt, hogy nem lehet szebb élet-célod, minthogy magad a legtökéletesebb eszményképhez, a Magyarok Nagyasszonyához átalakítod. Mert így magad is a legtökéletesebb leszel, következőleg a legboldogabb itt a földön és a túlvilágon is. De ezzel egyúttal szeretteiddel is a legjobbat teszed! Mert olyan jó leszel hozzájuk, mint

az édes Szűzanya! A magyar hazát is így szerezted legjobban, mert biztosítod új életlendületét!

Az előbbiből következőleg számodra a Magyarok Nagyasszonyának az ország jövőjébe vett hitet kell jelentenie. Azt a hitet, hogy a Nagyasszony őszinte tiszteletével és segítségül hívásával a Szűzanya megadja mindazt a lehetőséget, hogy édes hazánk újból boldog legyen. Azt a hitet, hogy a Nagyasszonynak mint a magyar nő eszményképének utánzása, követése tisztává teszi, fölemeli, régi méltóságába visszahelyezi a magyar nőt, ezzel fölemeli a férfiakat és megteremti a kívánva kívánt családi boldogságot is!

De a Szűzanya védelmének boldog tudata nem jelent számunkra elbizakodottságot és tétlenséget, hanem azt, hogy mi is, te is, kivedd a részedet az országmentő munkából! Itt minden leány munkájára szükség van! Elsősorban a tiedre, mert most a te szívedben lett tudatossá nagy küldetésed! És ha valakit, talán sokat is magyar jövőt rontani látsz, az apostolkodáson kívül egy a kötelességed, hogy magad kétszeres, sokszoros erővel dolgozzál!

Ne félj tehát a munkától! Vigaszod lesz az, hogy veled a Magyarok Nagyasszonya!

Úgy érzem, hogy szíved kész a harcra!

Ezért felszólítlak és a Magyarok Nagyasszonyának nevében küldlek, kedves Húgom, vígy reményt a csüggedő szívekbe, megelégedést a zúgolódókba, tiszta látást az üres jelszavaktól elkábítottaknak!

Küldlek a családi körbe, az ifjúsági szervezetekbe és mindenhová a társadalomba, hogy mindenütt segíts égi Anyádnak édes hazánk felemelésében. És ehhez csak lelkesedés, kitartás, meleg szív kell! Állj ilyen lélekkel a kibontott fehér máriás zászló alá! Vonzz oda imáddal és életteddel minden magyar leányt, hogy kéz a kézben dolgozzatok, harcoljatok a szebb, a boldogabb magyar jövőért, az erős Regnum Marianumért!

Indulj tehát!

Magyarnak lenni tudod már mit jelent!

Hősiességet, nem kicsinyes dekázást!

Ha tehát hős akarsz lenni, ha magyar leánynak akarsz számítani, akkor nem méricskéled, hogy meddig erkölcsös még a ruhád, hanem nyugodtan ráadsz még egynéhány centit lefelé és fölfelé is, és meg mered mondani a varrónődnek jogos kívánságodat, elvedet, mellyel nem vagy hajlandó minden szemérmet sértő, pogány élet felé sodró divatmajmolásnak behódolni sem a mindennapi, sem az estélyi, sem a fürdőruhában!

Ha részt akarsz venni a kereszteshadjáratban és országot akarsz építeni, akkor nem törődöl az idegenből behozott divatos „slágerekkel”, „jazz-band”-el, „tangóval”, „foxtrottal” és „slowfoxal”! Akkor teljes öntudattal ellene mondasz ezeknek a kifecakált énekeknek, zenéknek és táncoknak. Helyettük pedig következetes akarattal a tisztaerkölcsű magyar népi értékeket öleled szívedhez!

Ne légy megalkuvó és gyáva! Szállj szembe mindazzal, ami lelkiismeretedet sérti. Ne félj a hangoskodóktól! Ne félj a megszóló nyelvektől! Te országot akarsz építeni. Te magyar leány vagy, a Nagyasszony leánya!

Indulj tehát! Szent munkára föll!

Utadban mindenütt kísér a Magyarok Nagyasszonya!

ÖT KÖVETNI ÖRÖM IS!

Amikor így magyar honleányi kötelességedre felhívtam figyelmedet és kiemeltem a nehézségeket, megírom azt is, hogy nagy öröm a Magyarok Nagyasszonyát követni!

„Páter, amikor arról hallottam beszélni, hogy a Magyarok Nagyasszonya a mi eszményképünk, az a gondolatom támadt, hogy milyen nagy öröm ilyen példát követni. Olyan boldogító tudat az,

hogy az Istennek Anyja, a Magyarok Nagyasszonya az én édesanyám. Ha elgondolom, hogy királynő elé léphetek, a Nagyasszony elé siethetek, akkor végtelen boldogság tölt el a tiszteletteljes félelem helyett, mert ugyanakkor tudom, hogy ő az én égi Édesanyám is."

Igaz! Milyen jószágos! Mennyire fejedelmi az ő viselkedése! Hozzá mindenki mehet; őt nem zavarja az idő elmúlása és a tér hiánya. Megfogja kezedet, legyen az bársonyos hófehér vagy munkától ráncos. Hiszen ő édesanyád!

Mennyire igaz, hogy öröm őt szeretni. Öröm őt követni. Öröm őt édesanyádnak nevezni. S ha egyszer megértetted, hogy milyen nagy a te édesanyád, akkor minden erődből hozzá akarsz majd hasonlítani! Akkor te is szeretnél nagy lenni és jószágos, akárcsak Anyád, a Magyarok Nagyasszonya.

Hogy miért?

Azért, mert másképen sohasem leszel szívből, igazán magyar leány! Pedig neked azzá kell lenned! A Szűzanya nyomán leszel igazán nagy! Merj is azzá lenni!

Tudod, mit mond neked, magyar leánynak, a legnagyobb Magyar?

„Ti vagytok elhíva egy nemzedék népét megmenteni!

Ti, akik valami szebbre születtetek, kik egy szebb jövőnek lehettek urai:

Merjeteek nagyok lenni!"

Merj nagy lenni, kedves Húgom, mint igazi magyar nő!

Merj nagy lenni, mint ahogy nagy mert lenni a Szűzanya is!

Merj nagy lenni, ne félj, melletted áll a legnagyobb, a Magyarok Nagyasszonya!

BOLDOGSÁG ÖT SZERETNI

Amikor így követed mint eszményképedet az édes Szűzanyát, akkor boldogság tölti be szívedet, mert Máriát követni, őt szeretni a lélek legnagyobb boldogsága. Egy leány hosszú ideig nem szerethette igazán Máriát, csak később találta meg, később jött rá, hogy mily boldogság őt szeretni. Olvasd levelét:

„Olyan családban nevelkedtem, ahol rajtam kívül csak édesanyám volt katolikus. Bár otthon veszekedést vallási különbségek miatt sohasem hallottam, mégis valahogy hitemet nem mélyíthettem el egészen. Csak amióta a szülői házból kikerültem, hívták fel figyelmemet a Szűzanyára, a Magyarok Nagyasszonyára. Kongreganista lettem. Jelvényemet büszkén hordtam, de a nagyvakációban otthon letettem. Csak félve, amikor senki sem látott bennünket, csak akkor mutattam meg az én drága, jó édesanyámnak. Így csak lopva ismertem és szerettem meg azt, aki teljesen katolikus családban mindjárt boldogabbá tehetné volna fiatal leányéveimet.

Most annál jobban szeretem. Oly boldoggá tesz a tudat, hogy nekem két édesanyám van. Ha egyedül vagyok, csak hozzá bújom, égi Édesanyámhoz. Ha fáj valami, úgy megvigasztal! Kimondhatatlanul hálás vagyok most az édes Szűzanyának, aki oly jó hozzám, hogy azt leírni nem is tudom, csak érzem. Néha bemegyek a templomba és megállok a Szűzanya szobra előtt. Ilyenkor úgy érzem, hogy szívembe valami jóleső meleg érzés költözik, mely szinte szétveti szívem szűk kis házát, hogy szabadon repülhessen fel egyenesen az égbe, a Szűzanya ölébe.

Ugyanezt a boldogságot érzem a magyar ünnepeken is, amikor a Magyarok Nagyasszonyához imádkozom vagy énekét énekelem. Ilyenkor két-

szeresen magyarnak érzem magam, boldog vagyok, mert Mária a Magyarok Nagyasszonya!"

„Én nagyon jól tudom, hogy a magyar leánynak nagyon kedvesnek és önfeláldozóan szeretettel teljesnek kell lennie. Sajnos, hosszú ideig nem voltam ilyen. Bántott engem is, hogy olyan szomorú vagyok. De találtam valakit, aki megsegített. Az a valaki a Nagyasszony volt. Tőle kértem segítséget, hogy sötét, komoly, sőt inkább komor természetemet segítsen megváltoztatni. És a Nagyasszony megsegített! Egy év leforgása alatt az ő segítségével és sok-sok küzdelem árán egészen megváltoztam. Én, aki addig olyan voltam szinte, mint valami elkeseredett leány, most örökké vidám, még a könnyei alatt is mosolygó magyar leány lettem azért, hogy másoknak bánatot ne okozzak és hozzájáruljak ahhoz, hogy Magyarország a Szűzanyának verőfényes virágoskertje legyen újra. Így mindig tudok, mindig akarok örülni. Így mindig visszamosolygok a napsütésnek, a virágnak, az életnek, mert én tükre vagyok minden mosolyoknak én azért élek, hogy visszamosolyogjak! A Magyarok Nagyasszonyában segítő édesanyát találtam és ez engem egészen boldoggá tesz!"

Ezeknek a leányoknak egészen igazuk van!
Boldogság a Nagyasszonyt szeretni!
Boldogság Őt követni!

KELL!

Már érzem, tudom, hogy egészen elhatározta magad a Nagyasszony hősies követésére. Mégis, hogy még jobban megerősítelek, leírom ezt a mondatot is: Kell őt követned!

A népek és nemzetek történetéből tudjuk, hogy az anyagi kultúra haladásával az emberekben fölébred a kényelemszeretet, az élvezethajhászás, az erkölcsi élet lebecsülése. Nézz csak szét most, kedves Húgom, szerte az országba, világba! Látni

fogod, hogy minden szegénység ellenére is hogy tódulnak az emberek az élvezetek felé... kávéházak, kocsmák, mozik, bálók miliójébe! Sajnos, a nők, sőt a leányok is az élvezeteket keresik annyira, hogy a komoly erényekről nagyon sokan hallani sem akarnak... De a nemzetek története azt is bizonyítja, hogy amikor egy-egy nemzet asszonyai és leányai már ide süllyednek, akkor a nemzet végpusztulás előtt áll.

Hazafiúi kötelességet teljesítek akkor, amikor féltve szeretett hazám nevében is nyíltan megírom neked, kedves Húgom, hogy ha a magyar leányok és asszonyok meg nem változnak, a haza sírásói lesznek, mert kényelmükben — hogy csak egy példát hozzak — nem vállalkoznak annyi gyermek felnevelésére, amennyit a haza megkívánna tőlük. Sír előtt állunk, mely sírt a magyar nők ássák meg bűnös, kényelmet kereső, hazafiatlan életükkel!

A régi pogány kultúra életében ugyanez a jelenség mutatkozott, de akkor megjelent a földön egy nő, aki egymaga fölemelte az erkölcsi mélyponton álló asszonyokat, leányokat. Ez a nő Mária volt!

A keresztény nők Máriát eszményképüknek választották, erényeit követték és a pogány elpuhultsággal szemben hősiesen nyomába léptek! Így lett Mária a női nem megmentője. De egy új kultúra kiindulópontja is.

Amint a régi leányok a Szűzanyát követve fel-emelték a nőt a szűzanyás magaslatokra és ezzel újjá alakították az egész világot, úgy kell neked is, kedves Húgom, minden magyar leánnyal karöltve női hivatásod magaslatára felküzdened magad és újjá alakítanod a beteg társadalmat.

Mária nélkül pedig ez lehetetlen!

Ő az örök női ideál. Ő az egyetlenség, aki mindig megmondja, életével mindig megmutatja azt az utat, amelyen a fölfelé törekvő leányoknak járniuk kell!

Ugye szép, nagyon szép hivatás: a Szűzanya, a Magyarok Nagyasszonya nyomán megújítani az országot!?

Csak egyszer értsd meg, hogy ennek eléréséért nem elég, ha a Szent Szűzet csodálod! Nem elég, ha ezeket a sorokat lelkesedéssel olvasod. Nem elég, ha megállsz a forró és bensőséges imánál és folytatod eddigi életedet.

Ezt a gyönyörű hivatást csak úgy töltheted be, ha életeddel követed Máriát, a magyar sors egyetlen irányító eszményképét!

Nem szóval tehát, hanem egész életeddel! És ha életkörülményeid: a divat, a szórakozóhelyek, a társadalmi szokások pogány, bűnös légkörrel vesznek körül — küzd le, alakítsd át őket!

Nem elég mindennap imádkozni Hozzá a sikerért! Mindennap követned is kell őt! Mindennap harcolnod kell érte és országának kialakulásáért! Eddig engedted, hogy az élet irányítson! Mától kezdve neked kell irányítanod Mária akarata szerint az életet!

Nem tudom eléggé szívedre kötni e szót: kell!

Mert gyakran előfordul, hogy lelkesülsz valamiért egy-két napig, esetleg néhány hétig és aztán mégis folytatod eddigi életedet.

Ez céltalan, eredménytelen lelkesedés!

Ezért kár lett volna ezt a könyvet is olvasnod!

Neked sokkal többet kell tenned!

Érted? Kell tenned!

Mint magyar nőnek egész életeden át kell követned a Magyarok Nagyasszonyát! Csak így vagy katolikus, csak így vagy igazán magyar leány is!

A vergődő magyar hazának most ugyanis olyan leányokra és édesanyákra van szüksége, akik az örök női eszményképnek, a Magyarok Nagyasszonyának példáját követve, mint az igazi nőiességnek és tisztaságnak, nemes lelkiességnek és

önzetlen szeretetnek, nem kevésbé a vértanúságig
hősies anyai önfeláldozásnak megtestesítői!

A NAGYASSZONY ÉS TE!

Szeretném, ha egy gyönyörű nyári reggel, amikor a nap első sugarait küldi hozzátok, megfigyelnéd a kerthen vagy ablakodban nyíló virágot. Ha nem akadályozza meg semmi, a kis virágon gyönyörű harmatcseppet találsz, tisztát, tündöklőt!

A hatalmas, óriási nap már kora reggel üdvözlí kis hűgát, az ici-pici kis harmatcseppet. Szeretetével megsímogatja, fénysugarával áthatja. A kis harmatcsepp pedig felmelegszik. Kicsi kis szemcskéjével visszamosolyog óriási nagy nap-nővéreére. Örül, hogy visszatükrözheti a tündérszép napot, a fényeset, a diadalmasat, az életet fakasztót. Nem nézi, hogy milyen pici önmaga. Nem keseredik el, hogy nem tud úgy tündökölni. Ellenkezőleg, örül, hogy bár pici, mégis egész valójába befogadhatja a napot és egész kis csöppjével visszaveri a nap fényét és így szintén miniatűr, pici, de tündérszép kis napocska lehet.

Szeretném, mondom, ha megfigyelnéd ezt a szép természeti jelenséget. És valahányszor elmélkedel ezen, napsugarat látsz vagy kis harmatcseppet, jusson eszedbe, hogy neked is így kell követned az édes Szűzanyát, a Nagyasszonyt!

Igaz! A Nagyasszony égmagasságban, napfényességben tündöklök fölötted. Így utolérhetetlen. De te lehetsz kis harmatcsepp is. Követheted a harmatcsepp példáját, sőt az előbbi fejezetben láttad, hogy kell is követned! Neked kis harmatcseppként egész lelkedet kell kitárnod! Bár végtelen kicsi vagy a Nagyasszonnyal szemben, mégis egész lényedet, szívedet, lelkedet a Nagyasszony melegsége, tisztasága, jósága, önfeláldozása, ragyogása hasssa át! Neked nem szabad elkeseredned azért,

hogy nem járhatsz azon az égi pályán, melyen a Szűzanya járt! Ez természetes! Istenanya, Nagyasszony csak egy lehet: Mária.

Ellenkezőleg örülnöd kell, hogy harmatcsepp-voltodat, egész egyéniségedet úgy alakíthatod, hogy tükre légy az édes Szűzanyának. Te úgy élhetsz, hogy életed pályája, ha kicsi lenne is, mégis a Szűzanya életének vetülete legyen!

A Nagyasszonyt nem előkelőségben kell követned, hanem erényekben!

Azt sem hozhatod kifogásként, hogy a Szűzanya kegyelemmel teljes és te annyi kegyelmet úgysem kaphatsz Istentől. Ez igaz. De nincs is rá szükséged. Mert Mária a kegyelmek teljességét kimagasló méltóságáért kapta elsősorban és neked a Nagyasszonyt nem méltóságban, hanem erényekben kell követned. Itt pedig kapsz annyi kegyelmet, — a jóságos Nagyasszony gondoskodik erről — hogy saját életedben a leghűségesebben követheted erényeit.

Ebben az értelemben olvasd tehát a könyv következő részét!

Akarj kis harmatcsepp lenni!

Engedd, hogy a Nagyasszony egész valódat áthassa, de dolgozzál is teljes erővel azért, hogy egész egyéniséged a Nagyasszonyt tükrözze vissza!

Ne felejtsd el: A Nagyasszony a nap!

Te a Nagyasszonyt tükröző, gyönyörű kis harmatcsepp vagy!

IME AZ ÚR SZOLGÁLÓLEÁNYA!

LEGMÉLYEBB TITKOK UNNEPE

Eddig még bizonyára nem gondoltál arra, hogy Gyümölcstő Boldogasszony ünnepe a legmélyebb titkok ünnepe. Sőt, azt kell mondanom, hogy a nők legfontosabb napja. Figyeld csak meg, hogy a Szentírás is milyen ünnepiesen beszél erről az eseményről!

„Elküldé Isten Gábiel angyalt Galilea városába, melynek neve Názáret, egy szűzhöz . . . , a szűz neve Mária.

És bemenvén hozzá az angyal mondá: Udvözlégy, malasztal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között! . . .

Ime, méhedben fogansz és fiat fogsz szülni és nevét Jézusnak hívod. Nagy leszen ő, és a Magaságbeli Fiának fog hivatni; és néki adja az Úristen Dávidnak, az ő atyjának királyi székét és országot fog Jákob házában mindörökké, és királyságának nem leszen vége . . . A Szent is, mi tőled születik, Isten fiának fog hivatni.

Mária pedig mondá: Ime, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”

Ebben az aránylag rövid kis szövegben a Szűzanya csodálatos fönségét bizonyító legnagyobb titkok rejlenek, amelyek rámutatnak arra is, hogy mi a Szűzanya egyéniségének a legmélyebb nyitja.

A legelső titok, amelyet a Szentírás itt kimond, az, hogy Mária szűz, hófehér, tiszta. Hiszen maga mondta: „Férfit nem ismerek.” — A Szűzanyának ebből a kijelentéséből világosan ki lehet következ-

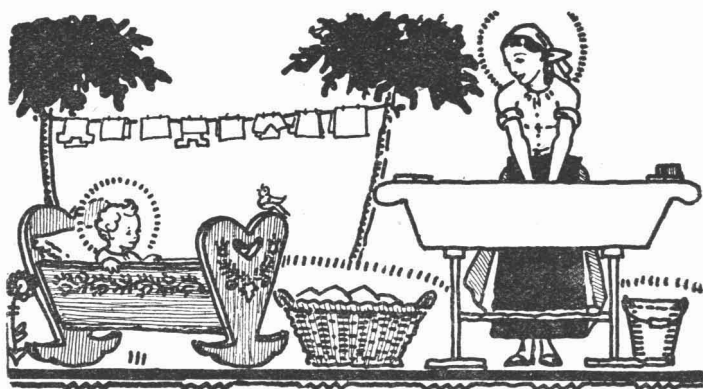
tetni, hogy örök szűzességet fogadott, amely fogadalmat az istenanyaságért sem áldozott fel. A jó Isten csodát tesz! És így Mária Jézus születése előtt, alatt és után is szűz maradt, melyet az Egyház, a Szentírás és a szenthagyomány világos tanításával dogmának is nyilatkoztatott ki ünnepélyesen.

A második titok Mária istenanyasága és az ezzel kapcsolatos pazar lelki gazdagsága. Ebben nemcsak az titok, hogy Mária mint anya is szűz, hanem inkább az, hogy Mária Istennek az édesanyja. Olyan nagy titok ez, hogy emberi ész Isten kinyilatkoztatása nélkül sohasem tudhatta volna meg, és a kinyilatkoztatás után sem érthetjük meg egész mélységében. Hiszen egészen isteni, valami végtelenül fontos méltóság Mária számára az istenanyaság.

A harmadik titok már nem hittitok, de lélektani csodálatos valóság, hogy Mária, a legfőbbesőbb nő, az Istenanya önmagát szolgálóleánynak mondja. Szédületes lelki magasság! Valóban Istenanyához illő magasztos erény! Melyik földi királynő mondaná magát szolgálóleánynak? És ki élne e szerint? Ó, mi azt hisszük, hogy a külső méltósággal belső szolgaság jár együtt, azért, ha valami kitüntetés ér, a gőg rabszolgáivá leszünk. De az édes Szűzanya nemcsak méltóságban, hanem lelkiségben is királynő! Nem téveszti szem elől, hogy mindent Istentől kapott, ezért nem sülyed a kevélység fertőjébe, hanem bevallja, nem szégyelli, nem tagadja, hogy minden méltósága mellett is mindig és örökre az Úr szolgálóleánya marad. Igazán királynői lélek!

És ezzel a vallomással üzen valamit minden nőnek!

Mária hármass csodás titka az örök női problémák végső megoldása.

A SZOLGÁLÓ SZERETET

Szent Ignác a szeretetről szóló nagyszerű elmélkedésében felhívja a figyelmünket arra, hogy Isten szeretete tevőleges szeretet. Értünk dolgozik, szinte fáradozik, az emberré vált Isten, Krisztus pedig még életét is föláldozza.

Szent Ignácnak igaza van! Ha ilyen szemmel figyeljük a jó Istent, akkor meg kell látnunk a teremtés nagy pillanatában, a gondviselés nagy tényében, a természet hatalmas berendezésében, hogy az Isten mintegy szeretetszolgálattal vesz körül bennünket embereket. Emberi nyelven azt mondhatnók, hogy Isten kiszolgál bennünket. Vannak, akik nem hiszik, hogy Isten az emberekkel így törődjék, és mert nem értik meg a nagy szeretetet, azért letagadják a gondviselést, Isten szerető segítségét.

Pedig az, amit mi sokszor lekicsinylő „szolgálatnak” nevezünk, a legfőbb és legértelmesebb szeretet megnyilatkozása. Nem lealacsonyító, nem megszégyenítő, hanem fönséges segítség, mely nem méltatlan Istenhez sem, sőt az isteni jósnak egyik legszebb megnyilvánulása. Nem fönséges elgondolás-e, hogy a

hatalmas nagy Isten végtelen jóságában lehajol hozzánk, önmagunkban tehetetlen emberekhez, és mindenben segít, támogat, szinte kiszolgál? A szolgáló szeretet sohasem szolgálat, sohasem lealázó, hanem a legnemesebb, a legönzietlenebb lelkek legszebb erénye!

Igaz az a gondolat is, amelyet most többször lehet hallanunk és olvasnunk, hogy a jó Isten a saját szeretetének a továbbítására a nőt választotta ki és oly nemes szeretetet helyezett szívébe, hogy a legszebb, a legnemesebb az isteni szolgáló szeretet hordozója lehessen! Tehát a nőre az Isten a legdrágább kincsét, a szerető szolgálatot bízta.

Ezt a küldetést értette meg Mária. A női léleknek ezt a legbensőbb lényegét fejezte ki ezekben a szavakban: „Ime, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!” Mert ha valaha szeretet-szolgálatban fölemésztette magát egy nő, akkor az Mária volt. Mária, aki hivatásának, küldetésének tekintette a szolgálatot. Szívének végtelen jóságából táplálkozott a szolgáló szeretete! Így valóban az Isten gondoskodó jóságának, szolgáló szeretetének megtestesítője lett!

ZENEKISÉRET

Egy szép vers, gyönyörű költemény, melyet művész, esetleg maga a szerző mond el, nagyon mély benyomást tesz a lélekre. Ha azonban ez ünnepi keretek között történik, mondjuk virágokkal díszített színpadon, zászlódíszben úszó teremben, amikor a szívekben élő hangulat, a gondolatokat már önmagában is kifejező zene úgyszólván lelkesedéssel, tüzellel tölti el a hallgatóságot, akkor ez a benyomás felejthetetlen lesz. Emlékezzél csak vissza ilyen ünnepségekre! Bizonyára van ehhez hasonló élményed.

Most pedig szeretném, ha a legszebb költemény élvezete, a legszebb dallam, a legszebb költemény öröme rezdülne át meleg leányszíveden. A színpad

a leggyönyörűbb valóság legyen: lelki szemünk előtt megnyílt csodaszép mennyország! Ahogy beletekinünk a boldog örökkévalóságba, magát az isteni dicsőséggel körülvett teljes Szentháromságot látjuk, körülöttük az angyalok és szentek véghetetlen sokaságát. A távolból álomszerűen szép ének hallatszik. Lélekzetviasszafojtva hallgatjuk ezt a minden emberi gyönyörűséget fölülmúló angyaléneket az égi szimfónia legszebb kíséretével.

És amikor az ének, a zene a legszebben csendül, amikor a szívek már telve vannak boldogsággal, égi gyönyörűséggel, telve a legnemesebb lelki élvezettel, akkor mint a legszebb dallam, a legszebb költemény, a leggyönyörűbb szimfónia, láthatóvá lesz előttünk: az édes Szűzanya. Minden elhalkul, és szemünkből kicsordul a boldogság könnye. Hogy mikép is tudott a jó Isten ilyen Szépet, ilyen Gyönyörűség-teljeset, ilyen kimondhatatlan nagy boldogságot teremteni! Hogy is lehetett, hogy egy ember, egy elrejtett községben szegényen élő és öltözködő leány ide jusson? Mi ennek a csodálatos életnek legmélyebb titka?

Mint a legszebb zene, mint a legmelegebb boldogság, mint valami isteni melodráma hallatszik az ég hangja:

A tartalmas, szűzies tisztaság!

Az önfeláldozó szent anyaság!

Az Istentől ellesett szolgáló jóság!

Gyönyörködve néznők tovább a Szűzanyát, de a látomás megszűnik. A szívünket betöltő boldogság megérteti velünk a fönséges igazságot, hogy Mária és minden nő boldogságának titka: a tisztaság, az anyaság és mindenekfölött a szolgáló jóság!

A TELJES SZÜZANYA

Nemrég egyik leány nagyon szép Mária-szobrot kapott ajándékba. Meghatottan vette kezébe. Majd

az asztalra helyezte, úgy nézte. Nemsokára kissé oldalt fordította és ismét gyönyörködött benne.

Valóban szép volt! De teljes szépségét csak több beállításból, több oldalról lehetett megfigyelni, élvezni.

Az édes Szűzanyáról azonban legtöbbször csak egyoldalúan emlékezünk meg. A Szűzanyát csak egyes erényeiben szoktuk megfigyelni, és elfelejtjük, hogy nekünk a teljes Szűzanyát kell követnünk.

Igy az újabb időben a Szűzanyának hófehér tisztaságát egyoldalúan szemléltük. Ideálként a Szeplőtelen állítottuk magunk elé. Nem is jutott eszünkbe talán, hogy Mária szeplőtelen tisztaságának egyik leglényegesebb velejárója a lelkének tartalmas gazdagsága. Nem gondoltunk arra, hogy ez a tisztaság csak úgy értékes, csak úgy tartalmas, ha a szent anyasággal van kapcsolatban. Mária szűzeségének ikertestvér erénye volt anyáskodó szeretete. Mária lelki értelemben is édesanya. Édesanyja az egész emberiségnek és édesanyja minden embernek. Amikor szűzességet fogadott, akkor lemondott a testi anyaságról, de annál inkább akart lelkileg édesanya maradni.

Sokan eljutnak eddig. Megértik azt, hogy a Szűzanya tisztasága és anyasága között legbensőségesebb az összefüggés. De hogy Mária ezenfelül még szolgálónak vallja magát, és hogy az alázatos szolgálat Mária teljes egyéniségéhez tartozik, azt már nagyon kevesen ismerik fel. Pedig Mária a szolgálatot tartotta a legfontosabbnak, és mi ezt mellékesnek gondoljuk.

Amikor Mózes az égő csipkebokor előtt térdelve alázatosan kérdezte az Istent, hogy minek nevezi önmagát, akkor az Isten legsajátosabb isteni nevét mondta: „Vagyok, aki vagyok!”

Mária is csak egyszer nyilatkozott önmagáról. Egyetlenegyszer nevezte meg önmagát és akkor is így szólt: „Ime, az Úr szolgálóleánya!” — Az evangélisták őt Szűznek mondják. Az angyal „Malasztal

teljes"-nek szólítja. Jézus Anyjának nevezi. Az angyalok Királynőjüket tisztelik benne. Az Egyház a szeplőtelen Istenanyának hirdeti. Mária pedig saját magát szolgálóleánynak vallja. Ezzel Mária is a leg-sajátosabb névvel nevezte meg önmagát.

És valóban! Mária csak úgy érte el a legnagyobb méltóságát, hogy az Úr szolgálóleánya volt. Így tudott egészen Isten akarata szerint élni. Így fogadott szüzességet, hogy mindig és teljesen Istennek szolgálhasson. Így akart mindenkinek édesanyja lenni, mert jól tudta, hogy az anyaság lényegében a legteljesebb szolgálat. Igaz szeretetszolgálat, de szolgálat. Ha Mária nem élte volna át egész valójában, hogy szolgálóleány, akkor nem is lehetett volna teljes értelemben anya sem, nem lehetett volna tartalmas, önfeláldozó szűz sem, de még Istenanya sem, mert éppen alázata volt legméltóbb benne az Istenanya méltóságához. A Magnificatban ezt Mária nyíltan be is vallja, a Szentlélek Úristen sugalmazásával megerősíti: „Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez az én szívem megváltó Istenem felett. Mert ránézett szolgálója kicsinységére. Ime, mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék.”

Hallgasd csak ezeket a gondolatokat megértő leánytestvéred csodálkozó felkiáltását:

„Tudtam eddig is, hogy Szűzanyám a legszebb, a legfönségesebb és a legboldogabb, de arra sohasem gondoltam, hogy mindezt ennek a pár szónak köszönheti: „Ime, az Úr szolgálóleánya!” Mily rövid kis mondat, és mily mélységet, mily boldogságot jelent! Köszönöm, Mária, hogy ezt is megértettem, hogy egyszerre megvilágítottad a szolgálat útját, melyen nekem is járnom kell!”

A TELJES NŐI IDEÁL

Amióta a nők teljes szabadságot élveznek, amióta az úgynevezett emancipációval megnyílt előttük minden pálya; és a nők valóban be is vonultak a gyárakba, az egyetemekre, sőt a parlamentekbe is, hogy egyenjogúak legyenek a férfiakkal munkahelyeken, iskolákban és minden szabad pályán, azóta sok vita esett arról, hogy mi is a nő igazi hivatása, mi a teljes női ideál.

Sokan azt vitatták, hogy a nőnek adottsága ugyanaz, mint a férfiaké, csak meg kell nyitni előtte a teljes életet, hogy képességei kifejlődhessenek. Következésképpen nincs külön férfi és női ideál. A nevelés útján a nőt ugyanúgy lehet használni a hivatásokban és gyárakban is, akárcsak a golyózápor között vagy a tankcsaták hevében.

Voltak szerényebb hangok is, de hogy ezeken a helyeken sok leány nem tudta megtalálni a boldogulásának útját, az bizonyos.

Ha most hirtelen szétnézel barátnőid és ismerőseid között, akkor meglátod, hogy milyen változatos életideál él szívükben. Az egyik úgy él, mint a fiúk, azt is hangoztatja, hogy jobban szeretne fiú lenni. A másik tudós akar lenni és bújja a könyveket reggeltől-estig. A harmadiknak a sport-tündér az ideálja. A negyedik magát kiszolgáltató nyafka kis kisasszony. A tizedik azzal büszkélkedik, hogy ujságíró és teljes öntudattal, fölemelt fejjel járkál a városban, hanyagul lóbálva kis kezításkáját . . . Az ötvenedik és századik elragadtatva beszél a kereskedelemről. De nem folytatom, mert amennyi a leány, annyiféle vágya van . . .

Egyszer-kétszer már te is kitervezted jövő boldogulásod útját. Volt idő, amikor már felmerült a lelkedben a kérdés, hogy mi is végeredményben a leány hivatása? Dolgozni? Férjhez menni? Vagy

mind a kettő egyszerre? Mit vár tőled a jó Isten? Mit az édes magyar haza? Vajjon mi a legfőbb értéked? Mi az, ami boldogságod alapszínét adja? Mi az, ami mindenütt és mindenkor jellemezzen? Másszóval mi az örök női ideál?

A nőnek teljes ideálja három szóban foglalható össze. Három szó, amely minden időben és minden korban megvalósítható. Három szó, mely minden körülményben, szegénységben és gazdagságban, jó- és balsorsban megnyugtatta. Három szó, melyet minden hivatásban meg kell oldania. Három szó, melylyel egész női egyéniségét a legirigyeltebb, a legszebb, a legboldogabb kifejlődésbe segíti. A teljes női ideál ebből a három szóból áll: tisztaság, anyaság, szolgálat!

Aki ezt megértette és lelkében a legszebben megvalósította, az lesz a Szűzanya után a legboldogabb nő a világon. Vagy másszóval: annyira használsz magadnak és az emberiségnek, annyira leszel boldog itt és a túlvilágon, amennyire ezt a hármat megvalósítottad, amennyire kifejlesztetted szívedben a tisztaság, az anyai lelkület és a szeretet-szolgálat erényeit!

Igen! Tisztának kell lenned, mert ez leányságod, nőiességed legdrágább kincse! Légy büszke tested és lelked tisztaságára! A testi-lelki tisztaságért való küzdelemben válsz bátor, öntudatos leánnyá, vihar-edzetté, aki mer szembeszállni a kísértőkkel és a nehézségekkel. Így hasonlítász majd a Piétához, a Fájdalmas Szűzhöz, aki a kereszt tövében is állt, nem roskadt össze a szenvedés súlya alatt! Így leszel erős asszony, aki nem törsz össze a megpróbáltatások nehéz napjaiban. Nemcsak azért leszel erős, mert erényessé küzdötted magad, hanem azért is, mert így lesz az Istennek és a Szűzanyának a segítségével legteljesebb számodra!

A tisztaság mellett az anyaság gondolatát is ki

kell fejlesztened szívedben! Nem szabad ugyan boldogságodat a testi anyaság gondolatához kötnöd, mert nem biztos, hogy Isten azt szánta neked. De erősítsd szívedben a lelki anyaság gondolatát, amely lehetőleg mindenkinek anyai szeretetet ad, és amely által mindenkit anyai gondoskodással veszel körül.

Ha így teszel, már a szolgáló szeretetet is gyakorlod. Nem kényeskedel, nem finnyáskodol, nem szolgáltatod ki magad, hanem szűzanyás finoman, bájosan és kedvesen szolgálsz mindenkinek. Hiszen tisztaságod gazdagsága és anyai szíved jósága csak úgy valóságos, csak úgy igazi, ha a zajló életben mindazokat szeretettel kiszolgálod, akik melletted vannak, akikhez némi közöd van!

Lehet, hogy még nem értesz meg egészen, mégis kérlek, vésd szívedbe ezt a három szót: Tisztaság, anyaság, szolgálat! Vagy talán inkább ezt a mondatot: Az örök női ideál a szűzanyás tiszta lelkiületből fakadó anyai szolgálat.

A LEGSZEBB ÁLDOZAT

A Szűzanyának a legszebb, a legfönségesebb áldozata az Úr Jézusnak följajánlása és föláldozása volt. Mint édesanya ezzel adta a legtöbbet Istennek. Mégis időben fontosabb és még egyénibb, sajátosabb áldozata is volt az édes Szűzanyának. És ez a maga teljes és tiszta önfeláldozása volt.

A keresztény hagyományból ismerjük azt a bájos jelenetet, amikor a jeruzsálemi templomban Mária mint gyermek tiszta szép szemét és kis szívét az ég felé irányítja és boldog önfeláldozással, teljes gyermeki öntudattal följajánlja önmagát az Isten szolgálatára. Egészen Istené akar lenni. Egészen. Ezért lelkével együtt följajánlja Istennek mindenét: egészségét, betegségét, örömét, szenvedését, gazdagságát, szegénységét, édesapját, édesanyját, otthonát,

szabadságát, vágyait és terveit, mindent! Ha a gyermeki bájt tekintjük, akkor ez volt Mária legszebb áldozata.

Ezt a följánlást Mária sohasem vonta vissza, csak állandóan megújította. A gyermekkori meleg följánlásnál talán kedvesebb volt Isten előtt a tudatos nagyleány önfelajánlása. Akkor ugyanis már teljes öntudattal hozta meg áldozatát. Azaz talán nem is volt Mária számára ez a följánlás áldozat, mert tudta, hogy amikor így Isten szolgálatára szenteli magát, akkor a legjobbat tette önmagával is.

Ez a följánlás érlelte meg Máriában az anyagi üdvözletnél kifejezésre juttatott gondolatot, hogy ő az Úr szolgálóleánya. Ennek a lelkiületnek pedig a legszebb kifejezője, hogy Mária a legkisebb parancsban is és a legnehezebb életkörülményben is a leg-hűségesebben követte a megismert isteni akaratot. Hiszen az Úr szolgálóleánya volt!

Ezért szolgált fiatal korában a templomban Istennek és végezte örömmel a templomtakarítás munkáját. Ezért vállalta — nem önzésből — az istenanyaságot is annak minden keresztjével együtt. Ezért fogadta szó nélkül a nehéz és fáradságosnak bizonyult utat Betlehembe. Ezért viselte el zokszó és panasz nélkül az istálló hidegségét, kényelmetlenségét. Ezért menekült készséggel éjnek idején Egyiptom földjére és lakott ott szinte számkivetésben addig, amíg az Isten vissza nem rendelte őt. Ezért vállalta Názáretben a szegénységet is. Ezért szenvedte végig hősieken szent Fiával a keresztordozás és keresztrefeszítés szörnyű kínjait. Mindent azzal a tudattal tett, hogy neki, a szolgálóleánynak kötelessége teljesíteni a legjobban mindazt, amit Isten reá vonatkozólag rendelt vagy az életkörülményeiben megengedett.

Mária Istennel szemben a szó legteljesebb értelmében ancilla, szolgálóleány. Nem nézi, nehéz-e

vagy sem, dicsőséget jelent-e vagy megalázódást! Számára csak egy dönt: Isten akarja!

Viszont az Isten is kitüntette őt. Igaz, próbára tette: senki sem szenvedett annyit, mint Mária! De élete végén felragyog a meggyőző igazság: „Mária a legjobb részt választotta!”

Ó, Szűzanyám, alázattal kérlek, engedd meg, hogy az én kis húgom is, aki ezt a könyvet olvassa, értse meg az Isten-szolgálat gyönyörű szépségét és egyedülvaló fontosságát! Engedd meg, hogy szívvel-lélekkel kimondja veled: „Én is az Úr szolgálóleánya leszek és parancsait, rendeléseit hűségesen vállalom, mint az én eszményképem és Anyám, az édes Szűzanya! Mától kezdve az én jelmondatom is ez lesz: „Ime, az Úr szolgálóleánya!”

A TE ÁLDOZATOD?

„Ó, Páter, nagyon boldog vagyok. Én is ugyanúgy tettem, mint az édes Szűzanya. Én is följánlottam magam a jó Istennek egészen, nemcsak most, nagylány koromban, hanem már mint kislány is. Oly boldog voltam, amikor lélekben odanyújtottam szívemet és elsusogtam: „Jézuskám szeretlek, szeress Te is engemet!” Most már tudom, hogy mit jelent ez a följánlás!”

Valóban tudod? És nem fogod elfelejteni? A szenvedés, a sikertelenség idején is eszedben tartod, hogy szolgálnod kell a jó Istennek?

Azért teszem fel így a kérdőjeleket egymásután, mert a leányok életébe sok esetben mélyen betekinthessem. Olyanokéba is, akik valamikor ugyanúgy, mint te, egy hangulatos percükben „följánlották” egész életüket szolgálatra Istennek. És milyen volt az ő életáldozatuk?

„Sokszor megdöbbenek, hogy milyen hiábavaló

lelki életet folytat sok leánytestvérem, s hogy meny-nyire szerencsétlenek. Egy barátnőm az egyetemen egy kevésbé sikerült kollokvium miatt — szemtanúja voltam az esetnek — íróasztaláról leseperte a feszületet, szentképeket; szitkozódott, átkozódott. És még szomorúbbá tette az esetet, hogy ez a leány kongreganista volt. Mi lesz a magyar leányokkal, ha még a kongreganisták is ide sülyednek?”

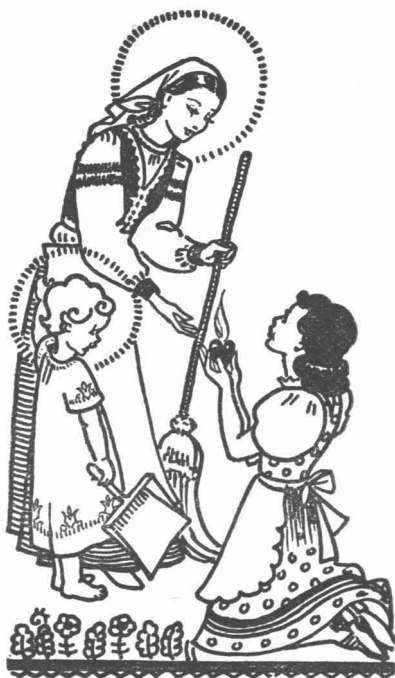
Ó igen, — drága jó Húgom — a mi szolgálatunk Istennek csak addig tart, amíg a meleg érzés áthatja szívünket, és amikor áldozatot kell hozni, amikor a nehézségek, a próbák, az igazi szolgálat ideje érkezik, akkor csődöt mond minden vallásosságunk!

Mert ilyen és ehhez hasonló esetet ezret is tudnék neked megírni. Beszélhetnék arról a leányról, aki betegsége miatt, hosszú időn át nem imádkozott, mert hát az Isten „olyan kegyetlen” hozzá. Buzgónak látszó leány, fiatalasszony korában nem vállalja a gyermeket, „mert az Isten sem kívánhatja, hogy ekkora áldozatot vegyek magamra . . .” Egy igazgató kegyetlenségéért a leány fölhangzik komoly lelki életével, mert az Isten igazán nem segíti a buzgókat . . .

Ó, nekem nagyon fájna, ha a te „önkéntes fölajánlásod” is csak ilyen értékű lenne! Nagyon fájna, hogy te az Isten szolgálatát megfogadnád ugyan, de valójában azt kívánod, hogy az Isten neked szolgáljon, saját-kényed-kedved szerint . . . mert különben „fölmondasz” neki! Hát vallásosság ez? Komoly lelki élet ez? Míg ájtatoskodol, így imádkozol: Könyörgök . . . az Úr szolgálóleánya. És az életben, ha nem szavakban, de valójában ezt követeled: Az Úr szolgáljon leányának. Itéld hát meg magad, hogy mit kell gondolnia az embernek ilyen leányokról!

Mondd tehát, milyen lesz a te áldozatod?

ADJ EGÉSZ SZIVET!

Azért írom ezt a könyvet, ezeket a sorokat, hogy a Szűzanyával te is egész szívet adj a jó Istennek. *Légy igenis az Úr szolgálóleány!* Ne csak jósorsban, terített asztal mellett, hanem balsorsban, szenvedések közepette is! Te úgy lépj a jó Isten elé, ahogy Mária, a te Anyád, Esményképed és Nagyasszonyod lépett! És úgy ajánld fel szívedet, ahogy Mária följánlotta a sajátját! Maradék nélkül, igazi szolgálatra, a legnehezebb parancsok betartására,

a legnagyobb áldozatok árán is.

Ne félj meghozni ezt az áldozatot!

Igy leszel ugyanis egészen katolikus leány, ellentétben a mai megalkuvók tömegével. Így leszel igaz magyar leány és nem korcs félszeg! Így leszel a szó teljes értelmében a Szűzanya édes leánya — és nem ál-kongreganista és színeskedő!

Ne félj meghozni az áldozatot!

Hiszen úgylis egészen az Isten kezében vagy. Az élet megpróbáltatásain mindenképen át kell esned. Vagy Isten nélkül szenvedsz, gyötrődöl és veszélyezteted örök boldogságodat vagy Isten akaratán megnyugodva, a szenvedéseket is önként vál-

lalva, értékessé teszed magad számára a szolgálat nehéz feladatát.

Ne félj áldozatot hozni!

Mert a jó Isten a legvégén azt javadra fordítja. Lehet, hogy nem veszi el tőled a csapást . . . Lehet, hogy könnyek között kell neki szolgálnod . . . Lehet, hogy egészen a kereszting kell vonszolnod életed áldozatát . . . De ha mindig szolgálóleány maradsz, ha mindig alázatosan rebed: „Legyen meg a Te szent akaratom!”, akkor az Isten téged sem hagy el. Akkor szenvedésed öröme változik. Akkor Máriával téged is fölmagasztal. Akkor rólad is azt mondják majd: „Ő is a legjobb részt választotta!” Ezer-szer és újból ismétlem:

Ne félj meghozni az áldozatot!

Hozz egész életedre szóló áldozatot!

Igy rebed el a Nagyasszonnyal önfelajánlásodat:

„Ime, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem mindig, az élet minden viszonylatában a Te igéd, a Te parancsolatod, a Te szent rendelésed, a Te szent akaratom szerint. Amen!”

A KIS JÉZUS

A Szűzanya-képek között a legszebbek azok, amelyeken a kis Jézus is látható. A művészek hosszú sora szinte versenyzett egymással, hogy szebbnél-szebb kivitelben, a legváltozatosabb jelenetekben örökítsék meg a világ két legbájosabb csodáját: Jézuskát és Máriát. Külön, külön, Mária is és Jézus is Isten legszebb csodája, de a kettő együtt már nem csoda: Jézus és Mária összetartoznak; az anyának és gyermeknek egyszerre kell szerepelniök.

Ha ezeket a Szűzanya- és Jézus-képeket egy albumba lehetne mind összeszedni és szép egymásutánba elhelyezni, akkor föltáruhá előttünk Máriának Jézussal együtt töltött élete. Megláthatnók, szemléelhetnók sok-sok változatban a Titokzatos

Rózsát, aki magába zárja, mint valami Tiszta Edény, a legdrágábbat, az édes Jézust fogantatásának pillanatában. Aztán megjelenének a betlehemi-képek: Jézuska a jászolban . . . Jézuska édesanyja ölében . . . Jézuska a pásztor kezében . . . A háromkirályok hódolata Jézuska előtt . . . Sok-sok oldallal tovább lapozva feltűnnének a názáreti képek szép egymásutánban: A teljes Szentcsalád a műhelyben; Jézus és Mária a konyhában; ugyancsak ők angyalok társaságában a kertben, almafa alatt, kút-nál, ebéd utáni munkában, esti imádságnál, lefekvés-kor . . . Annyi kép, alig érünk a végére!

Ez a képsorozat csakis egyről mesélne: miképen szolgálta Mária a kicsi és a lassan felnövekvő Úr Jézust.

Mert ha ebből a szempontból nézzük Mária életét, akkor meg kell állapítanunk, hogy életének szinte döntő hivatása volt: Jézusért élni. Jézust mindenben kiszolgálni!

Mert Mária élete Jézus mellett a szolgálóleány élete volt. A szolgálóleányé, akit a mennyei Atya megalázott annyira, hogy Szent József titkon el is akarta bocsátani, mert áldott állapotát fel nem foghatta. Szolgálóleány volt Mária, amikor istállóban kellett Jézuskát dajkálnia, kiszorgálnia. Szolgálóleány volt, amikor Egyiptomba menekült vele éjnek idején és védte, nevelte idegen földön: Szolgálóleány volt, amikor kiszolgálóleány nélkül főzött, takarított, varrt, dolgozott Jézusnak . . .

Hányszor vált kényelmetlenné Mária élete Jézus mellett! Hányszor esett neheze a szolgálat. Mondjuk, mindjárt Jézus születésekor az istállóban. Ott, ilyen lehetetlen helyen kiszorgálni Jézust, a pólyás kisdedit akkor, amikor a legtehetetlenebb, a legigényesebb. Talán megérintette Mária lelkét a külső kísértés gondolata: Miért vállaltad? Kellett ez neked? Most szenvedhetsz! De egy pillanatig sem hallgat a kísértőre, sőt erényt kovácsol a külső kísértésből

is! Végtelen szeretettel nézi kicsi fiát és csak ezt susogja: „Ime, az Úr szolgálóleánya!”

Minden nehéz percében, minden megpróbáltatása idején eszébe jutott életének nagy följajnlása. Láta az angyalt, amint fényt és dicsőséget ígér. Hallotta az elkápráztató fényes ajánlatot. És amint akkor, úgy életének minden áldozatánál világosan látta, hogy hivatását csak úgy tölti be, ha az Úrnak kicsiny szolgálóleánya marad.

Ezért szolgálta szívvel-lélekkel az édes Jézust! Ezért emésztette fel önmagát a Kisdédért. Ezért fáradt, ezért dolgozott, ezért törölgette a port és söpörte Jézus szobáját. Ezért főzött neki és ezért dajkálta szeretettel. És sohasem jutott eszébe az a gondolat, hogy Jézus nélkül sokkal könnyebb, kényelmesebb lenne az élete . . . Józseffel élhetnének kettecskén szépen, nyugodtan.

Ő erre nem gondolt! És ha gondolt volna is, utána kétszeresen följajnlotta volna magát Istennek szolgálatra, kettőzött erővel látott volna a munkához, hogy élethivatását még tökéletesebben betöltse: Ime, az Úr szolgálóleánya!

NYITOTT SZEMMEL

Sokan azt hiszik, hogy fejlődő leányuk még gyermek, még nincs világos ítélete, még nem érti az életet. Gyermekként kezelik, ezzel elkezelik. Pedig a „kislány” már régen „nagylány”!

Sokan azt hiszik, hogy a „kislány” nem veszi észre, és nem gondolkozik azon, hogy miért van egyik családban több, a másikban kevés gyermek vagy csak egyetlenke. Mivel te sem vagy gyermek, kedves Húgom, te is gondolkoztál már ezen, sőt ki is alakítottad magadban a véleményyt, nekem is csak két gyermekem lesz . . . vagy ha igazán katolikus és magyar leány voltál, akkor így gondolkoztál: én sok gyermeket adok Istennek és hazámnak, amennyit csak az Úristen rendel.

Neked példaként, a szülőknek figyelmeztetésül közlöm az alábbi leveleket:

„Vannak asszonyok, akik félnek a sok gyermektől és nem akarnak gyermekeket fölnevelni, inkább magukra költik a pénzt. Ezek az asszonyok nem magyarok, és ha ilyen asszonyok vannak Magyarországon, akkor újra arra a sorsra fog jutni a haza, mint 1918-ban. A környező államok újból feldarabolnak és elrabolják azokat a részeket, melyeken ekkor már valóban nagyon kevés lesz a magyar, mert az úgynevezett jó magyar asszonyok kényesek és finnyások voltak. Ilyen asszonyok ellen küzdeni kell a nemzetnek. Én megfogadtam magamban, hogy igaz magyar nő leszek. Áldozatot is hozok, ha kell, nagyon nagy áldozatot is!”

„Azt szeretném, ha minden fiatalasszony így gondolkoznék, mint egyik ismerősöm: „Olyan nagy boldogságot találok gyermekeimben; örülök, hogy sok gyermekem van.” Mennyivel másképp hangzik egy másiknak ítélete: „Nekem nem kell gyermek. Elcsúfítaná karcsú alakomat, telelármázná fejemet. Megbolondulnék.” Másvalakitől ezt hallottam: „Négyszobás lakásom van; gyönyörűen bebútorozott, mégis azzal az érzéssel megyek haza, mintha egy sírboltba mennék!” Én nem szeretnék ilyen érzésekkel hazamenni. Én magyar asszony akarok lenni. Sok gyermeket akarok adni önmagamnak, uramnak, a hazámnak és a mennyországnak! Úgy szeretném, ha minden fiatal leány így gondolkoznék és így mi magyar leányok megújítanók ezt a megcsontított, elvérzett édes hazát.”

Hogy mi köze mindennek a Szűzanyához és az előbbi fejezethez?

Hát csak az, kedves Húgom, hogy az előbbi megfigyelés szerint ezek az önző nők nem akarnak a gyermek szolgálóleányai lenni, mint az édes Szűzanya volt a kis Jézusé. Ezek nem értik a szolgálat szót. Ezek négyszobás és még nagyobb lakásokat tartanak, melyekben szőnyeget porol a cseléd és

mindennap takarít, míg ők kényelmesen élik az életet, azaz élnék, ha a lelkiismeret nem változtatná át ezt az agyondíszított szobát — sírbolttá. Milyen igaz és milyen szörnyű megfigyelés!

Aki nem akar szolgálni a gyermeknek, annak otthona sírbolttá lesz, halottas házzá! Aki nem akar kínlódni a gyermekkel, azt a lelkiismerete kínozza! Aki az ég üzeneténél: „Ime, fiat fogansz! . . .” nem tudja a Szűzanyával kimondani ezt a mondatot: „Ime, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”, az kénytelen ezt mondani, ami végtelenül lecsújtó, de igaz: „Ime, a sátán szolgálóleánya! . . .”

Vigyázz, kedves Húgom!

Vagy vállalod a gyermeket és leszel az Úr szolgálóleánya!

Vagy nem vállalod és úgy a sátán szolgálóleányává alacsonyodol!

MOST DÖL EL!

Hogy milyen édesanya leszel, az most dől el, most, amikor fejlődő nagyleány vagy. Ha a gyermek szolgálatára szántad magad, bármibe kerüljön is, akkor imádkozni fogsz, hogy Jézuska küldjön neked sok gyermeket, hogy közöttük nagyon boldog lehess. De ha már most kényeskedel, finnyáskodol, a szolgálat elől folyton kitérsz, értéktelen asszony leszel, a haza egyik sírásója. Figyeld csak meg, milyen önzően indult el egyik leánytestvéred az észlelései alapján:

„Valahányszor hallottam, hogy ez vagy az az asszony szerencsétlenül járt, mert nem jól rendezte be életét, mindig az volt az érzésem, hogy nagyon oktalan, sőt dőre lehetett. Ilyenkor mindig elhatároztam, hogy figyelő szemmel járom a világot, hogy a helyes utat megtaláljam és én okosan éljek. Ennek az elhatározásomnak buzgón eleget is tettem, mert elég alkalmam volt a családokat megfigyelni ott,

ahová tanítani jártam osztálytársnőimet és a kisebb diákokat.

Láttam többgyermekes családot, ahol bizony az egész családnak le kellett mondania, hogy a húguk külön támogatásban részesüljön, mivel hanyag volt és az elmulasztottakat egyedül már nem tudta bepótolni. Azonban a családtagok nem voltak hajlandók a lemondásokra, és mindenki kikövetelte magának a sajátját. És ekkor valaki, hogy senki se lássa, szép szerényen megvont magától sok mindent — az édesanya. Ezt azonban az önző család minden méltányolás nélkül fogadta, egészen természetesnek találta, hogy az édesanya áldozza fel önmagát.

Mikor ezt láttam, elhatároztam, hogy ilyen balga nem leszek. Nem lesz sok gyermekem. Nem fogom körülvétni magam önző, csak magukkal törődő gyermekekkel. Csak egy gyermekem lesz, de azt meg nagyon szépen fogom nevelni. Az nem lesz önző.

Sajnos, ebből is ki kellett ábrándulnom, mert olyan családban is jártam, ahol csak egy gyermek volt. Ott meg az apa olyan komolyan vette az apaságot, hogy teljesen kisajátította magának a gyermek nevelését. Így történt meg az, hogy a „mindenható” gyermek az apjához ment édesanyját beárulni, hogy őt meg merte verni.

Ez sem jó, gondoltam. Tanulni fogok és nem megyek férjhez. És azóta, hogy ezt elhatároztam, sokkal könnyelműbb lettem. Most már tudom, azért, mert kicsinyes önzés vezetett, és nem értettem meg, hogy a leánynak, a nőnek hivatása a szeretetből fakadó szolgálat.”

A társadalom mélyponton áll. Csak úgy hemzsegne körülöttem azok a példák, melyekből te éppen le akartad vonni önmagad számára a következményt. Igen, okulj belőle! De a viláért se kövesd a nemzetietlen, magyartalan, keresztény katolikus ellenes példákat! Téged ne a kicsinyes, önző okok vezessenek! Te fordulj szembe a társa-

dalommal! Barátnőiddel teremtsetek új korszakot! Merjete sok gyermeket vállalni, annyit, amennyit a jó Isten szán majd nektek! Neveljétek meg őket úgy, hogy önzetlenek legyenek! De akkor már jó korán, már ettől a perctől kezdve magadat kell megnevelned, hogy te a gyermek édesanyja, önfeláldozó szolgálóleánya lehess!

ÉSZ ÉS SZIV

A gyermeknek ilyen szolgálata, tudom, nagyon nehéz. Majdnem olyan nehéz, mint a Szűzanya áldozata a kis Jézusért. És neked most mégis el kell magad határoznod egész életedre, hogy ha vértanúnak is kell lenned, de ilyen mély értelemben leszel gyermekeid szolgálóleánya. Hiszen a Szűzanyát, a Nagycsodát választottad eszményképül! Remélem, nemcsak az imádság órájára, hanem egész életedre!

Lehet, hogy „modern”, „okos”, „felvilágosult” barátnőd kedves kis mosollyal intézi el ezeket a sorokat: Ha majd te is „élsz”, ha te is látod azt a sok akadályt, akkor be kell ismerned, hogy hiábavalók ezek a szép szavak, az élet más; így élni ma már nem lehet! — Talán egy kicsit te is így gondolkozol már...

Csak egy feleletem van erre:

Ha a nők lelkülete ilyen marad, ha nem mernek hősök és katolikusok lenni, ha nem lesz a szívükben több hit, akkor mindez lehetetlen. De ha valóban katolikusok lesztek, ha valóban ismét a Szűzanya lesz eszményképetek, ha követitek a már most is gyönyörű példát adó fiatalasszonyokat, akkor igenis egy sokkal hősiebb korszak következik el itt, a Szűzanya ezeréves országában.

A mosolyra pedig vigyázz! Lemosolyogni mindent csak azért, mert így kényelmesebb az élet, nagyon veszélyes lehet!

Nagyon találóan írta két leány is, akik különben ész dolgában is egészen kitűntek társnőik közül, az egyik az egyetemen egészen rendkívüli, közismert tehetség:

„Az embernek nem szabad mindig a hideg és legtöbbször az önzéstől tévútra vezetett észre hallgatnia! Ha tisztán látnánk, akkor ugyan el kellene fogadnunk, hogy az Isten parancsa minden ész számára az abszolút norma, de mi vakságunkban bölcsebbek akarunk lenni az Istennél is. Éppen ezért meg kell hallgatnunk a szív szavát is. A szeretet pedig nem nézi az áldozatokat! Az anyai szeretetnél pedig nagyobb boldogságot ki adhat? A szeretet szava világosan diktálja: vállaljuk a gyermeket!”

És valóban! Azt nem tagadhatod le, hogy szeretetre vágyó szíved van! Szív, mely szeretetre vágyódik. S ki tud több szeretetet adni a gyermeknél? Láttál már kis angyalt, amint édesanyját átöleli, amint megcsókolja gondterhes homlokát, amint vidáman cseveg, össze-vissza futkos és hangos kacagásával, csilingelő nevetésével betölti az egész házat? Ilyenkor a gond eltörpül a gondtalanság fensőbbsege előtt! Mondd, mi szebb a reád mosolygó gyermekszemnél, mi melegebb a szerető gyermek szívénél? Szeretetre vágyol? Fogadd el a legnagyobb szeretetet! Fogadd el annyiszor, ahányszor az Isten

majd megajándékoz vele! Meglátod, nagyon boldog leszel! A világ nem adhat többet ennél!

De akkor készülj fel! Akarj mint igazi anya a gyermek szolgálóleánya lenni!

NAGYLELKÜEN JÉZUSÉRT!

A gyermek szolgálatában ne felejtsd el hitünknek nagy titkát: Amit a gyermeknek teszel, Jézusnak teszed!

Jézus maga mondotta: „Bizony mondom nektek, amit egynek e legkisebb atyámfiái közül cselekedtetek, nekem cselekedtetek!”

Hidd ezt és élj e szerint!

Ezt is meg lehet mosolyogni! A betlehemi nők is mosolyogtak, amikor Mária szállást kért a kis Jézusnak. Hiába is mondta volna, hogy ő a Messiás. Kinevették volna. A zsidók is keresztre feszítették, hiszen szerintük csak egy ember, hozzá még néplázító gonosztevő volt!

A gyermek is valóban csak ember. Lehet, hogy kis gonosztevő is még, mert nem láttad meg benne Jézust és nem neveltetted szeretettel, nem szolgáltál neki anyáskodó jósággal. Igazad van, ember ő, de

mindazt, amit érte teszel — Jézus úgy veszi, mintha Neki tetted volna! És Jézusért nem tudnál áldozatot hozni? Ő érted meghalt a keresztfán, hogy lelkedet megmentse; Ő kéri tőled az áldozatot, a hősiességet! Ő kívánja, hogy egykor hős katolikus asszony légy és igazi keresztény édesanya! Neki is megtagadnád? Ugye nem?

Ugye érzed már, drága Húgom, hogy édes hazád, női szíved, a Nagyasszony, maga az Úr, az édes Jézus, mind egyet kérnek tőled: szeresd a gyermeket! Légy főntartás nélkül, nagylelkűen a gyermekek szolgálóleánya!

Láss tehát a munkához! Szeresd már most a gyermekeket!

Otthon a kisebbeknek mától kezdve légy édesanyjuk és mintha Jézusnak tennéd, úgy állj szolgálatukra! Mindenben segíts nekik! Ha valamitől irtózol, ha valami kényelmedet sérti, akkor kétszeresen állj szolgálatukra! Ha otthon nincsen testvéred, akkor keress egy szegény családot és ott vállald a kisanya szerepét! Látogasd meg többször szegényes otthonában. Ilyenkor gondolj arra, hogy a Szűzanya istállóban szolgálta a kis Jézust! Mosd meg, hozd rendbe kis ruháját! Mesélj neki és játszál vele! Ereszkedjél le hozzá egészen!

Ó, csak sohase felejtsd el; hogy sok szeretettel kell berendezned már most, nagylány korodban életedet és vállalnod azt a feladatot, amelyet Isten neked jelölt ki, és amelyet a haza is elvár tőled!

NAGYOKOSSÁGÚ SZŰZ

Ha Mária életét tovább figyeljük, új és új érdekességre bukkanunk. Igaz, hogy az ő életét irányító elvek nem egészen „moderne”, de hála Istennek, lassan rájövünk, hogy mégiscsak Mária, a Nagyokosságú Szűz, mégiscsak ő találta el legjobban az életbölcséséget.

Most is olyan szót mondok majd ki, melyre a feminista nők, azok, akik a férfiak uralmát nem bírják, szörnyűködve csapják össze kezüket, mikép lehet egy ember olyan elmaradott, hogy a huszadik században még ezt elő meri hozni.

Azonban hangsúlyozom, hogy magam meg sem említettem volna, ha az évszázadokon át közismertté vált Nagyokosságú Szűz nem élt volna a szerint, és ha tárgyilagosan és a lélektant tartva szem előtt, nem ez biztosítaná a nőnek az igazi boldogságát! És hála Istennek, ma már kezd világgossá válni, hogy a bölcsesség mégiscsak elsősorban a Szűzanya tulajdonsága volt és nem azoké, akik éppen az ellenkezőjét hirdetik, mint ahogy élt a Szűzanya. — Magam is tudom, hogy különösen hangzik a mai korban, mégis leírom:

Mária szelíd szeretettel Szent Józsefet is kiszolgálta. Nemes értelemben Szent Józsefnek is „szolgálóleánya” volt. Az is igaz, hogy Szent József is mindenben szolgálatára volt Máriának.

A názáreti otthont nem is lehet másképp elképzelni, mint hogy a két szív, Mária és József szolgáltak egymásnak kölcsönösen. Szent József szolgálata nem volt olyan feltűnő, mint Máriáé, mert Szent József — mint a legtöbb férfi — nem közvetlenül feleségének dolgozik, hanem munkáján keresztül biztosítja a család fenntartására szükséges összegeket. De ez is a szolgálat egyik faja.

Mária annál inkább közvetlenül szolgált ki Szent Józsefet. Szegénységük miatt nem tellett szolgálóleánynya, így Máriára hárult a kiszolgálás feladata is. Míg Szent József a műhelyben dolgozott, egészen természetes volt, hogy Mária takarítson és elkészítse az ételeket, tálaljon, mindent elrendezzen az étkezés körül. Modern nyelven ezt mind „kiszolgálásnak” mondjuk. Így Mária valóban kiszolgálta Szent Józsefet.

A názáreti házban nem tellett varrónőre sem, így Mária maga varrta meg Szent József ruháit is,

rendben tartotta minden holmiját, hiszen szerette és fájt volna neki, ha hitvestársa, Jézuska nevelőapja valamiben hiányt szenvedett volna. Ezért készséggel állt rendelkezésére és apró figyelmességével leghűségesebben szolgált neki reggeltől estig és ha kellett, estétől reggelig.

Amikor Szent József beteg volt, ki szolgálta volna ugyan ki, ha nem a Szűzanya.

Ez így történt hétről-hétre, hónapról-hónapra, évről-évre. Mária nem unta meg. Sőt ezzel a szolgálattal még inkább megszerette Szent Józsefet. Örült, hogy valakinek hasznára lehet. Örült, hogy valakit boldoggá tesz apró és nagy szolgálataival. Örült, hogy Szent Józsefet ezzel is egészen lekötötte magának és a kis Jézusnak.

Mint Nagyokosságú Szűz, nem is adta volna át ezt a szolgálatot másnak. Még ha lett volna is alkalmazottja, akkor sem engedte volna meg, hogy a legbensőbb és legközvetlenebb dolgokban az segítsen Szent Józsefnek. Hiszen akkor elszalasztotta volna azokat a döntő alkalmakat, melyek a szíveket egészen összehozzák, egészen lekötik.

Igy élt Mária Szent József mellett. Így szolgált neki. Nemcsak az előbb említett nagy okossága miatt, hanem azért is, mert mindig szeme előtt lebegett, hogy ő az Úr szolgálóleánya és férjében is az Úrnak akar szolgálatot teljesíteni!

KISOKOSSÁGÚ ASSZONYOK

Máriával, a szerény, de mégis Nagyokosságú Szűzzel ellentétben a magukat bölcseknek mondó, de valójában kisokosságú asszonyok másképp rendezkednek be. Kimondják, hogy ők bizony senkinek sem lesznek cselédjei. Ők egyenrangúak a férfiakkal. Úgy becsülik meg őket, hogy nem szolgálni mennek az „úr”-hoz! Sok igazság van ebben, de

sokban nagyon is tévednek és semmiképen sem hasonlítanak a Nagyokosságú Szűzhöz.

Egyszer valósággal megdöbbentem. Utaztam. A félig telt fürkébe fiatal házaspár lépett. Az asszony bundájából kedvesen rámosolygott mindegyikünkre. Első pillanatban azt gondoltam, milyen kedves asszonyka is lehet ez. De a következő pillanatban máris kiábrándultam belőle. Odaáll férje elé és várja, hogy az kigombolja a bundát. És mivel nem elég gyorsan vette észre a férj a felesége vára-kozását és nem sietett gyorsan kiszolgálni drága feleségét, az mint valami vipera sziszegte feléje: „Már megint bosszant? Hát meddig várjak magára! Meddig álljak itt?”

A férj, úgylátszik, már megszokta ezt, mert szó nélkül teljesítette a legkevésbé sem bájos fölszólítást. Még egyszer előfordult hasonló jelenet. Én pedig elgondolkoztam, hogy melyik lehetne a nők ideálja? Ez vagy a Nagyokosságú Szűz?

Azt gondolod, hogy ez csak kivétel. Csak nagyon ritkán fordul elő. Szeretném hinni, hogy igazad van. De be kell vallanom, hogy nagyon sok család békétlenségének gyökerét ott találtam meg, hogy a feleség nem követte eléggé a Nagyokosságú Szűzet a szolgálat útján. Amikor a legjobban kellett volna urát megnyernie, amikor szinte minden attól függött, hónapok és évek békéje, hogy férjét szeretetének apró szolgálataival körülvegye, akkor lépett fel benne a góg, és tagadta meg női hivatását! Ó, hány asszonyt láttam sírni, hogy így fölbomlott a családi fészek, hogy megszűnt a leányálmok féltve remélt boldogsága!

Ó, kedves Húgom, a családi boldogságnak egyik legfontosabb titka, hogy megfelelő időben tudj férjednek apró és igen nagy áldozatok árán is szolgálatára lenni, tudj bizonyos szent és nemes értelemben uradnak szolgálóleányává válni. Hidd el, hogy csak így fog ő viszont neked szolgálatodra állni, amikor neked lesz óréa, az ő szolgálatára

szükséged! Így véd meg ő téged minden veszélytől!
Így dolgozik majd érted kettőzött erővel is!

De ne felejtsd el, mindig előbb neked kell őt kiszolgálnod! Előbb neked kell a szeretetszolgálatot vele szemben gyakorolnod!

Nagyon helyesen írta valaki:

„Hogyha igazán magyar és katolikus leány vagyok, akkor már most kell felkészülnöm az önfeláldozó szolgálatra, hogy ha majd férjhez megyek, férjemnek igazi segítőtársa, őrangyala lehessek. Előre látom, hogy nekem kell őt szeretetemmel, jószágommal, szolgálatkészségemmel boldoggá tennem. Nekem kell őt majd bátorítanom és erősítenem sokszor. Már most elhatároztam, hogy boldogságunkért szívesen rendelkezésére állok és szívesen fölajánlom neki szolgálatomat.”

Nem gondolod, hogy ez a leány közelítette meg bölcseségben a Nagyokosságú Szűzet?

TI KETTEN MOST

Ha ezt te valóban egészen mélyen átértened, hogy mit jelent fölkészülni a szolgálatra, ő akkor egészen másképen viselkednél Vele és Ő veled!

Mert most nem így szoktatok találkozni.

Sőt talán semmi nyoma sincs annak, hogy te a főnti elvek szerint akarod berendezni a jövődet! Ritkán tudtam csak megfigyelni, hogy az önfeláldozó szolgálatra készülnél elő. Ellenkezőleg, úgy tapasztaltam, hogy ma az a divat, ti leányok el is várjátok a fiúktól, hogy ők titeket kényeztessenek, nektek bókákat mondjanak, színházba, cukrászdába vigyenek.

Egyszer cserkésztaborozáson közvetlenül megfigyelhettem egy ilyen leányt, aki mint vendég vetődött oda egy délután és az egyik cserkésznek ötperces ismeretség után elkezdi példázgatni, hogy ő mennyire szereti a cukrászsüteményeket, és úgy

szeretne egy kis fagyaltot stb., stb. Annak a fiúnak volt annyi esze, hogy engedte a kislányt példázgatni, de magát viszont nem engedte elragadtatni egy elkényeztetett hölgyikétől, bármilyen szépen nézett is és bármilyen aranyosan csacsogott is!

Ne gondold most, hogy ellene vagyok a kedveskedésnek! Egyáltalában nem. A szeretet abban is megnyilvánul, hogy Ő körülvesz téged kedveskedéssel, meglep találékonyásával, gondolkozik, hogy mivel szerezhet neked örömet. Megérdemled, hogy így szeressenek. Megérdemled a kedveskedést! Ő is megérdemli, hogy a te örömed láttára maga is boldogabbnak érezze önmagát. Szokja meg Ő is, hogy neki találékonyan szolgálatodra kell állnia! Tudom, hogy ez teszi széppé, bájossá fiatalságtokat!

Azonban elkényeztetett, kényes és finnyás leány mégsem lehetsz! A sok udvarlásnak és udvaroltatásnak épp ez a hátránya! Kényes leszel, mint az elkényeztetett kis szobacica. Megszokod, hogy szépeket mondjanak neked, körülvegyenek kedveskedéssel, cipeljenek ide-oda, vegyék meg, amit szemed-szád megkíván; lessék el gondolatodat, szolgáljanak ki a legapróbb dolgokban is... Azután ábrándozni kezdesz: Nekem olyan férj kell, aki mindig a tenyerén hordozzon... az én otthonomban kis királynő legyek... két cselédem lesz... és csak egy gyermekem, mert nekem ne nyafogjon mindig... Majd sokat utazunk... bálókra megyünk és színházba... hiszen csak olyanhoz megyek, akinek sok a pénze és előkelő...

Egyszer megkérdeztem a fiúkat, milyennek akarják ők a magyar leányt látni. Tudod, mit írtak? Olvasd!

„A magyar leány legyen természetes! Ne színeszkedjék! Ne akarjon másnak látszani, mint amilyen! Legyen vallásos és tisztalelkű! A szépségével ne játsszék! Tudja meg, hogy nem ez a legnagyobb értéke! Ne udvaroltasson magának az unásig! A házasságban sem kívánhatja ezt. Hiszen

munka is van a világon. Ne kergesse és habzsolja a boldogságot, dolgozzék is! Mert: „kéjt vesz, ki sok kéjt szórakozva kerget”! Legyen meg benne az a tudat, hogy a férfi segítőtársa lesz és már így álljon, mint leány is a fiú mellett!”

„A magyar leánynak mindig a Szűzanyát kell követnie. Most lilium legyen kezében, később pedig mint édesanya, kisgyermek a karján! Elvárjuk tőlük, hogy nekünk fiúknak ne cimboránk, hanem segítőtársunk legyen. Legyen erős, ne engedjen minden kérésünknek! Néha gyöngék vagyunk, neki kell segítségünkre jönnie, hogy erősek és tiszták maradjunk! Jelleme legyen erős, ne csak a csókban tudjon ellenállni, hanem értékét mutassa meg valósi, hazafias s egyéb kötelességek terén is! Azt szeretnők, ha úgy lehetne a magyar leányra nézni, mint egy szép oltárképre. Sokban segítségünkre lehet, főképp abban, hogy liliumos tisztasággal mehesünk majd egyszer ketten az oltár elé!”

Látod már az eszményképet?

Ilyen lehetett az édes Szűzanya!

A szerelemben is jusson eszedbe, hogy ne kényeztesd el magad! Fogadj el kedveskedést! Légy boldog, ha szívedet a szerelem melege tölti el! De ilyenkor jusson eszedbe, hogy hivatásod most megsegíteni a fiút, hogy ő is értékesebb, magyarabb, katolikusabb legyen! Ilyen értelemben nem fogod magad mindenben kiszolgáltatni, hanem többször hozol te is szeretetszolgálatokat! Ilyenkor többször föltekintesz majd a Nagyasszonyra és többször susogod majd vele: „Ime, az Úr szolgálóleánya!”

A LEGBOLDOGABB CSALÁD

Aki hallja ezt a két szót, feltétlenül felfigyel. Miért? Azért, mert oly kevés mostanában a boldog család. Épp most hozott a posta egy idősebb leánytól levelet, aki arról panaszskodik, hogy sohasem ismert vőlegénye valószínűleg még az első világ-háborúban halt meg és így nem vezette őt az oltár-

hoz senki. Bánatára felejtés-örvösságot keresett, elment tehát régi jó barátnőjéhez, akit boldog aszszonynak gondolt. De mennyire csalódott, amikor ottléte alkalmával meggyőződött, hogy egyáltalán nem boldog a családi életük!

Mivel sok ilyen családról tudunk, felfigyelünk, ha valaki boldog családi életről beszél. De a legjobban mégis a legboldogabb család élete érdekel. Figyeljük meg tehát, melyik család a legboldogabb és miért?

A legmelegebb otthon, a legboldogabb család kétségtelenül a názareti kis szent fészek volt. Igaz, a szegénység, az inség, a nyomorúság, sőt az üldözés oda is betolakodott. Nem mondhatjuk azt sem, hogy szerencsésebb körülmények között éltek volna, mint mi. Lehet ugyan, hogy egyesek a római idegen uralom fényében úsztak, de a nép sokat szenvedett. Kevés család történetét tudjuk abból az időből, de amit tudunk, az éppen elég, mert pontosan a názareti kis család hányódását írja le. Árván kezdődött, sok nyomorúsággal folytatódott és dicstelenül a kereszten fejeződött be. Ez a külső látszat.

A belső valóság pedig az, hogy nagyon boldogok voltak. Mi kifelé fényt, mosolyt, boldogságot mutatunk, de belül szegények vagyunk és szenvedünk. Mária otthonában kifelé szenvedést és szegénységet látunk, de bent a legnagyobb boldogság uralkodott, mert a boldogság lényegében nem a külső körülményektől függ. A boldogság megfér a szegény kunyhókban is, sőt a szenvedés sem zárja ki a lélek békéjét, nyugalmát, boldogságát. És ezt találjuk meg a názareti családnál.

Miért boldogok ők?

Megmondom. Mert volt valaki, aki az otthonért, az övéiért élt. Volt valaki, aki minden gazdagságát családjára fordította és azokkal az erényekkel ékesítette fel magát fiatal leány korában, amelyekre feltétlenül szükség van a boldog családi fészek felépítésénél. Mit jelentett Máriának gazdag tisztasága?

Mit jelentett ez Szent József és a kis Jézus számára, de Máriának, önmagának is? Tisztaságában más férfi kétes szavát, tekintetét sem tűrte meg. Sőt közelében lehetetlen volt még az ilyen gondolat felébredése is! Tiszta lelkének, hiba nélküli egyéniségének, erényekben gazdag szívének pedig minden értékét a családra sugározta, mint ahogy az ablakon beözönlő napsugár is fénybe árasztja az otthon kedves szobáit. Ott, ahol valaki él, akinek szívében semmi hiba sincs és aki erényekben a leggazdagabb, ott csak boldogság lehet.

De nem kevésbé volt fontos Máriának anyai jósága sem a boldogság megteremtésében. Nem elég a száraz, hideg művirág. A szépség mellé meleg élet is kell! Éppígy nem lett volna elég anyai melegség nélkül Mária hideg erényelete. Erényei feltétlenül megkövetelték a meleget, boldogságot árasztó anyai gyöngédséget is. Mária valóban ezzel az anyai lelkülettel vette körül a kis otthont és azokat, akik ebbe az otthonba léptek. Szegény volt ugyan külső felszerelésben a ház, de Mária anyai jóságának tartalma a leggazdagabbá tették. Itt nem hiányzott semmi, mert Mária értett ahhoz, hogy egymaga pótoljon mindent.

Ezt az utóbbit azonban el sem lehet képzelni Mária önfeláldozó szolgálata nélkül. Mária viszont boldogan szolgált ki a poros bútorokat, a szomjas virágokat, a melegedni kívánó ételeket, a tisztaságra vágyó padlót és udvart, a fáradtan hazatérő Józsefet és a még kis tehetetlen vagy később már nagybodó Úr Jézust. Boldogan szolgált az egész házat, hiszen anyai szeretetét fokozta ezzel; anyai boldogságát itt élte át; folyton édesanya akart maradni, aki önmaga föláldozásával adja mindenkinek önmagát. Ez az állandó adás, ez az állandó önfeláldozás, ez az állandó szolgálat az anyai lelkület legbiztosabb jele, legfontosabb megnyilatkozása.

Mivel Mária gazdag tisztaságát, meleg anyaságát és jóságos szolgálatát kis otthonára pazarolta,

azért volt ő is a legboldogabb, és tette a názáreti kis otthont is a legboldogabb kis fészekké.

SZÉTHULLOTT CSALÁDOK

A mai korban azt kell látnunk, hogy még az úgynevezett keresztény, sőt katolikus családok is boldogtalanságukban széthullanak. Ez a mai kornak kóros tünete. Nemcsak külföldön, hanem édes magyar hazánkban is. Bárhova nézel, bármilyen városba mész, bármelyik utcába térsz, bármelyik nagyobb bérházat nézed, nem találsz egyetlenegy nyugvópontot, ahol minden család boldognak mondaná magát. A panaszoknak, a sírásnak, a veszekedésnek, a káromkodásnak, a széthúzásnak hangjai áramlanak ki szinte minden családból. Döbbenetesen sok család viszi ügyét a törvényszékre, ahol férj, feleség, gyermekek egymás ellen hozzák a legszörnyűbb vádakat. Lesujtóan sok elvált asszonnyal és férfival és árva gyermekkel találkozunk, akiket kidobott önmagából a rosszul felépített és berendezett „otthon”. Az emberek félve kötnek házasságot, mert félnek, hogy saját sorsukat látják már előre a pörlekedő szomszédok szétválásánál...

Valamikor te is boldog családi fészekről álmodtál. Lehet, hogy már kiábrándultál „álmképeidből”. Lehet, hogy most még erősen hiszed, hogy a te otthonod igazán boldog otthon lesz!

Örülnék, drága Húgom, ha álmod beteljesülne és egy boldog otthon boldog édesanyja lehetnél!

Szívből imádkozom is érted, hogy elérd vágyadat!

De megírom neked még idejében, most, amikor még fiatal vagy és fölkészülhetsz! Megírom, hogy nem leszel boldog édesanya, hacsak a Nagyasszony nem lesz eszményképed!

Oly végtelen magasan áll előtted a Nagyasszony. Feltétlenül elcsüggedtél egyszer-egyszer, hogy te őt nem is tudod követni. Lásd, most leeresz-

kedik, egészen közel jön hozzád. Édesanya lesz! Olyan édesanya, aki hivatásának él; aki édesanya akar maradni mindig! Aki csak egy kis otthont akar boldoggá, meleggá tenni!

Ebben pedig igazán követheted. Ebben pedig igazán eszményképed lehet! Ez nem lehetetlen. Az Isten is elvárja tőled, hogy egy kis otthont boldoggá tégy! Erre a Teremtőtől kaptál képességet, tehát meg is teheted. Csak tartsd mindig magad számára kötelességnek a Szűzanya követését ebben a legfontosabb pontban is! Otthonodért kell kialakítanod szívedben ezt a három erényt: tisztaságot, anyaságot, szolgálatot!

A te szívedben is uralkodjék a gazdag tisztaság! Már most, de később is vigyázz arra, hogy bűnre ne vezess senkit, ellenkezőleg, közeledben szelídüljön erénnyé minden bűnös vágy! Szeresse-nek, de tisztaságodat mindenki becsülje és egyéniséged legszebb ékességeként csodálja necsak most, hanem egész életeden keresztül! Erényeid gazdagsága pedig gyarapodjék szüntelen, hogy necsak tiszta, hanem értékes társa légy valakinek, akinek nem annyira a pénz és bútor, hanem sokkal inkább az erények gazdag hozományával kedveskedel, mert ez a gazdagság hozza meg a családi boldogságot.

Azt is tudod már, hogy az édesanyai jóság, az anyai vonások szépsége elengedhetetlen lelki értéke a boldogságra készülő leánynak. Dolgozgassál, hogy anyai jósággal teljes szíved legyen! Ez teszi majd meleggá, vonzóvá, nélkülözhetetlenné egyéniségedet.

Ne feledkezzél meg az első kettőnek a kivirágzásánál az önfeláldozó szolgálatról se! E nélkül befejezetlen, üres, értéktelen lennél, akárcsak a fa gyümölcs nélkül. Hiába is mondd, hogy szeretsz, hiába is bizonyítod szép szavakkal jóságodat, ha nem akarsz a szeretetszolgálatban szinte elégni, ha nincsen édesanyai szíved és szereteted sincs! Az

anyaság nem pusztán életadás, hanem sokkal inkább áldozathozatal, féltő jószág, odaadó szolgálat egy egész életen át.

Ugye megértesz?

Ugye érzed, tudod, hogy mindezt azért írtam, hogy te, kedves Húgom, igazán boldog lehess!

VISSZA A CSALÁDBA!

A gazdasági élet kényszerűsége és a túlzott női mozgalmak jelszavai a nőket, a lányokat kitépték a családból és kidobták a rideg életbe, az egyhangú hivatalokba, a fárasztó műhelyekbe, idegzetet romboló gyárakba. Az otthonok így lassan néptelenné váltak, csak a hét végére vagy esténként nyugovóra térnek vissza a munkát vállaló édesanyák és leányok is. A család elvesztette jelentőségét, melegségét, boldogságot nyújtó nyugalmát. Szenved az asszony; szenved a férfi; szenved a gyermek; szenved mindenki, és mégis az érvényesülés utáni vágy, a pénzkeresés nagyobb lehetősége, és talán mindenekelőtt a család szolgálatától való irtózás szinte társadalmi törvénnyé tette, hogy a nő, a leány, hacsak lehet, menjen hivatalba, gyárba, önálló kereseti pályára. Érdekes, hogy sok nő a házasság után is megmarad a hivatalban, de gyermeket nem vállal, legfeljebb egyet-kettőt mutatóba.

A családot elhanyagoljuk.

A családias szellem kihal.

Figyeld csak meg ezt a két levelet:

„Már igazán kétségbe estem, hogy az a kis idő, amelyet otthon töltök naponta, — mert igazán nagyon rövid idő az a gyár miatt — olyan üres és nehéz, hogy legjobban sírni szeretnék. Az otthon nem is otthon. Minden olyan hideg. Nincs rend, nincs összetartás, nincs melegség. Reggel mindenki kapkodva siet a munkába, este fáradtan jövőnk haza. Pihenni sem lehet, mert otthon is dolgoznom kellene. Nem merem senkinek sem bevallani, hogy néha olyan fáradt vagyok, hogy szinte összeesem. Nem

nekem való a külső munka. És mennem kell, mert a nagylány nem ülhet mindig otthon. Keresni kell. Nem is tudom, hogy meddig bírom a munkát és az otthon hidegségét!”

„Gondolatban a názáreti család mellé állítottam barátnőm családját. Néha átmegyek hozzájuk. Szép náluk minden. Gazdagok. De náluk nincs is családi élet. Nem is tudom, hogy lehetnek meg így együtt. Helyzetkép: Az édesanya egy férfival a színházba ment. Az apa egy hölgygel a szalonban beszélget. A nagyleány a tükör előtt festi magát. Egyetlen testvére beszél: Elmegyek, unom magam itthon. Én nem tudom, mi is van itt, miért oly hideg minden?”

Megmondom. Nincs a családnak lelke. Nincsen édesanyja. Nincs, aki szeretetével összetartsa a gyermekeket és a férjet. Nincs, aki szeretetszolgálatával bearanyozza ezt a szőnyegekkel teleaggatott házat.

Eszembe jut az én kis otthonom. Elég szegény volt, de meleg. Annyira, hogy sohasem vágyódtam másfelé, még a szomszédba sem, mert a legjobb volt édesapám, édesanyám és hét testvérem között játszani, beszélgetni, tervezni . . . Mentünk kirándulásra is, csónakázni is, de mindig az egész család . . . Amikor pedig felnőve elkerültem otthonról, legjobban mindig haza vágyódtam. Azt a meleget sohasem felejttem el, amelyet édesanyám jóságos szíve és vele együtt édesatyám önfeláldozó munkája biztosított nekem is. Jó édesanyám volt a család lelke. Otthonról csak ritkán és nagyon rövid ideig távozott. Legtöbbször csak a családdal. De ritkán is találkoztam olyan megelégedett, boldog nővel, mint amilyen boldog az én édesanyám volt! Az Úristen, a jóságos Nagyasszony áldja meg érte!

Ugye már tudod, mit akarok mondani?

Ha nagyon boldog akarsz lenni, legyen jelszavad:

Vissza a családba!

A HAZÁÉRT, A GYERMEKÉRT IS!

Most veszem észre, hogy szinte csak a saját előnyödet emeltem ki, holott a Szűzanyával már önzetlen áldozatra is kész volnál. Hidd el, ennek szívből örülök, hogy lassan ellesed, magadévá teszed Eszményképed erényeit!

Semmivel sem segítesz jobban megcsonkított, még most is ezer sebből vérző hazádnak, mintha azt a rettenetes fekélyt meggyógyítod leánytestvéreiddel együtt, amely épp a hazafiatlan leányok és aszszonyok nemtörődömsége, önzése miatt támadt szenvedő testén. Halálos seb ez, kedves Húgom, olyan halálos seb, melybe belepusztul, ha ti magyar leányok nem siettek segítségére.

Vagy megmented áldozatos életeddel vagy te is gyilkosa leszel!

Más út nincs!

Nagyon jól tudod, hogy minden test sejtekből áll. Ha a sejt beteg, gennyes, fertőzött, akkor az egész test szenved. Ha több a beteg sejt, mint az egészséges, a test belepusztul!

Nagyon jól tudod, hogy a nemzet sejtje a család.

Ha a család beteg, az egész nemzet is beteg. Ha a család széthullik, a nemzet is előbb-utóbb elpusztul.

Hazánk a sír szélén áll azért, mert elsősorban a nők komoly felkészültség nélkül lépnek házasságra és sem gyermeket nem akarnak vállalni, sem a családot nem akarják szolgálni. Divatozni tudnak, udvaroltatni tudnak, nagy hangon szavalni a magyarságról tudnak, az élet nehézségei ellen panaszkodni tudnak, de áldozatot vállalni a gyermekért és a hazáért, azt nem tudnak!

Ha a te magyarságod is csak ilyen lesz majd, mint ezeké az asszonyoké; ha te is csak szavalni tudsz nemzeti ünnepeken és talán ezerpengős díszmagyarba kiöltözni; ha a te katolikus hited csak annyit fog érni, hogy bűnvallomásod idején elkenődözöd azt, amit nyíltan és őszintén a javulás teljes akaratával meg kellene mondanod; ha te is csak gyásmagyar és fél katolikus leszel; ha nem vállalsz sok gyermeket, amikor Isten sokat szánt neked; ha nem tudsz a családnak élni hősiezen; akkor sohasem ismerlek el húgomnak, magyarnak és katolikusnak! Korcs vagy, aki nem érdemled meg, hogy szeressenek, hogy megszánjanak!

De ugye, drága Húgom, te ilyen sohasem leszel! Binned van annyi belátás, magyar öntudat, katolikus hősiesség, hogy te igazán magyar és igazán katolikus leszel! Te mindenáron szolgálni akarod a családon és a gyermekén át a hazát és az Istent!

Ó, könyörülj meg gyermekeiden is! Szánd meg őket, akik élni akarnak és az örök boldogságra eljutni akarnak! Szánd meg őket, akik édesanyát keresnek és akik egy egész örökkévalóságon át élvezni akarják a teljes anyai szeretetet! Szánd meg őket, nehogy egy szétzüllött családból kidobva, árván bolyongjanak és sírva panaszkodjanak, hogy nekik nincs otthonuk! Szánd meg őket! Adj nekik meleg otthont! Add nekik az otthonban szívedet! Add nekik szíveddel a szeretettedet! Add nekik szeretetteddel önfeláldozó szolgálatodat! Adj nekik

önfeláldozó szolgálatoddal igazi és mély nevelést, hogy könnyebb legyen nekik a földi küzdelem és az örök boldogság elérése!

Most láss már a munkához! Neveld önmagad! Állj a család szolgálatára! Tégy meg mindent, ne-hogy henylő, csak a hivatalért, gyárért élő nagy-lány légy, hanem találékonyan tanulj meg már most melegséget sugározni önfeláldozó szolgálatoddal leánykori otthonodba!

A MEGVÁLTÓ TÁRSNŐJE

Amikor a Szűzanyát mint eszményképet állítjuk magunk elé, akkor arról sem szabad megfeledkeznünk, azt sem szabad elhagynunk, hogy Mária Jézus Krisztusnak társnője a megváltásban; vagyis az édes Szűzanya ismerve az Úr Jézus megváltói akaratát, a saját szenvedését, egész életének áldozatát, és egészen külön a kereszttövében átszenvedett halált is összekapcsolta Jézus szenvedésével, egész életével és halálának áldozatával az emberiség megváltására. Így Jézussal együtt, de teljesen Jézustól függően társa volt a Megváltónak a megváltás nagy művében.

Még csak az előbb említettem, hogy Mária teljesen a názáreti kis családnak élt. Szíve egész melegét Józsefnek, Jézusnak és a názáreti otthonnak szentelte. És most azt kell mondanom, hogy sokkal jobban élt a világban és a viláért, mint akármelyik nagyvilági hölgy. Mária hatása a társadalomra, nemzetére, sőt az egész világra óriási! Olyan nagy, hogy aki nem ismeri elrejtettségét, azt hinné, Mária jókorán kilépett kis otthona szűk kereteiből, hogy ezt a hatalmas munkát elvégezhesse.

De nem! Mária nagyon jól tudta, hogy első és legfőbb hivatása az otthonban felnevelni az Urat, a Megváltót, akinek ő csak társa volt. Jézustól függetlenül Mária semmit sem tudott volna tenni. Mária Jézustól, gyermekétől kapta minden dicsőségét. Ha

nem lesz Jézus édesanyja, eltűnik talán, az ismeretlenség homályában marad, mint annyi ezer más názáreti és jeruzsálemi vagy akár római leány. Ezért Mária, bármilyen nagy lélek is volt, az otthonát sohasem hagyta el, amíg az otthonban szükség volt reá. Apostoli lelke azonban megtalálta a módot, hogy az elrejtett életet is gyümölcsözővé tegye az egész világ számára. Minden szenvedését, áldozatát egyesítette Jézus nagy szándékával, bekapcsolta Jézus világmegváltói munkájába.

Milyen Csodálatos Szűz, milyen Erős Asszony Mária!

Mint fiatal leány, amikor az otthon szabaddá teszi, akkor sem magának él, hanem munkát keres, szolgálatot vállal, önkéntes szeretetszolgálatot az Úr házában. Szívesen áldozta fel idejét ugyanakkor, amikor mások szórakoztak és mulatságokon tölték fiatal fejüket.

Mint édesanya, már teljesen kis családjának él. A leghűségesebben szolgál mindenkinek. Nem tekinti például azt, hogy ő sokkal előkelőbb, sokkal magasabban áll méltóságban, mint Szent József. Csak egyet néz, Isten akarata szerint az otthonnak is szolgálóleányává kell válnia. Megteszi.

Igaz, hogy ekkor már szívében Jézussal együtt a világ megváltásán dolgozik, minden érdemét a lelkek megmentéséért ajánlja fel a Mennyei Atyának.

Amikor azonban Szent József meghal, Jézus pedig tanítói hivatalát megkezdve elhagyja a családi fészket, akkor Mária is teljesen népének szolgálatába áll. Ott látjuk őt a kánai menyegzőn és többször találkozunk vele Jézus apostoli útjában. De legfeltűnőbb a szenvedésben való teljes együttérzése Jézussal. Nem tud elszakadni szent Fiától. Fölkíséri a kereszt tövébe. Ott egyesíti saját áldozatát Fia áldozatával. Így lesz Ő népének és az egész világnak társmegváltója.

KÉT TANULSÁG

Ha Máriát mint eszményképet nézzük, akkor a végtelen hála és köszönet mellett le kell vonnunk két következményt is egyszerre. Az egyik az, hogy nekünk is fel kell használnunk a társadalmi közös érdekek előmozdítására kínálkozó alkalmakat. A másik pedig az apostolkodás, lélekmentés szent feladatára való felbuzdulás!

Csodálatos, kedves Húgom, Máriánál az a csodás harmónia, ahogy ezeket hivatásával összeegyezteti. Egyik sem szenved a másik miatt! Bölcsen, ügyesen kapcsol mindent egybe!

Ma ritkán találkozunk ilyen nővel, aki így beoszt mindent, mindennek és mindenkinek megadja azt, ami megilleti. Sem többet, sem kevesebbet.

Ma legtöbbször olyanokat ismerünk, akik vagy egyáltalán nem dolgoznak senkiért és semmiért, csak élnek a saját szórakoztató, bálokkal, táncokkal, lustasággal teli életüket. Vagy olyanokkal, akik agyon dolgozzák magukat. Ezek mindenütt ott vannak. Teákat, ünnepélyeket rendeznek. Felolvasnak, kultúrelőadásokon vesznek részt, de otthonukat teljesen elhanyagolják; a gyermeknevelésről pedig egyáltalán szó sem lehet. Erre nekik nincsen idejük. Még a „szent” asszonyok között is nagyon sokat találunk belőlük! Minden egyesületben ott vannak, de nyiss csak be otthonuk ajtaján! Nem egynél elhanyagolt a családi szentély; üres a gyermekszoba, pedig az Isten szánt volna nekik..., a férj pedig már csak aludni tér haza, de nem mindig!

Vigyázz, kedves Húgom, senkit azért meg ne ítélj személyesen! Nem tudhatod, hogy ki bűnös, ki nem! Ha a kevésbbé jó példákat is felemlítem, azt nem azért teszem, hogy másokat megszólíjak ezzel, hanem csak azért, hogy te megtaláld a megfelelő utat saját magad számára és ne kövesd a hamis „erényekkel” dicsekvőket!

Nézd mindig az édes Szűzanyát, a Nagyasszonyt,

az örök eszményképet. Jegyezd meg jól a sorrendet!

A legelső a gyermek, a család szolgálata, mert semmivel sem adhatsz nagyobbat Istennek, hazádnak és önmagadnak a gyermeknél és meleg otthonodnál!

Csak akkor, amikor még ez nem köt le vagy már nem ad munkát vagy ha Isten egészen más hivatást szánt neked, csak akkor szabad másutt dolgoznod. Nemcsak szabad, hanem kell is! És azt sem szabad sohasem elfelejtened, hogy a lélekmentés nagy munkájában valamiképen neked már mint édesanyának is részt kell venned, társmegváltónak kell lenned, hogy szeretteidet, magyar, katolikus és sötétben börtörkáló testvéreidet te is átsegítsd áldozatos életeddel a boldog örökkévalóságba. Természetesen a leg-szorosabb egységben Jézussal és Máriával!

SZEBB JÖVŐT!

A magyar leventemozgalomnak ezt az igazán szép jókívánatát és köszöntését jól ismered. Talán te is magyar levente-leánynak érzed magad. Talán te is többször köszöntél így: „Szebb jövőt!”

Gondoltál már arra, mikép érjük el azt?

Csak akkor, ha a föntebbi értelemben tudunk a közért, a közösségért és a nemzetért komolyan dolgozni, vagy a mi nyelvünkön, ha tudunk szolgálni a magyar hazának is. Mert a hazának tett hűséges és komoly szolgálat nélkül a szebb jövőt kívánhatjuk ugyan, de sohasem érhetjük el! Gondoltál már sokszor erre? E szerint éltél, dolgoztál is?

Végtelen szomorú, hogy a munka iránti érzékünk meglehetősen lecsökkent. Nem mondok újságot, amikor kiemelem, hogy nagyon sokan még hivataltos, fizetett teendőiket is csak úgy végzik, hogy fizetésüket felvehessék. De hogy ezzel a köznek szolgáljanak, hogy munkájukkal előre vigyék a közösségnek és az egyeseknek ügyét, azt egyáltalán nem lehet tőlük elvárni. A szegényebbekre, a tanu-

latlanokra, az „alattuk” lévőkre úgy tekintenek sokszor, mint akik zavarják édes nyugalmukat a hivatásban. És ez meglátszik hangjukon, ahogy sem végzett munkájukon. A velük érintkezni kénytelen ember elmegy és elkeseredik. Így szebb jövő sohasem lesz!

De úgy sem lesz, ha szoros vonalakat húzunk a társadalmi osztályok között. Az a leány, aki kissé módosabb, lenézi, megveti a zsellér leányát. A kisbirtokos leánya a törpebirtokos iskolatársát. A nagybirtokos a kisbirtokost. A nemes a „parasztot”. A gyárba járó leány a „falusi libát”. A négy polgárít végzett leány azt, aki csak elemít végzett vagy csak három polgárít. A gimnazista a tanítónőt. Az egyetemi végzettségű a főiskolást. A gazdag a szegényt. A szép a csúnyát. — Mit gondolsz, hogy fog így kialakulni a szebb jövő, Máriának, a szeretet szolgálatának országa?

Hogy fog kialakulni a szebb jövő, ha az önkéntes munkaszolgálatra oly kevesen jelentkeznek?

Egy leányt azt írta: „Látom az életet, látom azt a sok lanyhaságot, önzést, de nekem nagyobb igényeim vannak! Nem elégszem meg a jól-rosszul eltöltött munkával, az immel-ámmal végzett tanulással, takarítással, főzéssel. Én minden munkában a hazának akarok szolgálni és magyar testvéreimnek, hogy jobban érezzék magukat, könnyebben folytathassák életüket és ezzel is jobban megszeressék ezt a drága magyar nemzetet. Nem állok meg a fizetett vagy kötelességből rám rótt munkáknál. Szabadidőmet is hasznos dolgokkal töltöm ki és rendelkezésére állok hazámnak. Tudom, hogy minden munkám, önművelésem és a közösségért végzett áldozatom hazámnak nyújtott egy-egy szeretetszolgálat. Végtelenül szegyelném magam, ha életem javarészt csak udvaroltatásban, henyélésben, strandolásban, mozizásban telnék el. Ó, nekem sokkal nagyobb az igényem!”

És neked?

Neked milyen az igényed?

KISASSZONYOK

A kisasszony fogalma a jövő egészségesen fejlődő társadalmának egyik réme. Valamikor ugyan gyönyörű szép gondolatot jelentett, de a mai fogalmában, a mai formájában csak arra jó, hogy kisö-pörjük a magyar család otthonából.

Városunk egyik utcáján megyek elgondolkozva. Hangos köszöntés riaszt föl: „Kezét csókolom, kis-asszony!” Fölfigyelek. Elöttem nem messze épp akkor lép ki az újonnan, az egészen agyonondolált kisasszony, akire már ott várt fiatal lovagja. A leány hanyagul nyújtja kezét csókra a fiatalembernek, bájos mozdulattal baloldalára engedi, azután elindulnak előttem szép lassan, mint akiknek semmi más dolguk nincs, mint hogy az egyik tegye a szépet, a másik fogadja a bókokat...

Hajón utazom. Hűvös az este, mégis a födélzetre megyek. Szeretem a csillagos eget. Szeretek bele-mélyedni a néma messzeségbe. De mi ez? A födélzeten zene van, egyszerű szájharmonikával játszik valaki; aztán duhaj nevetés hallatszik a kémény körül meghúzódó kis társaságból. Megszólal valaki: jöjjön ide hozzám is kisasszony, majd én szórakoztatom. Valamilyen szegény lány felkacag, örül, hogy kisasszony lehet ezen az estén . . . Kisasszony, ki is a kisasszony, gondolkozom magamban. Miért akar mindenki kisasszony lenni?

Hallottam — hála Istennek, nem ismertem — egy tanult nagylányról, aki kettőkor hazajött a hivataltól és otthon egész nap, sőt még késő este is az ablakból kinézett és — füttyült. Nem volt más dolga, hát füttyült. Füttyült egyedül, versenyt füttyült a rádióval, no meg az utcán megjelenő inassal. Utána hallottam, hogy azt is kisasszonynak hívják. Nem lehetett rávenni, hogy otthon segítsen. Sem teríteni, sem varrni, sem hímezni nem akart, sem testvérkéit gon-

dozni, velük játszani nem volt hajlandó. Az unalom megeszi, de teheti, hiszen kisasszony.

Most, hogy mindezt leírom, hirtelen megjelenik előttem a művelt és félművelt és egészen műveletlen, faragatlan kisasszonyok hosszú sora, amint hosszan a tükör előtt cicomázzák magukat vagy kis pénzecskéjüket ondolálásra költik. Ez sem elég, mert ma már divat a szemöldökritkítás, a körömfestés, a manikűr és pedikűr. Ma már feltétlen úgy illik, hogy piros ajakkal és kifestett arccal jelenjék meg, mert mit szól majd a barátnője, udvarlója, főnöke, kollégája . . .

Eszembe jutnak a kisasszonyok, akik az imént hagyták el az iskolát vagy még el sem hagyták, de a mamák unszolására egész éjjel táncolnak, báloznak, hogy másnap ezer kifogást hazudjanak az osztályfőnöknek vagy hivatalvezetőnek a silány munkáért és az idegek kimerültségéért.

Eszembe jutnak azok a „Mária-leányok”, akik még két órával előbb a kongregációs gyűlésen voltak, gyönyörű szép Mária-énekeket énekeltek szendén, és alázatos megtévesztéssel imádkoztak. Most pedig arcpirító és szemet sértő viselkedéssel és ruhátlansággal fogadják a hódolók éhes tekintetét, mert hát a templom és az esti tea meg az utca és a strand az egészen más . . . Az életben nem lehet a templomi elvekkkel „érvényesülni”. De azt már nem meri bevallani, hogy ez az érvényesülés lelki öngyilkosság, a női méltóság meggyalázása, tökéletes pogányság, az Isten által elgondolt gyönyörűszép szerelemnek kicsúfolása, a családias lelkület tönkretevője, és csirájában nemzetellenes bűn!

Ilyen kisasszonyok értéke mi lehet a haza számára?

Ítéld meg magad!

Ha valamikép is ilyen voltál, ítéld el önmagad!

NAGYASSZONY — KISASSZONY

Azok a leányok, akikről az előbbi fejezetben írtam, vadóc kisasszonyok. Vadócok! Biztosan van szívükben értékes alap, nemes anyag, amelyet csak elferdítettek a mostoha körülmények, az elpogányosodott társadalom. Nem kell mást tenni, mint ebbe a vadócba nemes rózsát oltani és mindjárt szépek, bájosak, igazi kisasszonyok lesznek. Neked pedig, aki most illeszkedel be a társadalom kereteibe, vigyáznod kell, nehogy te is elferdülj, nehogy te is vadóc-kisasszony légy.

A magyar nyelvben ugyanis a kisasszonynak egészen különleges, gyönyörű és bájos értelme van. Amint egészen különleges tartalma van ennek a szónak: nagyasszony, ugyanígy egészen különösen szép ez a szó is: kisasszony. A nagyasszony valami előkelőséget, elsősorban lelki előkelőséget, finomságot, lelki gazdagságot és ugyanakkor környezetével szemben nemes, keresetlen, jóságos leereszkedést jelent. A kisasszony ugyanezt jelenti, hozzátéve még, hogy ez a lelkileg előkelő, finom, gazdag leány, aki bájosan segít mindenkinek, még egészen fiatal és így kétszeresen kedves mindenki előtt. A kisasszony tehát nem jelent mást, mint fiatal nagyasszonyt. A kisasszony értelme: kis nagyasszony!

Ha pedig a nagyasszony a Magyarok Nagyasszonyát jelenti, akkor a kisasszony még szebb értelmet nyer. A Magyarok Nagyasszonya nyomán minden magyar leánynak szüzanyás finomnak kell lennie, hogy szívében a Nagyasszony jóságos szíve tükröződjék vissza, mint ahogy a kis harmatcsepp visszatükrözi a nagy napot. A kisasszony azt jelenti tehát, hogy valaki a Szüzanya kicsi mása, legalábbis arra törekszik, hogy kicsi erejéhez képest szeme kicsiben olyan tiszta legyen, mint a Szüzanyáé; tekintete olyan jóságos, mint égi Édesanyjáé; keze oly dolgos és oly önfeláldozó, mint a Nagyasszonyé; következőleg őt is úgy tisztelik és szeressék, úgy áld-

ják és magasztalják kicsiben, mint áldják és magasztalják, szeretik és tisztelik az egész világon a Szűzanyát.

Ó, drága Húgom, nagyon szeretném, hogy te ilyen kisasszony légy! Tudom, szebbet nem mondhatnék, jobbat nem kérhetnék, mint ezt: légy olyan kedves, olyan végtelen jóságos, olyan tiszta, olyan kisanyás, olyan szolgálatkész, olyan nemesen alázatos, olyan finoman okos, olyan öntudatosan határozott, mint amilyen volt a Nagyasszony kisasszony korában!

Igy is tehát örök példaképed a Nagyasszony!

Lépj nyomába! Légy igazi magyar kisasszony!

MAGYAR KISASSZONYOK

Magyarországnak tehát nincs szüksége kisasszonyokra, de szüksége van magyar kisasszonyokra, kis nagyasszonyokra. Amikor tehát elhatároztad, hogy a boldogabb magyar jövőért küzdeni fogsz, amikor elhatároztad, hogy te igaz magyar leány leszel és igaz katolikus, akkor azt is elhatároztad, hogy a társadalomban, de saját szívedben is hadat üzensz a kényeskedő, nem magyar kisasszony-típusú törekvéseknek.

Igy ellene mondasz a kényelemszeretetek. Nem engeded, hogy finnyás és válogatós légy. Hanem öngegyőzéssel munkához látsz! Minden feladatodat pontosan végzed. Az első mindig a kötelesség! Különben mindegy, hogy hol dolgozol! Falun, mezőn, gyárban, konyhában, irodában, egyetemen . . ., teljesen mindegy. Nem a munka minősége tesz kisasszonnyá, hanem a mód, ahogyan végzed. Tudod, eddig fordítva volt. Eddig az volt kisasszony, aki nem dolgozott. Most az lesz igaz magyar kisasszony, vagy ha ezt jobban szereted, kis nagyasszony, aki a maga munkáját jól végzi. Magyar szívvel, önfeláldozással, szűzanyás lelkülett!

Nem elégedhetel meg a rendes kötelességek elvégzésével, hanem erődhöz képest vállalj munkát másokért is! Vigyázz azonban, pihenni is kell! A legjobb pihenés a változatos munka. A tanulás, hivatalszerű munka után például az otthon szeretetszolgálat. Kis öcsikéd, húgod felöltöztetése, esetleg játszás vele. Az otthoni főzés, takarítás után — hímzés és varrás a család tagjainak, a honvédek vagy szegények részére. A templom is néha oly üresen áll. A virágok kiszáradtak a cserepekben és vázáikban. Néha már rég mosni kellett volna az oltárterítőt és egyszer kisöpörni a templomot. — Magyar kisasszony vagy! Erre is gondolj! Változatossá teszi életedet egy kis séta — kistestvéredhez, ahol új szeretetszolgálat vár rád. Vagy a temetőbe, hogy egy árva leány sírját rendbehozod. Csak légy találékony! Ha igazi magyar kisasszony vagy, mindig találsz munkát!

Tanulj lemondani saját vágyadról, hiúságodról. Ne az legyen mindened, hogy drágább ruhában jársz és ondolált legyen hajad, hanem az, hogy nagyon szolgálatkész, aranyos szíved legyen! Vesd meg a festéket és a rúzsot, helyette a magyar öntudat és küzdeni vágyás pírja tegye elevenné, rózsássá arcodat! Mindebben merj szembeszállni az elavult, régi felfogással! Merj nagy és hős magyar leány lenni! A világért se légy gyáva és visszahúzódó! Magyar leány vagy, magyar kisasszony, öntudatos kis nagyasszony!

Amikor pedig a régivágású fiúk elkényeztetnének üres fecsegésükkel és a szerelem folytonos csépelésével, merj nekik is ellentmondani, de annak a főnöknek is, aki a hivatalos ügyek elintézésébe izléstelenül belekeveri fékezetlen érzékiségét! Ne törődjél sértődött hangjával, hogy ő csak munkádat akarta ezzel elismerni vagy „atyai” szeretetét akarta így kimutatni! Amit tiszta leányszíved súg, az a helyes, arra hallgass! Merj erős lenni! A beteg társa-

dalmat kell megváltóztatnod! Te erre vállalkoztál! Kell vállalnod! Magyar kisasszony vagy!

Ha pedig valamikor a gyengeség venne erőt rajtad, a kishitűség és a régi szellem bénító ereje, akkor gondold arra, amit egy kis nagyszasszony írt:

„A haza megmentéséért nem elég, hogy kint a fronton háború idején vitézül harcolnak testvéreink, vőlegényeink és édesatyáink. Háborúban és békében nekünk, leányoknak, folytatnunk kell a harcot a belső fronton. Küzdenünk kell a tisztultabb szerelemért! Küzdenünk kell a munkásabb életért! Küzdenünk kell a több gyermekért és a szilárd családdért! Ebbe belefáradnunk nem szabad! Legutóbb ezt tűztem ki célul magamnak. Ha kell, nyugalmam, sőt életemet is feláldozom hazámért. Nem akarok a belső front gyávább katonája lenni, mint amilyen hősnek kell lennie a külső fronton küzdő magyar férfinak. Úgy érzem, ez a teljes magyar hazaszeretet!”

Igazad van!

Ez a teljes hazaszeretet!

Ilyennek kell lenniök a magyar kisasszonyoknak!

Minden magyar leány, minden húgom ilyen kisasszony legyen!

TEHÁT CSELÉD LEGYEK?

A világért sem, Húgom!

Te magyar kisasszony légy!

„De a Páter csak szép szavakkal veszi körül mindazt, amit eddig megvetettünk. Egy szép szót talált ki és most ezzel akar bennünket félrevezetni. Én igenis kisasszony leszek tovább is a régi értelemben. Nem leszek senki cselédje! A végén még nem is tartunk takarítóleányt és szakácsnét. Mi nagyleányok legyünk a cselédek. Azt nem!”

Valahogy így fakadt ki egy leány, amikor még nem értette egészen gondolatomat és nem tudtam

neki hosszan kifejteni mindazt, amit most itt neked, kedves Húgom, megírtam. Lehet, neked is azt fogják mondani: „Csak nem leszel cseléd?” Lehet, hogy benned a régi kényelmes kisasszonyka föllázad a kis magyar nagyszony ellen, azért válaszolok erre a kérdésre: „Tehát cseléd legyek?”

Már megírtam, a világért se!

Tudod, ki a cseléd?

Ma cselédnek azt tartják, aki fizetett alkalmazott, és mint ilyen, mostoha viszonyok között a meleg családi körből kizárva, egy szegényesen be rendezett „cselédszobában” él és várja a nagyságos asszony vagy a nagyszonyos kisasszony rendelkezését, parancsát. A mai cselédek — sokszor a rossz bánásmód miatt is — megbízhatatlanok, válogatósak, ímmel-ámmal és ami a legrosszabb, szolgálattelkülettel végzik a munkát, csak látszatért, pénzért dolgoznak. A legtöbbje üres lelke miatt lezüllik, elvész. Nagyon sajnálom őket! Azért is sajnálom őket, mert ők is arra vannak hivatva, hogy ha szerényebb keretek között is, de magyar kisasszonyok legyenek, egy-egy magyar család édesanyja. És most — talán a te önzésed, szeretetlenséged miatt is — ide sülyedtek!

Gondolod, hogy én téged, az én édes húgomat arra akarlak rávenni, hogy ilyen sivár lelkű, szerencsétlen leány, cseléd légy? Hiszen ennek a könyvnek minden betűje is éppen az ellenkezőjét bizonyítja. Még ha most szolgálnál is valahol, akkor is inkább azt olvashattad volna ki a könyvből, hogy ne légy ilyen szolgálattelkü leány, hanem szívedben a szeretet, a jószág éljen és mint kisanya, segíts azokon, akiknek szolgálatára az Isten rendelt, így mint alkalmazott is, kis Húgom, magyar kisasszony, kis magyar nagyszony légy!

Ugyanis végtelen nagy különbség van a szerszolgálat és a cselédlelkület között.

Igaz, az emberek összetévesztik a kettőt. Nem tudnak különbséget tenni a kettő között, mert soha-

sem volt talán igazi, mély szeretet szívükben. Szeretet nélkül pedig megérteni nem lehet azt, amire én téged vezetlek. Vagy a te szívedben sincs szeretet? Csalódnék benned is? Az én húgomban, akiben annyira bízam, hogy megértesz, hogy benned megtalálom az igazi magyar leányt, a szűzanyásan kedveset és önfeláldozót, az igazi magyar kisasszonyt? Te önző és kicsinyes lennél? Te sem szeretnéd a hazát? Te is úszni akarnál az árral a pusztulás felé?

Ilyen volnál? Magyartalan álmagyar? Kereszténytelen keresztény?

De nem! Ez csak rossz álom volt! Te nem is önmagadból hoztad a kifogást. Ismerlek jól. Te egészen más vagy! Te igazi magyar leány vagy. Tűz van a szemedben. Szeretet dobog kis szívedben. Ez a szeretetláng magasra fölcsap és ki nem alszik már soha. Nem alszik ki, de megemészt minden aljas önzést, minden ostoba kifogást, minden hamis jelszót. Te a Nagyasszony zászlajára esküszöl! Te más akarsz lenni, mint amilyenek a gyáva hitszegők! Te szeretetszolgálatlaltal fölálodozod magad hazáért, uráért, gyermekéért, családodért, a szegényekért!

Mert ilyen vagy, örömmel mutatom meg egyik leánytestvérednek, egy igazi kis húgomnak gondolkozását:

„Sokszor csúfolnak, Péter, hogy én mindenkinek a cselédje vagyok. Hányszor hallom ezt! De nem szomorodom el. Sőt csak örülni tudok ennek. Ilyenkor ugyanis egy belső hang azt súgja, hogy most hasonlítok legjobban a Nagyasszonyhoz. Ilyenkor biztosan érzem, hogy magyar leány vagyok; így használok a hazának legjobban!”

Ez az igaz, a helyes felfogás!

Ha tehát az jut eszedbe, hogy szeretetszolgálatoddal cseléd lettél, vagy ha más ezt vetné szemedre rosszakaró célzattal, akkor légy büszke, örüli, hogy a pusztulásra túlérrett és már szétesni készülő társadalom helyett életerős, egészséges leánytestvéreiddel egy sokkal boldogabb korszakot kezdesz! Örülj,

hogy minden támadásra fölkészülve és külső-, belső kényelmet félretéve, erős akarattal a Szűzanya nyomába lépsz, hogy te is magyar kisasszony légy és egykor magyar nagyasszony! Örülj, mert ezzel a szolgálattal a Magyarok Nagyasszonyához hasonlóan nem cseléd, hanem kis királynő leszel, akit boldognak fog tudni mindenki!

„BOLDOGNAK HIRDET MINDEN
NEMZEDÉK!”

A GYERMEKEK KIRÁLYNŐJE

Még polgárit sem végzett gyári nagylány keresett fel panaszával. Egyedül van és végtelen üres a szíve. Szeretet után vágyódik, de sehol sem találja meg. Otthona nincs, a gyár nagyon rideg; nem is tudja, mit kezdjen fiatal leányéletével. Egy külváros kietlen, rendezetlen utcájában lakik. Már az életkedvét is elveszítette. A gyárban csak megvan, míg a munka tart. De a szabad délután gyötrő gondolatai halálra kínozzák. Mit is tegyen? . . .

Nem lenne jó, ha a külváros kis kamasz-leánykáit összeszedné? Először csak kettőt-hármat. A többi majd magától jönne! Így tanulatlanul is adhat szeretetet! A szeretet iskolája a templom; oda járt. Tökéletesen elég is. Jézus és Mária Szívéből megtanulta, hogy a szeretet lényege: a jó-ságból fakadó szolgálat. Tehát kiszolgálja ezeket a leányokat, akik eddig talán senkitől sem kaptak szeretetet. Hogyan? Meleg hangon beszél velük. Leül közéjük és mesél nekik. Aztán kiviszi őket a házakon kívül a rétre és ott közösen eljátszanak,

lepkét fognak és kacagnak. Megtanítja őket imádkozni is. Télen pedig magános szobájába hívja őket. Meglátja, a gyermekek kis királynője lesz! Bánata eloszlik. Maga is boldog lesz és sok felnövő kamasz-leánynak teszi boldoggá ifjúságának egy időszakát.

Igy is lett! Nem tellett bele két hét és annak a leálynak unalmas élete egyszeribe megszűnt. Mintha kicserélték volna, tűzzé és lelkesedéssé változott. Hogy is ne, amikor rövidesen tizennégytizenöt leányka rajongott érte, lesve várták, hogy mikor jön haza a gyárból. Karjába kapaszkodtak, simogatták, becézték, kacagtak körülötte és vitték ki a rétre . . .

Erzsike pedig egyszeribe a gyermekek koronázatlan kis királynője lett.

Mécs László „Parancsolj, Fenség” című versében a gyermek királyságát énekli meg, akinek, mint valami kis fenségnek, szolgál az édesanya, az édesapa, de a költő maga is. A költő kiszolgálja a gyermeket. Ostort fon, botot farag a karikázáshoz, a kis bocin lovagoltatja a gyermeket.

A kis Fenség elragadtatva sürgeti: „Mécs bácsi, még!”

Újból mókákon töri a költő fejét. Locsolják a csibéket, a bámuló kacsákat. Papírhajóval játszanak.

A Fenség boldogan kapaszkodik a pap reverendájába és sürgeti: „Mécs bácsi, még!”

A gyermek Fenség ugyan, de mindene, királya az őt kiszolgáló költő!

Ugye most már a gyári kislány útját is ismered?

Feláldozta önmagát, mert önmaga tétlenségéből kilendült. Vállalta a gyermekek szolgálatát. Fáradt értük és gyermek lett a gyermekekkel. Dolgozott értük! Mert a mesét előre kigondolni, azt élvezetesen elmondani, a gyermekekkel játszani

akkor is, amikor fáradt és kedvetlen, mindez munka, mindez szolgálat! Szeretetből fakadó szolgálat!

Ez a leány is meg tudott hajolni a gyermek előtt. Ha szóba nem is foglalta, de tettével ezt mondta: „Parancsolj, Fenség!”

Épp ez az elismerés, az elismerésből fakadó szolgálat, ez tette őt királynővé!

Királynővé és boldoggá!

AZ OTTHON KIRÁLYNŐJE

Most egy másik leány történetét akarom elmondani, akit az élet sodort a szeretetszolgálat útjára. Alapjában is jószívű leány volt, de szolgálatkészségét ágyban fekvő édesanyja váltotta ki egészen.

Talán nem is gondolt arra, hogy szolgálatával kis királynő lesz, és mégis azzá változott.

Szegényebbek voltak és alkalmazottra nem tellett pénz. Így a nagyleány lett a család „cselédje”. De milyen boldog kis cselédje! Szolgálat cseléddé, de szíve, meleg szeretete a család osztatlan kis királynőjévé tette!

Szegény édesapja abban az időben kissé megrokkant, de azért munkáit elvégezte. Amikor fáradtan hazatért, bizony jólesett neki, hogy a kis „cseléd”, szíve királynője eléje futott, megcsókolta, ha kellett, kabátját lesegítette, leültette és a tanult nagyleány lehúzta cipőjét, mert édesapjának nagyon nehezőre esett már a hajlás.

Talán nem is kell mondanom, hogy ezzel a kedveskedésével és hasonló apró és mégis fontos szolgálataival egészen beférkőzött édesapja szívébe. Boldogságában néha könnyezett. Egyszer-egyszer, amikor szép nyári estén kint a kertben vagy télen a meleg kályha közelében egyedül ültek egymás mellett, akkor édesapja magához vonta kis királynőjét, szelíden megsimogatta, megcsókolta. Ilyen-

kor mindig ilyesmit susogott: „Milyen sivár és üres is lenne nélküled életem. Nem is tudom mivé lennének, ha te nem volnál! Ó tartsd meg mindig meleg szívedet, az Isten is megáld érte!”

„Ó, ha a Páter tudná, hogy milyen boldog vagyok ilyenkor! Ez a pár szó, az a meleg kéz, édesapának lágy szava új erőt önt belém és nem is túrném meg, hogy kis alkalmazottat fogadjanak. Ezt a boldogságot nem adom oda semmiért. Inkább leszek cseléd, de boldog, mint boldogság nélkülényes kisasszony. Az igaz, hogy néha nehéz, de a boldogság, a szeretet mindig új erőt ad.”

Ahogy édesatyját szerette, úgy ápolta beteg édesanyját is. Igaz, az nagyon jó beteg volt: türelmes, békés és csendes. Nem adott sok munkát. De végtelenül jólesett neki, hogy nagylánya oly szeretettel vette körül és elvégezte a főzést és takarítást. Amikor pedig délutánonként mosogatás után leánya a széket édesanyja ágya közelébe húzta és csendesen varrogatott, akkor megnyílt anyai szíve és tanítani kezdte: „Kicsit fáj, hogy fiatalságod ellenére ennyi munkával terhellek épp akkor, amikor barátnőid szórakozni járnak és egészen szabadok. Azonban örülök is ennek a kényszerült helyzetnek, mert megtanulod a boldogság titkát, a nők örömének mélységét: dolgozva feláldozni magunkat másokért, hogy szívüket megnyerjük. Talán hiába is magyaráztam volna neked, nem értettél volna meg. Azt hitted volna, hogy a boldogság a meleg érzésben áll. És elfelejtetted volna azt is, hogy ezt az érzést csak önfeláldozó munkával tudjuk másokból és önmagunk szívéből kicsalni. Jó az Isten, hogy betegségemet is ilyen áldássá változtatja az egész család számára.”

A nagyleány példája átragadt testvéreire is. Ahogy ő kisanya lett és őket is kiszolgálta, mindenki érezte, hogy ugyanazt a szeretetet kell adniok nekik is, amelyet kaptak. Így történt, hogy a „kis cseléd” testvérei szívét is meghódította. Nem

egyszer versenyeztek a munka elvégzésében, és bármire kért segítséget, azonnal ott termett valaki. Testvérei számára ő csak kisanya volt. Az, aki édesanyja helyett minden este a béke, a boldogság csókját leheltette a feküdni térő kis családra.

Hogy szerezte meg ez a leány az egész család osztatlan szeretetét? Hogy lett ő a család királynője? Ezt már nem kell kifejtennem.

A családban mindenkit Fenségnek tekintett. Várta parancsaikat. Rosszul írtam. Nem várta a parancsot, hanem ellesve mindenkinek a vágyát, segítségükre sietett!

A SZIVEK KIRÁLYNŐJE

A szeretet szolgálatával tehát nem cseléd, hanem királynő leszel, mert a szeretetszolgálatot legtöbbször elfelejtik az emberek. Szinte hihetetlen, hogy mennyire kihal a szeretet, az önfeláldozóság az emberek szívéből.

Mi mindig csak várunk, de adni sohasem akarunk. Szeretnénk, ha a világ központjában mi állnánk. Minden leány szeretne kis királynő lenni, szívében ég utána a vágy, de csak úgy, hogy parancsolhasson, hogy munka nélkül körülrajongják, hogy beleszülessék a királynői székbe, hogy önzése zsarnokság alatt tartson mindenkit. „Mert leányok vagyunk és bájosan mosolygunk, azért már azt hisszük és elvárjuk, hogy mindenki körülöttünk forogjon, bennünket kiszolgáljon.”

Amikor pedig üres szívvel és külső cicomával elérted célodat, akkor veszed észre, hogy csalódtál! Még az esküvő, még az otthon, még a gyermek sem ismer el királynőjének, annál kevésbbé urad, mert nem hódítottad meg a szívét senkinek sem, mert az egyetlen eszköz a saját szívedből is hiányzott.

Hódításod akkor teljes csak, akkor uralkodol

igazán, akkor leszel valóban kis királynő, ha szereteted lesz! Vigyázz! Nem a lobbanékony, érzelmi szeretetről beszélek, mely a föllángoló és kialvó szerelemhez hasonlít! Szeretetről beszélek, keresztény szeretetről, amely ad, szívet mutat, áldozatot hoz, megerőlteti magát, kiszolgálja a másikat, amely így hangzik: „Mindennemű szükségemben, Isten engem úgy segítjen!”

Igy királynő leszel, mert mindenki szeretetet keres, de alig talál ebben a hideg, pogánnyá süllyedt világban. Királynő leszel, akit valóban körülrajonganak, akihez elhozzák szívüket, akit szeretnek, akit becéznek.

Még egyre figyelmeztetlek! Csak addig leszel királynő, amíg királynői szíved lesz és királynői szívedben a jóságos, leereszkedő, szolgálatkész királynői erény: a szeretet uralkodik. Amint ezt elhagytad, lehullik fejedről királynői koronád!

Nagyon vigyázz erre!

Sokan elfelejtik és azért kénytelenek szegényen, koldusként távozni abból az otthonból, ahová királynői koronával, a boldogság reményével léptek!

Mégegyszer figyelmeztetlek:

Addig leszel királynő, míg szívedben a szolgáló szeretet uralkodik!

AZ Ő KIRÁLYNŐJE

Már sok esetben láttam, hogy a leányt önzetlen, igazán számítás nélküli önfeláldozó szeretete avatta kis királynővé.

Ismertem leányt, aki megsajnálta gyermekkori barátjának zülleni induló lelkét. Előbb imádkozott érte, aztán leányszíve melegével intette. Később segítő jóságával teljesen mellé állt és föl emelte a fertőből. És bár nem akart először férjhez menni és meg is mondta annak a fiúnak, de

az nem tudott elszakadni szíve királynőjétől, aki megmentette. És most már ő hódította meg magának. A leány félt, hogy talán csak látszólagos a javulás, de esküvő után azt írhatta: „Páter, minden nap gyöngédebb velem. Érzem, szíve királynője vagyok.”

Akarsz hallani más leányról? Mesélhetek arról is, aki teljesen életkedvét veszített férfit vidámított fel vidám kacagásával, állandó derűjével. Ezt tette akkor is, amikor belül kínlódott és gyötrődött. Célul tűzte ki, hogy megment egy embert. Sikerült neki. A férfi királynőjeként szereti, bár tudja, hogy sohasem veheti el feleségül, mert szervi baja miatt házasságot nem köthet.

Már nem mesélem el a betegápolót, aki rendkívüli áldozatkészségével megmenti az életnek a halálravált, szegény, elcsúfított katonát. Nem mesélem el, mint vált annak is kicsi királynőjévé!

De elszeretném mondani annak a nőnek, feleségnek esetét, akivel ura egy pontban nagyon kegyetlen volt. Hiába sírt az asszony, hiába könyörgött, a férfi hajthatatlan és kemény volt. De egyszer változott a helyzet. A férfi beteg lett. Kínlódott és gyötrődött. A fiatalasszony melléje ült és simogatta, becézte, kiszolgálta. Elmúlik éjfél, éjfél után egy, kettő, három, öt óra. Az asszony még mindig ott van a beteg ágya mellett. A férj már kérleli: „Menj aludni, pihenni, szükséged van a nyugodt álomra!” De a feleség kitart. Megcsókolja homlokát és ezt susogja: „Pihenhetek, nyugodhatok én akkor is, amikor téged szenvedni látlak?”

Ekkor tört meg a férfi szíve! „Ha te ilyen jó vagy hozzám — mondotta — akkor ezután én sem engedlek szenvedni. Köszönöm jószágodat.” Így lett a feleség ura királynője!

Megcsókolta felesége kezét, aki boldogságában alig tudta a kibuggyant könnyet elrejtteni.

Kétkeddel még, hogy a szolgáló szeteketben mindenható erő rejlik? Ingadozol még, hogy a sze-

retet szolgálóleánya légy? Mondd, miért is ingadoznál? De tovább is vezetlek még! Lásd meg, hogy a szolgálattal még többet is nyerhetsz!

A KIS FENSÉG KIRÁLYNŐJE

Beszéltem már arról, hogy női hivatásod egyik legszebb virága a gyermek. Ez volt Szűz Mária életének is az Úr akarata által kijelölt főcélja. Parancsot végrehajtani, a gyermeki Fenség apró-cseprő kis parancsait! Ebben telt el tulajdonképp a názareti élet.

Nem lelkesít téged is ez a hivatás? Nem látad még meg ebben a szolgálatban a királynői méltóságot? Hiszen nemcsak a Jézuska, de minden gyermek király! Király, a te kicsi királyod! Az otthon a te birodalmad és a gyermekedé!

Kell-e szebb birodalom?

Hogyan szolgálhatta a kis Fenséget a Boldogságos Szűz, aki fel tudta fogni ennek a hivatásnak valódi szépségét és mélységét! Máriáé volt a kis Jézus első és utolsó tekintete is! Szívét, életét, vágását, mindenét kitöltötte gyermeke.

Lásd, így lesz a gyermek a te életed királya is! Minden működésed központja. Érte érdemes dolgozni. Ó, ha fenségnek tekinted, ha a kis Jézuskát látod benne, akkor nem lesz nehéz ez a szolgálat! Csak sohase felejtse el és sokszor susogd gyermekednek majd: „Parancsolj, Fenség!”

És tégy meg neki mindent! Ne kímélj semmi áldozatot! Kelj fel korán reggel érte és ha kell, feküdjél le későn! Ha megkívánja, kelj fel éjjel és siess a kis Fenség segítségére! Teljesítsd kívánságát! De mindezt anyai bölcseséggel! A gyermek lelkébe is egy arc vésődik, amely arc rámosolyog mindig. Ezt az arcot szereti, mert ha látja, tudja, hogy béke, nyugalom jár nyomába. Ezt az arcot kívánja, mert az mindig mosolyog, mindig szerete-

tet sugároz. A gyermek Fenségnek pedig ez a kettő az éltető eleme.

És a Fenség kezdi megszeretni azt az arcot, azt a simogató kezet, azt a meleg, jóságos keblet! Vágyódik, kiált, sir utána. És ha közelében van, meleg tekintetével rámosolyog, kicsi kacsóival nyakát átöleli, gyenge erejével magához szorítja, apró szájával föntség-csókját rálebelli. Ez a kitüntetés, a Föntségnek ez az elismerése, ó mily boldogságot jelent az édesanyának!

Pedig a gyermek még többre is képes. A gyermek hálája végtelenül nagy. Szívének szeretete teljesen tiszta és őszinte. Bearanyozza egész élete-det. Végigkísér a földön, át a mennyországba, végig veled marad a boldog örökkévalóságban is! Szívedet boldogság tölti el. Édesanya lettél. Nem egy gyermeknek, de soknak, akik mind szeretnek téged, akik mind áldanak téged, mert te meleg szíveddel, önfeláldozó jósággal, egész életeddel szolgálál nekik. Te kiszolgáltad őket Fenségként, ők szeretnek téged királynőjükként.

Ne riadj tehát vissza a szeretetszolgálatától! Dolgozgassál szíveden, hogy királynő lehess! — Királynő, akit mindenki szeret. Királynő, aki után mindenki vágyódik. Királynő, akiről mindenki boldogan emlékezik meg!

Ennek egyetlen feltéte: a szolgáló szeretet!

A LELKEK KIRÁLYNŐJE

Neked nemcsak külsőleg kell megnyerned az embereket, neked a legnemesebbet is meg kell hódítanod: a lelkeket. Ha ez sikerül, a lelkek királynője leszel.

A régi keresztény leányok és édesanyák ezt nagyon jól értették. A mai korból hiányzik ez. A szívvel még valahogy törődtünk, de másnak a lelkét nem iparkodtunk már megnyerni, sőt a magunk

lelki életét is veszélynek tesszük ki a szívek megnyeréséért. Milyen fölfordított helyzet! A nemesebbet fölálodozzuk az alacsonyabbrendűért. Az örökkévalót a néhány esztendőért. A lelket a testért!

A kereszténység hőskorában a katolikus leányok betartották az értékelés sorrendjét. Ők mindig mindenkiben a lelket nézték legelőször. Azokkal kötöttek barátságot, akik törődtek nemcsak a testtel, hanem az embert emberré tevő lélekkel is, sőt ezzel elsősorban. És ha olyan állt melljük vagy ha ők azzal kötöttek barátságot, akik csak a test kultúrájával foglalkoztak, akkor lassan átalakították őket példájukkal, nemesebb egyéniségükkel, okos társalgásukkal. Így történt, hogy a pogány barátnők megtértek, a vallástalan férfiak a keresztény hit iránt érdeklődtek, a férjek egész országot térítettek meg feleségük kedvéért.

Igy lettek ők a lelkek királynői, mert tudtak a léleknek szolgálni!

Valami végtelen szomorú, hogy a mai katolikusokból kihalt a hódítási lendület és akarat. Beleenyugodnak, hogy mellettük másvallásúak élnek. Sőt nem is törődnek azzal, hogy barátnőik, szomszédjuk, udvarlójuk vallása milyen. Egyáltalán nincs bennük egy szikrányi sem a hódító keresztény lelkületből. Vagyis nem igazán katolikusok. Még az édesanyák sem nevelik olyan hős katolikussá édes gyermekeiket, mint amilyen hőssé nevelték fiaikat, leányaikat az első keresztény édesanyák!

Ezen a helyzeten is változtatni kell!

A buzgóságot, a lelkek szolgálatát mindenki várja. Még ha ellenkezni látszik is, akkor is várja. Várás nélkül is várja, mert ha tudná, hogy a mély hittel, öntudatos vallásossággal milyen kincset szerez magának, akkor ő kérne, ő könyörögne, hogy a nemes élet jópéldája nyomán megtalálja a boldogságot nyújtó hit világát!

Hányszor lehet ilyen kijelentéseket hallani:
„Azt szerettem benne legjobban, hogy önzet-

lenül a lelkemmel törődött. Meg akart menteni a bűnből. Azt akarta, hogy egészen katolikus legyek."

"Örömmel jelentem, augusztus 15-én lesz az esküvőnk. Végtelen boldog vagyok, hogy azt vezethetem oltárhoz, aki előbb vezetett engem az oltártól kiáradó egyedül üdvözítő hithez."

"Igazi édesanya volt, aki a lelkemmel törődött legjobban."

Már nem kell tovább bizonyítanom. Már világosan látod, hogy a lelkek királynője is lehetsz. Kezdd meg az apostoli hódítást. Mindíg és mindeütt vezesd a lelkeket Jézushoz! A családban és társaságban egyaránt!

Ez is szolgálat. A lelkek szolgálata!

Ez is királynővé avat. A lelkek királynőjével

A VILÁG KIRÁLYNŐJE

Mi emberek aránylag csak kis körben tudunk jót tenni, másnak szolgálni, ezért legtöbbször csak kis családi körnek lehetünk királyai és királynői. Igaz, elég szép számmal találunk olyan leányokat, nőket, akik egy egész községet hódítanak meg szeretetükkel. A szeretetszolgálat által országos viszonylatban már nagyon kevés „királynőt” találunk, olyat, aki igazán uralkodik a szíveken. Árpádházi Szent Erzsébet jóságos, önfeláldozó szívének sikerült egész tartományt magához vonnia.

Csak egyetlenegy valaki volt olyan végtelen önfeláldozó, oly végtelen szeretetreméltó, jóságban oly egyedülállóan kimagasló, hogy a leggyönyörűbb címmel lehessen őt illetni: A világ Királynője. Egyetlenegy volt: a te Édesanyád, a Nagyasszony!

Mária a világ Királynője!

Ezt a hatalmas kitüntetést több címen érdemli meg a Nagyasszony. Elsősorban azért, mert ő adta, nevelte fel nekünk, szolgálta ki helyettünk az Úr

Jézust, a világmindenség Királyát. Jézus született király. Már az angyal is megmondta fogantatása előtt: „Néki adja az Úristen Dávidnak, az ő atyjának királyi székét és országolni fog mindörökké!” Jézus pedig teljes öntudattal vallja: „Király vagyok.” — Jézus azonban nemcsak született király, hanem megváltásával meg is hódította népét. Sőt azonfelül az egész földkerekségen élő katolikusok önként is királyuknak választották és jelentették ki a maguk és minden ember nevében. Ezt ünnepelesen Krisztus földi helytartója, XI. Pius pápa ki is hirdette.

Mármost egészen világos, hogy a király édesanyja királynő. Ha Jézus az egész világmindenség Királya, akkor Mária az egész világmindenség Királynője. Máriát megilleti ez a cím, ha szabad azt mondanom, születésétől fogva is, mert már akkor Jézus anyaságára való tekintettel részesült minden kiváltságban. Tehát nemcsak teljes volt a kegyelemben, hanem már akkor is királynő volt.

De Mária, akárcsak Jézus is, megszerezte minden született jogától függetlenül is ezt a kitüntető címet. Kétféle úton is. Először azért, mert — mint már említettem — fölnevelte, kiszolgálta helyettünk Jézust. De méginkább azért, mert végtelen jószágával, kegyességével meghódította magának a szíveket. Ő, még mielőtt mi megérdemeltük volna, szenvedéseit, keresztszeit följánlotta, egyesítette Jézus végtelen értékű áldozatával és így — mint már tudod — társmegváltói munkát végzett, vagyis ő is kiérdemelte számunkra a megtérés, a megbocsátás kegyelmét. Amint Jézus a megváltással jogot szerzett a királyságra, úgy Mária is társmegváltói áldozatával kiérdemelte ezt a királynői méltóságot. Nélküle mit is tehetnénk? Nélküle mikép is élhetnénk?

De harmadszor, Mária választott királynő is. A legtöbben ugyanis nem is gondoltak arra, hogy Máriát megilleti a királynői cím és rang, mégis

már szívük királynőjének tekintették. Lehet ugyan, hogy ki sem mondta még eddig, de valóban úgy érezte, úgy gondolta.

Nemde te is így voltál az édes Szűzanyával? Szeretted őt Jézus után mindenekfölött. Szívedet egészen kitöltötte. És mert más szó nem jutott eszedbe, édesanyádnak szólítottad. De érezted, hogy szíved királynője is. Királynő, akit megbecsülsz, királynő, akiért lelkesülsz. Királynő, akinek már nem egyszer hűséget fogadtál.

Gondolod, hogy csak te szereted így Máriát? Gondolod, hogy csak a te szívedet töltötte el így melegséggel és boldogsággal? Mária minden szív választott királynője. Mária az egész világmindenségen jóságosan uralkodik. Ő minden szívet most is kiszolgál. Ő most is mindenkit meghallgat. Mindenkit megvigasztal. Mindenkit eláraszt kegyelmeivel. A Mária iránti lelkesedés páratlan. Ő valóban Európában és Amerikában, Ázsiában és Afrikában, Ausztráliában és szerte a világon uralkodik a szíveken. Vagyis Mária valóban a világmindenség Királynője! És ezt az Egyház is elismeri imáiban, énekeiben és még dogmává nem emelt tanításában is.

Alljunk meg tehát itt!

Mária utolérhetetlen jóságával a világegyetem Királynője.

A legnagyobb méltóságot is elérte azzal, hogy tudott kicsi szolgálóleány lenni! Amikor tehát őt csodálad és szereted, sohase felejtsd el, hogy a szolgálat mindenható! A szolgálat királynővé tesz! Minél többnek tudsz szolgálni, annál nagyobb körben leszel királynő. De ne csüggedj el, ha kicsi az erőd, ha csak gyenge leány vagy! Mindíg lehetsz kis harmatcsepp, aki picinységében is teljesen tükrözi a Szűzanyát. Ha egész kicsinynek is érzed magad, egy kis családi körben mindíg lehetsz királynő!

AZ UNNEPELT KIRÁLYNŐ

Mielőtt még tovább mennék egy gondolattal, arra is fölhívom figyelmedet, hogy ne akarj elismert, kikiáltott királynő lenni. A Szűzanya sem volt az életében, mert a kikiáltott királynők legtöbbször nem a szívek királynői.

Figyeld csak meg a szépségkirálynőket! Szerencsétlen leányok! Tower Vilmos egyik könyvében körülbelül harminc lezüllött, elromlott „szépségkirálynőről” emlékezik meg elég részletesen. Az ünnepelelt filmcsillagokról, sport-lédikről már nem is beszélek. Lényeg az, hogy a fölkapottság elszédít.

Csak az uralkodik igazán, aki a szíveken uralkodik. A szíveket pedig csak elrejtve, csendben, alázatos, kitartó szolgálattal lehet meghódítani. Figyelj meg bárkit barátnőid, ismerőseid közül! Aki igazán uralkodik, aki igazán boldog, az végtelen szerény és finom is! Tanuld meg ezt Máriától!

És dolgozzál, fáradj azért, hogy a Szűzanyát mint a világ Királynőjét mindenki megismerjed! Mindenki hangosan hirdesse jószágos szívének diadalát, királynői boldogságát! Az volna a legjobb, ha az Egyház is hivatalosan nyilatkoznék és nyilvános ünneppé tenné, hogy teljes fénnel és dicsőséggel illethessük a világmindenség Királynőjét. De itt ki kell várnunk azt az időt melyet, Szentséges Atyánk a legjobbnak ítél. Addig is imádkoznunk kell és a magunk részéről máris a legbensőségesebben és legkifejezőbben meg kell ülnünk Királynőnk ünnepét!

Május hónapja úgyis a Szűzanyaé már. Máriát május Királynőjének is szokták nevezni. Sokan május elsején — Szűzanya királynőségét tagadó és véres világhuralomra törő kommunizmus ünnepe helyett — a hitvalló ünnepet vezették be; május elsején ülik Máriának mint a világ Királynőjének nyilvános tiszteletét is. Május elseje tehát

legyen számodra is ünnep: A Nagyasszonynak mint a világ Királynőjének ünnepe! Ilyenkor szeresd kétszeresen őt és tégy meg mindent, hogy mások is, barátnőd és kis családi otthonod is tudomást szerezzenek erről a szép Mária-ünnepről.

Máriának ez a benső ünneplése több gazdagságot rejt magában. Legyen ez engesztelés a királynő ellen elkövetett hűtlenségekért! Legyen ez hitvallás, az édes Szűzanya jogainak elismerése! Legyen esdeklés, hogy a Szűzanya tegye valóban békés országává az egész világot! De legyen állandó emlékezés is, hogy: Minden leánynak királynőnek kell lennie, a szívek királynőjének, amelynek eléréséhez egyetlen út vezet: A szolgálat a Szűzanya jelszavával: „Ime az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”

„MIKÉPEN LEHET EZ?”

NEHÉZ, DE GYÖNYÖRŰ

Minden nemes, szép eszmének vannak lelkes követői és emberi gyengeségből elgáncsolói. Így van ez a szeretetszolgálatnál is. Ezért írtak erről a leányok oly különböző hangulattal!

„A szeretetszolgálat nagyon szép szó, annyit tesz, hogy valakinek valamiben szeretetből segítek. Ha ezt a szót hallom, valami fönséges érzés fog el, mert elképzelem, hogy csak ez lehet a leány hivatása: szeretet által másnak örömet szerezni, vagyis szívet szívhez kötni. Ezért nemcsak a szó, hanem maga a szolgálat is oly boldog érzést fakaszt bennem. Azt hiszem, hogy ennél valóban nincsen szebb és boldogítóbb! Ki is használok minden alkalmat otthon és munkahelyemen, mindennütt, hogy másoknak szolgáljak és így mindkettőnknek örömet szerezzek.“

A leányok másik csoportja azonban nem lelkesedik ennyire. Ellenkezőleg, húzódoznak tőle, félnek a teherből, kimentik magukat. Hivatkoznak arra, hogy ez a szeretetszolgálat valami végtelenül fönséges, de megvalósíthatatlan . . .

Megértem azokat, akik lelkesednek, mert ez a szeretetszolgálat valóban gyönyörű. De megértem azokat is, akik nem mernek vállalkozni erre a szolgálatra, mert ez a szolgálat valóban nehéz. Okulásul a lelkesedés és a visszahúzóadás okát is megírom.

A lelkesedők inkább az eredményt nézik. Mikor az édesanya gyermekét megmenti gondos ápolásával a halál torkából, csak egyre figyel, csak egyet néz: gyermekemnek élnie kell. Közben

egészen el is feledkezik arról, hogy már három napja nem is aludt, csak itt-ott hajtotta kissé álomra fejét, míg gyötrődő gyermeke föl nem riasztotta. A lelkes leányok előtt is csak a cél lebeg: adjunk sok szeretetet, tegyük boldoggá az embereket és általuk önmagunkat is!

A visszahúzódók csoportja nem nézi a célt, inkább a nagy áldozatot, amelyet érte hozniuk kell. Valahogy úgy, mint a lusta gyermek nem azt figyeli, hogy milyen örömet szerez édesanyjának szorgalmas munkájával, hanem folyton arra gondol, hogy milyen nehéz magát legyőznie, már megint abba kell hagynia a játékot stb. Ezek a leányok is megállnak az önlegyőzés nehézségeinél. Nem néznek tovább. Nem gondolják meg, hogy érdemes lenne körülnézniük a gyönyörű eredményért. Ezért nem is akarnak dolgozni, nem is lesznek sohasem királynők.

Úgy is mondhatnám, hogy ez a második csoport ennek a mondatnak: „Nehéz, de gyönyörű” első szavát nézi csak: „nehéz”. Míg az első csoport a másodikat tekinti: „gyönyörű”.

Tudod jól, kedves Húgom, hogy előttem mindig nyíltan beszéltem mindenről. Most is elismerem, hogy ez a királynői hivatás sok nehézséggel jár. Nem lehetsz királynő, csak akkor, ha szolgálatra adod magad. Ehhez pedig valami véghetetlen nagy alázatosság kell. És ez nehéz. Hogy világosan láss és dönteni tudj jövő álláspontodat illetőleg, azért kifejem azt is, hogy a szolgálathoz szükséges alázat miben áll, és te vállalhatod-e.

„AKARJ GÖGOS LENNI!”

Egyik leány sehogy sem akart az alázatossággal megbarátkozni. Minden csepp vére tiltakozott ellene. Egyszer kiöntötte szívét, aztán le is írta

nézetét. Idézett is egy könyvből néhány gondolatot, mint a sajátját. Nagyon érdekes, azért leírom:

„Mind gőgösek vagyunk. Nyugodjál bele. Akarj gőgös lenni. Az alázat élőködő, kicsinyítő erény. Gyakran nem egyéb, mint a tehetetlenség titkos tudata. Ne légy se hiú, se szerény. Erősnek kell tudnia magát az embernek, hogy az is legyen. Ilyen élősdi még a lemondás kedvelése, az alárendeltség vágya. Ezek a tehetetlenség és gyöngeség elvei. Félelem a szabadságtól. Azokat az erényeket kell választanod, amelyek növelnek. Legfőbb erény az erő. Az erő tesz naggyá . . . Ezt vallom, ezt tartom, így élek.

Viszont azt készséggel elismerem, hogy némely „királyi léleknél” az alázatosság nagyon tündöklő és csodálatos erény. De magam azt tartom, hogy a szentek példája csodálatraméltó, de sokszor nem követhető. Természetesen Szűz Mária előtt e tekintetben is meghajlok. Ő az Úr kiváltságos teremtménye. Így mint eszmény tündökölni lehet a leány-lelkek előtt, de, legalábbis nekem, mint követendő példakép túl sok, fényével tündökölni, mint az üstökös, de nyomába haladni lehetetlen . . .”

Talán csodálkozol most, de megírom, hogy ennek a leánynak őszinte nyilatkozata, bátorsága nekem nagyon tetszett. Tetszett, hogy nem képmutató. Tetszett, hogy nyíltan beszélt felfogásáról. Tetszett, hogy előre tör. Hogy közben tévedett, arról nem is tehetett, hiszen éppen azért nyitotta ki szívét, hogy megtalálja a helyes utat, hogy valakivel ezeket a kérdéseket megbeszélje.

Egészen biztos vagyok abban, hogy a te szívedben is felmerült már hasonló gondolat. Te sem tudod megérteni, hogy mikép is fér össze az alázatosság a modern leány lelkiületével. Ma valóban öntudat, életerő kell. Ma a fiatal leánynak is önállóan kell lennie. De akkor hogy legyen alázatos?

Nagyon sok leánynak problémája ez. Talán te is így nyilatkoztál volna: „Mikor kongreganista

lettem, a Szűzanyának sok csodás erénye közül az alázatossága fogta meg legjobban a szívemet. Elhatároztam, hogy először ebben követem. Nagyon nehezen ment. Sokszor azt láttam, hogy nem jutok előre. Tűnődtem, gondolkoztam, hogy mi lehet ennek az oka. Rájöttem, hogy valami gőg, dac áll akaratom útjába. Valami ugyanis mindig azt mondja: „Ne hagyd magad!” A modern kor pedig gyávának, kicsinyesnek tartja azt, aki alázatos akar lenni. Elhatároztam, hogy gyáva nem leszek, hanem erős. De akkor hogy leszek alázatos? Mi is az alázat? Miért kell az alázatosság?”

NYUGODJUNK BELE?

Az előbb idézett leány azt hangsúlyozza: „Mind gőgösek vagyunk. Nyugodj bele! Akarj gőgös lenni!” Az első mondata részben igaz is. Mindannyiunkban ott van a gőgnek legalábbis a csirája. A legcsúnyább főbűn, a kevélység ellen minden embernek előbbutóbb küzdenie kell, hacsak a főtebbi elvet nem vallja: „Nyugodjunk bele, akarjunk kevélyek, gőgösek lenni!” Tehát kövessük ezt a leányt. Akarjunk gőgösek lenni. A bennünk levő kevélységet gőgöt ne győzzük le? Miért is győznénk le?

Egyszer láttam ilyen leányt, aki nagyon beképzelt volt. A gőg valóban ott volt már egész testtartásában. Fejét hátra szegezte, állát kissé oldalt fölemelve tartotta (nem akarom mondani, hogy „helyes kis” orrát is!). Olyan kegyesen tudott „lenézni” mindenkire, miközben ajkát finoman csücsörítette, hogy őt (nem grófkisasszonynak, mert az mindig finom!) kis gőgnek nézhetted volna. Elcsodálkoztam, hogy ilyen leány is létezik. De szerencsére eddig csak egyet találtam a tíz és tízezer leány között.

De mi lenne akkor, ha kis barátnőnknek tanácsát betartanók, és minden leány ilyen gőgös akarna

lenni? Mi lenne, ha a fiúk is mind ilyenek lennének? Mi lenne, ha minden ember úgy fennhordaná a fejét és kezdenék a gögben versenyezni? . . . Mi lenne?

Lehet, hogy most mosoly ül arcodra és belátod, hogy ez épp olyan helytelen, mintha mindenki, minden ember az „alázattól” hétrét görnyedne.

„Páter, — felelt az én húgom — én nem ilyen gögöt gondoltam. Ez beképzeltség. Ezt üldözni kell. Hanem önmagunk értékének ismerésére gondoltam. Ennek a leánynak egészen üres lehetett a szíve, ez biztos értéktelen volt. De akinek értéke van, az miért ne lehetne öntudatos? Miért kell annak alázatosnak lennie?”

Látod, már kezdünk megegyezni. Te a gögöt nem úgy értetted, ahogy lefestettem. Te talán nem is tudod, mi igazán a gög, mert már vissza is vontad állításodat. Kiigazítottad, hogy nem így értetted, hanem azt kívánod már, hogy legyen öntudata, de ne legyen alázatos.

Nos, nem gondolod, hogy az alázatosságot is félreértetted? Nem gondolod, hogy valójában nem is tudod, mi az alázat? Mert ha tudnád, akkor nem mondanád, hogy a modern leány legyen öntudatos és ne alázatos!

Itt csak megjegyzem, hogy sokszor tévedünk azért, mert mást gondolunk és mást mondunk. Nincsenek helyes fogalmaink a dolgokról. Éppen azért kell lelki életedet is kiművelned, lelki dolgokról is kell olvasnod, hogy mindenről helyesen gondolkozál és helyesen beszélj is. Figyeld tehát meg jól, hogy mi is a kevélység és mi az alázat.

KEVÉLYSÉG-ONTUDAT

Először is le kell szögezmem, hogy szabad boldogan elismernünk a bennünk levő értékeket. Emlékszel, egyszer már megmagyaráztam, hogy

minden leányban van érték. Istentől nyert és szerzett értékeidet kis elmélkedés után magad is felfedezheted önmagadban. Már akkor megmondtam, hogy a benned elrejtett értékek megmentéséért Jézus meghalt érted a keresztfán, és azért, hogy kegyelmével ezeket az értékeket szívedből mégjobban kibonthasd!

Nos, ha ilyen értéket önmagadban felfedezel, akkor ezt nem kell letagadnod. Nem kell elrejtened. Nem kell azt mondanod, hogy nincs semmi értéked. Neked szabad boldog öntudattal elismerned, hogy sok szempontból értékes leány vagy. Ez nem kevélység.

Azt is megírom, hogy szabad arra is törekedned, hogy az emberek is megbecsüljék benned ezeket az értékeket. Még ez sem kevélység.

Talán csodálkozol, ha hozzáteszem, hogy kötelességed is keresni ezt a megbecsültetést. Ha pedig kötelességed, akkor nem lehet bűn, nem lehet még ez sem kevélység. Amint ugyanis neked is meg kell becsülnöd másokat, úgy kell másoknak is értékeidet tiszteletben tartaniok. Kötelesek vagyunk az egymásnak kijáró megbecsülést megadni. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy elismerjék tanultságát, jóságát, erényeit! Tehát neked is jogod van hozzá! Ez nem kevélység!

„Hát akkor mi a kevélység?“, kérdezed csodálkozva.

Az a kevélység, kedves Húgom, ha egy ember annyira öntudatos, hogy szinte önmaga tiszteletétől elbódul; azt hiszi, hogy csak értékei vannak és szinte kis istenként imádja önmagát és azt kívánja, hogy mások is így tiszteljék. A kevélység tehát túlzott öntudat. Nem akar meghajolni senki előtt, hanem azt akarja, hogy minél többen hajlongjanak, bókoljanak előtte. Ezért „hordja fönt az orrát“ — mint mondani szokták. — Ezért adja a szépet, az okosat! Ezért hazudozik gazdagságról, amikor szegénységben él! Ezért öltözködik ki, hogy többnek lássék, mint ami!

Ezért nem akar senkinek sem „szolgálni”. Sőt ezért még a jó Isten akaratának, parancsainak sem veti magát alá, mert nem egy gögijében még Teremtője, Ura és Istene ellen is fellázad.

A kevélységnek ezer és egy megnyilatkozása van. A kevély ember nyűg a társadalomban. A kevély leány teher a családban: összevész mindenki-vel, engedetlen, szeretetlen, hiú és kiállhatatlan.

Amint tehát látod, a kevélység és a helyes öntudat között nagyon nagy a különbség. Az egyiknek meg kell lennie szívedben. A másikat ki kell irtanod, ha kell, tüzzel-vassal. Kevély leány egyáltalán nem lehetsz. Ellenben öntudatos igen. Sőt azzá is kell lenned! A modern leánynak elengedhetetlen erénye az öntudat!

„Hát én ugyanezt akartam mondani, Páter! Én ugyanezt értettem, amikor azt hangsúlyoztam, hogy erősnek kellennem. Én nem akarok beképzelt lenni, azt sem akarom, hogy kiállhatatlan legyek. Csak az öntudatot akartam kihangsúlyozni az alázattal szemben. Mert aki alázatos, az nem lehet ilyen öntudatos. Ebben tehát igazam van. Elismerem készséggel, hogy egy leány se legyen gögös és kevély. De hozzáteszem, hogy alázatos se! Hanem legyen öntudatos úgy, ahogy a Páter kifejtette . . .”

Ismét tévedsz! Csak azért, mert nem ismered az alázatosságot. Te azt hiszed még most is, hogy az alázatosság élehetetlenség, kicsinyítő erény. Gyakran nem egyéb, mint a tehetetlenség titkos tudata. Vajjon biztos vagy ebben?

„NE LÉGY ALÁZATOS!”

Ez ismét a te elgondolásod.

De ezzel ugyanazt mondod: „Légy kevély, gögös!”

Ez is meglepetés számodra! Nem? Mert tudnod kell, amire eddig talán nem is gondoltál, hogy a kevélység bűnének ellentétes erénye az alázatosság.

Ha valaki gőgös, akkor nem lehet alázatos. Ha valaki nem alázatos, akkor kevély vagy erősebb fokon: gőgös. De kevély és alázatos egyszerre senki sem lehet.

Ami rosszat a kevélység egy leányban fölhalmoz, azt az alázatosság ledolgozza. Ahogy a kevélységet kerülöd, úgy kell szeretned az alázatosságot. Ha elítélted a kevélységet, meg kell szeretned az alázatosságot. Mert ha nem leszel alázatos, kevély maradsz.

Hogy ezt valamivel világosabban lásd, elképzelheted, hogy az öntudat két oldalán a kevélység és az alázat áll. De nem úgy ám, hogy a kevélység az egyik túlzott véglet és az alázatosság a másik, hanem úgy, hogy a helyes öntudathoz a kevélység betegségének gyógyszere, egészséges orvossága az alázatosság. Ezt nagyon jól jegyezd meg!

A legtöbb leány azért veti meg az alázatosságot, mert azt hiszi, hogy a kevélységgel együtt az alázatosságot is el kell vetnie; az arany középut az öntudat. Ez tévedés!

Amikor így gondolkozol, mégis van gondolatodban valami igaz is. Előtted az alázatosság egyenlő az alamuszi, tehetetlen, gyáva, önmagába zuhant beteg lelkeséggel, mely a testileg is gyenge leányoknál található fel, akik még azért is bocsánatot kérnek, hogy élnek, és hogy beszélni merészkednek.

Ez az alamusziség, ez a tehetetlenség, ez valóban a gőgnek másik véglete. Szintén rossz, nem férhet össze a fiatal leány lelkiületével, akiben életerő van, kicsattanó élet és alkotó akarat! Ezt a nyúlászívű félenkséget is tűzzel-vassal kellene kiirtani a leányok és minden ember szívéből. De hozzáteszem, hogy ennek a gyávaságnak semmi köze az alázatossághoz! Semmi köze!

Még mielőtt tovább beszélgetnénk a felvetett kérdésről, idézek egy nagyon tartalmas kis levélrészletet. Valaki nagyon értékes magyar leány akart lenni. Figyeld csak meg, mit ír, mit akar adni hazájának:

„Mindenekelőtt erős jellemű, vasakaratú, tiszta és hitben erős, vallását szerető, áldozatos embert akarok a drága magyar földnek adni, akire azután minden földadatot rá lehet bízni, mert biztosan elvégzi. Csak ilyen emberek menthetik meg a hazát. Ez az ember pedig én

leszek. Tudom, hogy ezt csak úgy érem el, ha mélyen nézek a szívembe és szigorúan megítélem magamat hibáim miatt. Tudom, hogy nem az öntelt, hanem a hibáival számoló ember lehet csak a haza értékes tagja, aki be is meri vallani hibáit és mer kegyelmi segítséget kérni az Úr Jézustól és az édes Szűzanyától. Csak az lesz igazán erős, aki embernői, tehát korlátok közé szorított erejéhez még az Isten végtelen erejét is leesdi, aki nem bízik vak göggel pusztán önmagában, hanem elsősorban Isten erejében. Isten kezébe kapaszkodva, saját gyöngeségeim ellen küzdve biztosan el is érem célomat.”

Annyi erő van ebben a leányban, annyi akarat! Talán első pillanatra azt gondolod, hogy nem is leány írta. Nos elárulom, hogy egy igen kedves, igen melegszívű leány sorai ezek.

Azt is megírom, hogy sohasem kívánom, hogy alázatosabb légy. Mert ez a leány egészen alázatos. Sőt, ezeket a sorokat is az alázatosság diktálta benne.

Ha gőgös lett volna, egészen másképp ír. Ha tehetetlen, gyáva lelke lenne, akkor ebből egy sor sem lenne a sajátja. De mivel öntudatos és ugyanakkor alázatos is, azért tudott csak így írni. Azért tud csak így gondolkozni. Öntudatát tisztává, nemessé, hőssé teszi alázata; az ilyen leány valóban segíthet hazáján.

Most pedig szeretném ennek a leánynak lelkén át megmagyarázni neked az alázatosság lényegét, mibenlétét.

Az alázatosság lényegében igazság. Az alázatos lélek megadja mindenkinek azt, ami megilleti: Istennek, embernek, önmagának. — Ezt tette ez a leány is! Figyeld csak meg, mennyire öntudatos, mennyire ismeri értékeit, mennyire tudja, hogy hasznára lehet a hazának! Tehát igazságos magával szemben. Nem tagadja le erejét, hasznosságát. De igazságos úgy is, hogy ez az öntudat nem pöffeszkedő öntudat. Hanem őszinte. Vagyis ismét igaz. Elismeri hibáit is. Bevallja gyöngeségét is. A gőgös ember erre képtelen. Az önmagát dicsőíti és letagadja, lehazudja gyöngeségeit (pedig minden embernek van hibája, sajnos, nagyon sok is!). És mivel lehazudja, nem is dolgozik ellene, ezért ha különben értékes is, de a hibák lassan elfojtják előnyeit. Értéktelen lesz, aki mindenkinek terhére van. Az alázatos ellenben elismeri értékeit is és hibáit is. Értékeit tökéletesíti, hibáit csökkenti. Így lesz igazán értékes jellemmé.

Kezded sejteni már, hogy mi az alázatosság?

Az alázatos nemcsak önmagával szemben igaz, őszinte, hanem az emberekkel szemben is. Tud bo-

csánatot kérni; tudja téves nézetét visszavonni; tud segíteni a gyöngébbnek, tud áldozatot hozni, ha kell. Mindezt azért, mert belső ereje van és igazságos. A kevély erre képtelen. A gőgös ebből semmit sem tenne! És mit gondolsz, lehet így használni a hazának?

Kezded már sejteni, milyen fontos az alázatosság?

Tovább megyek. Az alázatos embert fölfelé, az Isten felé is az igazság vezeti. Tiszta értelmével látja, hogy Isten a hatalmas úr, aki nála végtelenül hatalmasabb, — pedig magát is nagyra becsüli — akivel szövetkezve szinte legyőzhetetlen lesz. Az alázatos elismeri, hogy saját értékeit is Istentől kapta, hiszen nem az ő érdeme, hogy ilyennek született, hogy az Úr ilyen erővel, értékekkel ruházta fel. Az alázatos nem isteníti önmagát, hanem igazságosan a legfőbb Úrnak köszöni meg saját önmagát is, mert Isten teremő akarata nélkül nem is létezhetnék. Az alázatos ezt látja és el is ismeri! De elismeri hibáit is. Tud letérdelni és tud bűnbánatot tartani. Nem gőgös, hanem alázatos. Van elég ereje ahhoz is, hogy bűnbánattal megtisztítsa szívét és így valóban kétszeresen értékes lehessen!

Ó, mondd, nem csodálsz még az alázatos lélek erejét?

Mert az alázatos sokkal erősebb, sokkal hatalmasabb, sokkal nagyobb és teljesebb egyéniség, mint a gőgös. Nem lehet a kettőt egy napon még említeni sem, értékben annyira különböznek egymástól!

Te mindezt eddig nem is sejtetted. Te az alázatosságot gyengeségnek tartottad. Hogy az igazságot mégjobban megértsd, részletesebben ki kell fejtenem a dolgokat! Figyelj nagyon, mert egyéniséged kialakításáról, boldogságról van szó!

HELYES ÖNISMERET!

Azt is mondhatnám, hogy az alázatosság mindekelőtt helyes önismeret. Tudod, mit jelent ez? Elsősorban azt, hogy ismerd el erényeidet, tehetségedet, de lásd be hibáidat is! Mindkettő fontos. Egyiket sem hanyagolhatod el!

Sok leány azt hiszi, akkor alázatos, ha folyton azt hangsúlyozza, hogy semmit sem tud, hogy semmire sem alkalmas, bár mindenki az ellenkezőről győződött meg. Egy példával világítom meg a kérdést.

„Ismerek egy leányt; — írja valaki — tehetséges és mindig csodásan felel az iskolában. S érdekes, ha óra előtt valamelyikünk megkérdezi, tudja-e a leckéjét, folyton azt feleli, hogy semmit sem tud. Tessék megírni, ez az alázatosság?”

A legkevésbé sem az! Az igazán alázatos lélek elismeri Istentől kapott értékeit. Te is ismerd el, hogy az Isten téged is kitüntetett valamivel, adott tehetséget, ügyességet, okosságot, szorgalmat, jóságot, szépséget stb.! Ha valaki ezt észreveszi, lehetsz szerény, de nem kell letagadnod.

Szívedben azonban be kell látnod az igazságot, hogy ez nem a te érdemed, hanem Teremtődé, aki neked ezt ingyen adta. Még ha valami erényre vagy ügyességre önmagad erejéből tettél volna szert, még akkor is el kell ismerned, hogy Isten segítségével nélkül az sem sikerült volna, vagy bármely percben elveszítheted azt, ha Isten akarja (betegség, szerencsétlenség által). Ha igazán ismered önmagadat, akkor elismered jótulajdonságaidat, elismered azt is, hogy Istentől vagy az ő segítségével szerezted, és be kell látnod még, hogy Isten kezében vagy így jótulajdonságoddal együtt. Érdekes gondolatot említ Bossuet, egy francia világhírű egyházi szónok: „Végtelenül kicsi vagy, mert meghalsz egyszer. De végtelenül nagy is vagy, mert Istenben örökké élsz.” Istentől függetlenül végtelen kicsi vagy; vi-

szont Istennel nagyon nagy, oly nagy, hogy az örök-kévalóságban isteni boldog életed lehet. A többi mind semmi. El kell ismerned értékedet így az igazság szerint alázattal, mert ez az alázatosság, ez az elismerés Istennel való egyesülésre jogosít. Vagyis ha ismered magad, és megadod Istennek, ami az Istené, akkor leszel a legnagyobb!

Az igazi alázat tehát Jézus szavai szerint ez: „Úgy világosodjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék — Atyátokat, aki a mennyekben vagyon!”

Tehát törekedjél erényekre! Örülj, hogy mások is elismerik értékeidet! De ne fuvalkodjál föl, hanem adj hálát mennyei Atyádnak, hogy ilyen szépnek, üdének, kedvesnek teremtett, és kérj alázatosan tovább is erőt, hogy még értékesebb és jobb leány lehess, még több dicsőséget szerezz Istennek.

Erényeiddel együtt hibáidat is el kell ismerned! Ez is az önismerethez és így az alázathoz tartozik. Csak az alázatos lélek haladhat előre. Csak akkor győzheted le hibáidat, ha beismered, hogy ha rosszakarat nélkül is, de talán sokszor goromba, szeretetlen, hirtelen stb. vagy! Ismerd el és mindjárt értékesebb leszel! Mindjárt több kegyelmet kapsz Istentől a legyőzésére!

Látod már, hogy az önismeret milyen fontos és mennyire távol tartja az alázatosság legfőbb ellenségét, a gőgöt a szívedből. Ilyenkor ugyanis örömmel látod értékeidet, jóleső örömmel tölt el az emberek megbecsülése is, mégsem leszel gőgös, mert egyrészt tudod, hogy Isten nélkül mindez hiányoznék szívedből, másrészt pedig hibáid is felkiáltójelként szemed előtt lebegnek, hogy fel ne fuvalkodjál, hanem küzdj, harcolj a nagyobb belső értékekért!

Ugye így már nem gyávaság az alázatosság?

LÉGY ÖNTUDATOS!

Ezt sürgetően, határozottan kérem tőled! Ne gondold, hogy ez az alázattal nem fér össze. Sőt akkor lesz helyes öntudatod, ha alázatos is vagy. Ez a kettő kiegészíti egymást.

Nem csodálkoznék, ha még most is nehézség lenne a szivedben az alázatosság és az öntudat összeegyeztetését illetően. Nemcsak azért, mert olyan mélyen él bennünk az alázatosságról a ferde felfogás, hanem azért is, mert a kettőt valóban nehéz összeegyeztetni. De okossággal ezt is lehet. Hallgasd csak meg kis barátnőd szavait!

„Megfoghatatlannak tűnik fel, hogy egy lélekben az öntudat és az alázatosság megfér. De már lassan rájövök, hogy meg lehet valósítani. Nem tudom, jól fogtam-e fel. — Minden leányban meg kell lennie az öntudatnak értékeit illetően, és legyen olyan alázatos Istennel szemben, hogy beismerje bölcsességét, amiért épp öntudata miatt is nem enged a kísértéseknek, a bűnnek, bármennyire csúfolják is, hogy bigott, oktalan katolikus.”

Jól fogtad fel, kedves Húgom! Ez az alázatosságnak és öntudatnak egyik legszebb megnyilatkozása. Biztos, kell alázat helyes nézeteidre vonatkozó emberi támadások elviselésére, de ugyanakkor kell annyi öntudattal is rendelkezned, hogy minden kicsinyes támadáson felülemelkedjél és bünt ne kövess el!

Vagy figyeld meg ennek a leánynak öntudatos alázatosságát!

„A hivatali főnökökkel szemben még nálunk szokásban van az idejét mult hajlongás és üres külső hódolatnyilvánítás. Én ezt nem bírom. Tisztelem főnökömet, de nem tudok mindig hétrét görnyedni előtte. E miatt sok kellemetlenségem is van. Egyszer a főnök ki is jelentette, hogy mi a fogalmazói kar mellett senkik és semmik vagyunk. Ekkor forrt bennem minden, de voltam olyan alá-

zatos, hogy szó nélkül hallgattam. Beláttam, hogy most úgysem győzhetem meg semmivel, mert gőgjében kisistennek gondolja magát. Tehát alázatosan hallgattam. Legközelebb azonban, amikor nyugodtabb volt a hangulat, kifejtettem a főnöknek, hogy sokkal nagyobb lenne a béke és a nyugalom, ha igazságosak lennének és megbecsülnék az utolsó tisztviselőt is, mert a tárgyilagos ítélet szerint nem a cím érdemel elismerést, hanem a munka. A gép működéséhez szükségesek a legkisebb csavarok is. Nélkülük leáll a gép, nem működik. Lehet, hogy az én munkám látszólag szerényebb, de éppen olyan fontos, mint másé. Értse meg az igazgató úr, hogy tudok hallgatni is, amikor kell, mert művelt katolikus vagyok. De van öntudatom is, mert tudatában vagyok emberi és női értékemnek.

Ilyen módszerrel lassan a főnököm is tisztelni kezdett, a kollégák csodálkoztak, miképpen merészkedtem én így a főnöknek „odavágni az igazságot”.

Lásd, ez a leány öntudatos, mert nem hagyja jogait! De alázatos is, mert tud hallgatni, tűrni, ha kell, és nem gőgből követeli a megbecsülést.

AZ ISTENI PÉLDA

A leghatalmasabb példát állítom eléd, az Úr Jézus Krisztust, aki így tanított: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű!” Az Úr Jézus pedig telve volt öntudattal. Alázatos is volt, de öntudatos is!

Csak nekünk meg kell változtatnunk nézetünket az alázatról. Eddig azt gondoltuk, hogy az a gyávák, a tehetetlenek „erénye”. Ezért megvetettük. Ezt az „alázatosságot”, ezt az „erényt” meg is kell vetni. De annál inkább kell hőiesen is gyakorolnod az igazi alázatosságot, amely, mint mondtam, erő és igazság.

Jézus, az alázatos szívű, telve volt erővel és öntudattal. Igaz, hogy elviselte a meghurcoltatást, a kigúnyolást is szó nélkül, mert nagy lélek volt, és ezt a megaláztatást is beállította nagy megváltói munkájába, de amikor az Isten dicsősége megkövetelte, akkor ostort vett a kezébe és nem is egyszer, hanem kétszer is kiverte az árusokat a templomból. — Máskor pedig, amikor kellett, a legkeményebben megfeddte a farizeusokat: „Jaj nektek, ti farizeusok és képmutatók!”

Jézus csak úgy tudott egy egész új világreformot elindítani, hogy ilyen alázatos és erős is volt egyszerre. Most természetesen nem beszélek isteni kegyelmeiről, a magasztos megváltásról. Ezek mély-séges titkokba vezetnek. Most csak egyedül az alázatosság szemszögéből ítélek meg mindent és ott is Jézus emberi jellemét, amely örök példaképe még a Szűzanyának is.

Ha az igazi kereszténységet akarjuk ismét megvalósítani, ha a mai pogányságot meg akarjuk szüntetni, ha azt akarjuk, hogy a szentistváni Nagy-Magyarország föltámadjon, újból erős legyen, akkor nekünk is Jézustól kell vennünk a példát és az édes Szűzanyától.

Lebegjen tehát előtted is ennek a két hatalmas csillagnak a fényes világossága! Értsd meg, hogy amit te eddig az alázatosságról elgondoltál, az nem alázatosság, az valóban gyöngeség, tehetetlenség, szolgalelkűség! Jézus alázatosságát Szent Pál írja le: „Nem tartotta az Istennel való egyenlőségét oly dolognak, melyhez erőszakosan ragaszkodjék, hanem kiüresítette önmagát, felvette a szolga alakját, emberekhez hasonló lett és külsejét tekintve úgy jelent meg, mint ember. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért az Isten is igen felmagasztalta őt és olyan nevet adott neki, mely minden más név fölött van: hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon: az égieké, a földieké és

az alvilágiaké, s minden nyelv vallja az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr."

Ugye milyen gyönyörű?

De Szent Pál hozzáfűzi: „Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Jézus Krisztusban is megvolt!"

Igen. Ugyanezt az érzést kell magunkban ápolnunk. Félre kell dobnunk a tehetetlen finnyáskodást és a szolgálalkű gőgöt! Ha nem akarunk alázatosak és így erősek lenni, akkor a hazát sohasem mentjük meg. Ha azzal bújunk ki a szolgálat alól, hogy nem merünk „megalázódni", akkor sohasem támad fel a magyar haza.

És tudod, hogy miért nem erősebb most a katolikusok nagy tömege Magyarországon? Megmondom. Azért, mert nem vagyunk alázatosak! Nem vagyunk alázatosak, hanem gyávák és tehetetlenek! Mi megijedünk, szégyeljük magunkat, mikor „bigottságról" vádolnak. Szégyeljük magunkat, amikor megszólhatnak, hogy mi letérdelünk a templomban és „alázatosan" hiszünk...! Szégyeljük és gyávák vagyunk! Ha alázatosan elviselnék ezeket az üres és igazságtalan támadásokat, ha nem húznák magunkat össze, ha „csak azért is" öntudattal tovább is követnők elveinket, akkor másképp állna ügyünk Magyarországon is! De nincs alázatunk!

Merj tehát alázatos és így hős lenni! Legyen benned katolikus öntudat!

És ne riadj vissza a szolgálattól sem! Ha az édes Jézus, az Isten Fia „felvette a szolga alakját és megalázta magát", akkor te miért félsz a szeretet szolgálatától? Miért rettegsz az alázattól?

Ha a Szűzanya ki merte mondani: Ime, az Úr szolgálóleánya! — és ha mert mindenkinek szinte cselédje lenni, akkor te miért vagy gőgös és kényeskedő, amely csak takarója lustaságnak és belső értéktelenségnek.

Ó, most veszem észre, hogy igazságtalan voltam. Visszavonom. Mert te már nem leszel gőgös és hiú.

Az csak régi rossz álom volt benned, amelyet egy kereszténytelen, gyáva kor erőszakolt rád. Te már magyar kisasszony leszel és lerázod kezedről a bilincseket, ragyogó szemmel, énekes szívvel, hófehér lélekkel hozzáállsz az országépítéshez, a szolgálathoz, hogy ne csak te légy már igazán erős, hanem édes hazánk is.

A BOLCS EREJE

Nyári napsugaras időben sétáid közben talán megfigyelted már kint a földek között, hogy milyen egyenesen, szinte büszkén szökken ég felé a búzkalász. Önmagadtól alig gondoltál rá, hogy ez a kalász csak addig ilyen egyenes, amíg zöld, éretlen, tartalmatlan és könnyű. Amikor megérik, tartalommal lesz tele, alázatosan lehajtja fejét. Már nem áll büszkén, egyenesen.

Csak hasonlat ez. De rávilágít az igazi életre is. Minél üresebb, tartalmatlanabb, éretlenebb valaki, annál inkább büszke és hiú. De ha kiegyensúlyozott és megérett, akkor a gőg elhagyja szívét. Az alázatosság a bölcs ereje. Minél gazdagabb valaki lelki kincsekben, annál jobban meg tudja magát alázni. S minél üresebb a lélek, annál inkább tartja szükségesnek a gőgöt, mert valamivel csak magára kell vonnia az emberek figyelmét. A lányok általában megértik ezt, és azért elég gyakran lehet hallani ezt a kifejezést is: tehetségtelen szegény, azért gőgös.

De a bölcs ember a szolgálatot sem tekinti megálázónak. Tudja jól, tulajdonképen mindenki szolgál valakinek. Az egész élet szolgálat. Csak az a baj, hogy sokan szolgálkülettel végzik, nem okosan.

„Mikor a szolgálatra gondoltam, akkor eszembe jutott, hogy tulajdonképen mindenki szolgál a másiknak, csak én fáztam a szolgálattól. Most elgon-

dolgoztam és megértettem, hogy édesanyám tulajdonképpen mindnyájunkat kiszolgál. Ha valami kell, akkor anyuskát kérjük. Ha betegek vagyunk, ő ápol legjobban. Ő irányítja a főzést, háztartást és bizony a legjobban ő dolgozik értünk. Édesapámra gondoltam és eszembe jutott, hogy ő is tulajdonképpen szolgál nekünk. Szolgál az államnak — értünk. Pénzt szerez, hogy élhessünk. Mi ez, ha nem szolgálat? És mi, testvérek is annyiszor kiszolgáljuk egymást. Sőt arra is rájöttem, hogy az a család a legokosabb, ahol mindenki szívesen szolgál a másiknak, mert akkor minden simán, veszekedés nélkül megy. Alázat ide, alázat oda, kell szolgálni.”

Igen, ez teljesen így van. Kell szolgálni! És mindenki szolgál. Az egész államban úgy vagyunk, hogy mindenki szolgál a másiknak. A király a nép első szolgája. A miniszterek is szolgálják a népet, ezt is jelenti a latin szó. A hivatalok is azért vannak, hogy kiszolgálják a közönséget. A tanítók, tanárok nem tesznek mást, mint a tudás továbbadásában szolgálnak a fiataloknak. A kereskedő is kiszolgál...

Abban a családban, abban az államban van nyugalom, boldogság, ahol ez a kiszolgálás pontos és önzetlen. Ahol panamáznak és uraskodnak, ott nincs béke. Oly világos, oly egyszerű, oly természetes, hogy mindebben a szolgálatban vállalni kell a megalázódást, az önlegyőzést, hogy csak az oktalan nem látja be az alázatosság szükségességét.

És így, ilyen értelemben is, az alázat a bölcs ember ereje.

AZ ERŐS ASSZONY

Máriát erős asszonynak szoktuk nevezni, és ő az is. Erős, akit nem lehet legyőzni. Erejét azonban alázatosságából nyerte. Alázatosságából, mely ahhoz szoktatta hozzá, hogy ne figyeljen az emberek és

a környezet ítéletére, gúnyos megjegyzéseire, hanem Isten akarata, lelkiismerete szavára.

Mária erejét az alázatosságban akkor ismerjük meg legjobban, ha önmagunkkal hasonlítjuk össze. Csak egy gondolatot hozok. Az átlagleány, amikor megalkuszik a bűnnel, legtöbbször az alázatosság hiánya miatt és gyávaságból bukik el. Amikor a csábító a gúny fegyverét veszi elő és dőrének, álszentnek, elmaradottnak nevez, akkor nagyon sokszor porba hullik a leányok tiszta koronája. Amikor a főnök, a kolléga, a jóbarát önértetünkre és józan eszünkre hivatkozik, akkor vége minden ellenállásunknak. Nem vagyunk alázatosak! Ezért erősek nem lehetünk! Gyávaságból és hiúságból, lelkünk sirása, szívünk zakatoló sikolya ellenére, elbukunk.

Mária erős és alázatos. Őt sem dicsérettel, sem gúnnal nem lehet útvjáról letéríteni. Ebben is példaképünk. A modern leánynak is erős asszonynak kell lennie! Kell, hogy egyéniség legyen; aki nem áldozza fel lelkének üdvösségét!

Mi egy egyszerű fiú vagy barátnő szavának nem merünk ellenállni, és nézd Máriát, az erős Asszonyt: az Isten követének, az angyalnak ellenáll! Amikor az dicsérettel elhalmozza, a dicséret után pedig följajnlja neki az istenanyai méltóságot, Mária kérdése ez volt: „Miképen lehet ez?” Vagyis ebben az egy mondatban Mária akarata tükröződik vissza. Volt ereje egyenes kérdéssel az ügyet tisztázni. Merte egyéni akarátát, vágyát kinyilvánítani. Mert egyéniség lenni! Erre eddig bizonyára nem gondolt! Pedig tanulnod kell belőle!

Alázatosságából fakad Mária bölcs hallgatása, amikor Szent József lelkét a kétség emészti, mit is gondoljon Máriáról? Mária hallgat. Nem igazolja magát. Egyik leány Mária alázatosságában épp ezt az egyet kifogásolta, mert szerinte sokkal jobb lett volna, hogyha őszintén kitárja szívét Szent Józsefnek. Mária okosan az Istentől várta az igazolást.

Igaz, hősies erő kellett hozzá és nagy alázat. De Mária erős asszony.

Ha ugyanis ezt a végtelen nagy titkot elárulja, akkor Szent József hihetett is volna neki meg nem is. Ő eddig nem volt beavatva Mária küldetésébe. József Máriában csak a női ideál csúcsát látta, tisztaságát becsülte. Ha Mária nyilatkozik, csodálkozott volna rajta, de Mária szava talán nem oszlatta volna el minden kétségét, aggodalmát. Mária viszont bizony tudhatta, hogy az Isten, akire teljesen rábízta magát, nem hagyja, nem hagyhatja cserben.

Mennyire jobban szerethette Szent József Máriát, amikor látta alázatos hallgatását, talán könnyét szemében. Az angyaltól később mindent megtudott. Mária erénye, kimagasló egyénisége teljesen lenyűgözte Szent Józsefet.

Ó, hányszor emelkednél te is sokkal magasabbra és mennyivel növekednék a megbecsültetésed, ha hamis vádak idején nem dühöngenél, nem mosnád kezéd ezerféleképen! Néha a legjobb védekezés az alázatos, a békés hallgatás. De ha védekezned kell és igazolnod magad, akkor is ne a gőg, hanem az alázatosság, mérséklés, az önuralom ereje legyen szavadban és egész viselkedésedben, akkor sokkal jobban elhiszik állításodat!

ERŐ ÖNMAGUNK FELETT!

Amikor az édes Szűzanya az angyal szavából megtudja, hogy hófehér tisztaságán csorba nem esik, akkor ismét van ereje vállalni ezt az anyaságot, bár előre látta azt a mérhetetlen szenvedést, amely ezzel az anyasággal jár. Ismét megalázza magát. Ki tudja mondani: „Íme, az Úr szolgálóleánya...” Máriában nincsen semmi gyávaság, semmi kicsinyesség. Mária az erős Nő. Alázatossága teszi erőssé még önmaga felett is.

Gondold el, mennyi erő kellett még ahhoz is,

hogy egy életet átmosolyogjon átszűrt szívvel, alázatos szolgálattal és Fia keresztrefeszítésének és a saját nagy áldozatának előrelátásával. Mária mégis vállalta! Mária önmaga felett győzött legjobban. Megtette, mert Isten akarta, és mert így teljesítette küldetését.

Ha Mária életébe mélyen betekintesz, belátod azt, hogy neked is szükséged van boldogságodhoz és kifejlődésedhez az alázatból fakadó önmagad feletti erőre. Figyeld csak meg ebből a szempontból a leányok életét és a te életedet is a társadalmi keretekben és a szolgálatnál!

„Bizony, Páter, nekem nagyon nehéz a szolgálat éppen az alázatosság miatt is. Tetszik tudni, a dolog legtöbbször úgy van, hogy mikor az alkalom kínálkozik, akkor mindig van valami kifogásom. Hol a kényelemem zúdul föl, hol a büszkeségem, hol a beképzeltségem. És csak amikor már túl vagyok mindenen, csak akkor veszem észre, hogy nem vettem erőt önmagamon és elmulasztottam egyéni-ségemet értékesebbé tenni.

Mi ennek az orvossága? Nagyon szeretnék megváltozni! Kérem, segítsen leküzdeni a gőgöt, büszkeséget és megszerezni — ha nehézségek árán is — az alázatosság elengedhetetlen erényét! Ezzel nemcsak Jézusnak, hanem az édes Szűzanyának is nagy örömet szereznék.”

Lám, ez a leány milyen világosan meglátta, hogy az alázatosság nélkül nem tudja hibáit legyőzni! Az alázatosság tehát önuralom! Önmagunk felett való uralom. Amikor nem engedjük szóhoz jutni a hiúságot, az ingerültséget és a lustaság kifogásait, hanem minden hibánkat legyőzve, csak azért is gyakoroljuk az alázatos szolgálatot.

MAGNIFICAT!

Amikor a lélek teljes uralma bekövetkezik, amikor a leány az alázatosság erényét is boldogan szívébe zárja és már tud győzni, uralkodni önmagán,

akkor kell, hogy az ő ajkát is elhagyja a Szűzanya éneke: „Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez az én szívem megváltó Istenem felett!”

Az alázat megváltás. Megváltás az emberi gőg bűnéből. Megváltás az önzés rabszolgaságából. Megváltás a lélek fölszabadítására, hogy szabadon szárnyaljon az erények birodalmában és szabadon gyakorolhassa a jót!

Ez a szabadság boldogsággal tölti el a lelket. Az alázatosság győzelme örömet ad a szívnek!

„Gyermekekoromban nagyon dacos voltam. Ha édesanyámat megbántottam, a világért sem kértem volna bocsánatot. A kevélység mindig visszatartott ettől. Láttam, hogy édesanyám arca szomorú volt, és néha az én szemembe is könny szökött. Egyszer azután elhatároztam, hogy megalázom magam és legyőzőm kevélységemet. Bocsánatot kértem. Édesanyám ekkor mosolyogva ölébe vett és boldogan megcsókolt. Én pedig oly boldogságot éreztem, mint máskor soha!”

„Egyik barátnőmmel összevesztem. Annyi jót tettem neki, mindenben segitettem. Ő mégis hálátlanul és igazságtalanul mások előtt befektetett. Egy napig nem beszéltünk. Haragudtam, fojtott a szenvedély. Este arra gondoltam, mi lenne, ha kibékülnék és ebben én tenném az első lépést. Csak alázat kellene hozzá, önmagam feletti uralom. A Szűzanyához imádkoztam. Ekkor eszembe jutott, hogy legalább én is győzelemmel kedveskedem most, amikor megkérem, hogy ringasson álomba mint gyermekét. Nehéz volt az elhatározás, de a Szűzanya segített. Másnap elmentem és nagyon finoman, tapintatosan elnézését kértem a tegnapi haragomért. Ő meglepődött, aztán bocsánatot kért, és a következő pillanatban mindkettőnk szemében ott ragyogott a győztes boldogságnak örömkönnye.”

„Engem mindenki gőgösnek ismert. Az is voltam. Nevelésemben volt-e a hiba vagy abban, hogy az „egyetlenkét” mindenki elkényeztette, nem tu-

dom. De a ház zsarnoka lettem. Mint akit mindenki kiszolgált gyermekkorában, úgy akartam folytatni nagylány életemet. Egyet sohasem tudtam megtenni, hogy mást kiszolgáljak, másnak segítek. Néha magamtól még tettem valamit, de ha hívtak, ha kértek, akkor azonnal felfortyant bennem valami: nem vagyok cseléd. Éreztem, hogy az egész házban teher vagyok. Éreztem, hogy így nem élhetek. És jött a lelkigyakorlat. Mélyenszántó három nap. Magamba szálltam. Nagy elhatározást tettem. Nehéz természetem van, azért szinte beleizzadtam az első önfeláldozó szolgálatba. De megaláztam magam. Sikerült. Most már a teljes siker boldogságában írhatom: Győztem! Győztem, Péter, új ember lettem. Örül édesanyám, örül édesapám, de a legboldogabb én vagyok. Néha úgy szeretném túlharsogni a rádiót is, szeretném betölteni az otthont hangos szavammal: Győztem! Ura vagyok önmagamnak! Nem tart már kötvé a kicsinyes szenvedély!"

Ó, kedves Húgom, ez a modern leány öröme. A fölszabadult leány boldogsága! Én hiszem, hogy már szíved kész a szolgálatra. Én hiszem, hogy te is ilyen boldog akarsz lenni. Te is akarod ezt az örömet élvezni.

Rajta tehát! Láss a munkához!

Töltse be szívedet a boldog szó: „Győztem önmagam felett!”

TE KI VAGY?

Legjobban az őszinteséget szeretem. Azok a leányok értékesek, azokat lehet jól vezetni, nevelni, akik őszintén kitárják szívüket. Sok leánynál hiányzik ez. Sokan csak áltatják önmagukat és gyóntatójukat. A legtitkosabb belső érzéseikről alig beszélnek. Most egy igen rövid kis levélrészletben akarok erre rávilágítani.

„Multkor elismertem, hogy lehet valaki aláztos és öntudatos is. Most azt is hozzáteszem, hogy

ezt önmagamban nem tudom megvalósítani. Én a rosszat szívesebben elfogadnám minden büszkeség nélkül, mint az alázatosságot és az erényt öntudattal. Vagy ha ezt nem is mutatom kifelé, hanem a jót teszem és a rosszat kerülöm, befelé azonban nem így érzek. Befelé inkább vágyom a szenvedélyeim kielégítésére. Sajnos, tudom, hogy így az erényem is értéktelen, mert nem szívből teszem, csak azért, mert látnak az emberek. Most már komolyan törekszem megjavulni és a belső csatát is megkezdtem."

Próbálj meg te is ilyen őszintén szívedbe nézni!

Te ki vagy?

Mi van lelkedben? Mi volt eddig, és mi van most?

Kell, kedves Húgom, ez a mély tekintet, ez az őszinteség önmagadnak, mert ha magadat sem ismered, ha magad is becsapod, önmagadat félrevezeted, akkor mikép akarsz modern és erős leány lenni?! A modern leány legfontosabb erényeinek egyike az őszinteség — önmagával szemben. Tehát nézz a szívedbe! Mi van ott?

Lehet, hogy lelked tükre nem hasonlít az előbbi levélhez. Lehet, hogy aránylag könnyen gyakorlod az alázatosságot és a szolgálatot. Ebben az esetben örülj, hogy nagyobb nehézség nélkül tudod tovább tökéletesíteni ezt az erényedet.

De lehet, hogy most lelkesedel. Lehet, hogy minden mély betekintés nélkül kimondod: igen, alázatos leszek, a szeretetszolgálat útjára lépek. De mivel nem számoltál le azzal, hogy ez csak külső lelkesedés, nem belső meggyőződés még, lángoló-sod szalmaláng, elalszik, és te maradsz a régi.

Az még nem baj, hogy belső nehézségeket érzel. Nem baj, ha még nem vállalod szívesen vagy könnyen az alázatosságot és a szolgálatot. Az a fontos, hogy ismerd meg belső, eddig szinte önmagad előtt is elrejtett álláspontodat és akarj rajta segíteni! Az a fontos, hogy a lelkedben élő nehézségeket mind

megoldjad és meghatározod, hogy ezután hogyan kell küzdened.

Ki vagy tehát?

Akarsz alázatosan szolgálni? Vagy még mindig nem?

ÉLJ IGAZ ÉLETET!

Úgy, mint barátnőd, akarj igaz életet élni!

„Páter, kérem, én igaz életet akarok élni, nagyon magasztos életet. Édesanya akarok lenni, boldogítani akarom majd azokat, akiket az Isten nekem fog adni és azt, aki élettársam lesz. Én azzal akarom kimutatni Isten iránt való szeretetemet, hogy azt a szolgálatot, amelyet rám bízott, hűségesen teljesítem.”

Ha te is ilyen igaz életet akarsz élni, ilyen magasztosat, akkor vállalnod kell az alázatosságot! Hiszen tudod már, hogy az alázatosság igazság! És csak az alázatos ember élete igaz élet. A kevély ember élete állandó hazugság.

A kevély ember hazudik önmagának. Tévesen úgy gondolja, hogy neki nincs oka a megalázódásra, neki kijár a gögösen megkövetelt tisztelet. Nos, ez hazugság. Ennek az embernek az élete nem igaz élet. Mert neki tudnia kellene, hogy por és hamu. Ma van és száz év múlva nincs. Sőt lehet, hogy már holnap sincs. Mire büszke? Mire kevély? Tudására? Szépségére? Vagyonára? Mire? — Mind egy pillanat alatt eltűnhetik! Tudása elvesztéséhez elég egy pici hajszálerecske megpattanása az agyban! A szépségét azonnal elveheti néhány csúnya seb. Sok vagyonából napok alatt tűzvész, árvíz, földrengés, lopás, halál kiemelheti. Mit hazudik tehát a kevély, hogy több egy színes szappanbuboréknál, röpke élete?

Ez az élet hazugságra készíti a környezetet is, mert az emberek egyrésze, sajnos, legnagyobb része szolgalelkű. Az előtt bókol, aki ezt megköveteli.

Ebben a hazug életben nem is veszi észre, hogy azt a tiszteletet csak kevélysége miatt adják neki vagy önzésből, de nem szívből, nem őszintén!

Az, aki kevélységből nem akar szolgálni, hazudik. Saját életével, kevélységével azt állítja, hogy az öntudatos ember nem szolgálhat a másiknak. De akkor a szolgálatot be kellene szüntetni. Akkor ne kívánja meg saját édesanyjától sem, hogy neki főzzön. Ne követelje meg édes hitvestársától sem, hogy mellé álljon, és saját gyermekétől se követelje meg, hogy engedelmeskedjék, mert az is a szolgálatnak egyik faja.

Te, kedves Húgom, nem követheted ezt a hazug életet. Bármibe kerül, bármennyire lázong még bensőd az alázatossággal és szolgálattal szemben, el kell határoznod, hogy a te életed nem lesz telve hazugsággal, hanem őszintén arra törekszel majd, hogy igaz, sőt nagyon magasztos életet élj! A tisztaság, az anyaság és a szolgálat királynői életét!

ÉLD A SZERETET ÉLETÉT!

Figyeld meg, hogy a gőgös emberben nincsen szeretet! A gőgös, a hiú ember nem tud szeretni. Csak az alázatos ember szívében találod meg ezt a királynői erényt. Elhiszed? Megmagyarázom!

A kevély azért nem tud szeretni, mert gőgjével csak a saját dicsőségét keresi. A kevély önmagának él. A gőgös, a hiú leány nem törődik például édesapja, édesanyja nagy áldozatával. Addig sir, addig bosszantja őket, amíg ki nem kényszeríti azt a ruhát, azt a kalapot, melyben azután gőgös önteltséggel sétálgat, és esze ágába se jut, hogy ezzel mennyi szenvedést, áldozatot követelt meg édes szüleitől vagy talán urától. A kevély nem törődik azzal, hogy mást megrövidít, kicsinyít, háttérbe szorít... ezért veszekszik a maga igazáért, ezért nem akar másnak szolgálatot tenni, ezért nem is tud szeretetet biztosítani magának.

A kevély leányban nincs igazi szeretet a Szűzanya iránt, mert ha volna, akkor követné gyönyörű erényét: az alázatosságot.

A kevély leány nem szereti igazán az Úr Jézust sem, mert akkor teljesítené az Ő kívánságát: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű!” De ő megveti az Urat, mert nem érti az alázatosság mély értelmét.

A kevély nem szereti Egyházát és hazáját sem, mert abból a közösségből mindenképp ki akar emelkedni, amely tőle is szolgálatot, alázatot és beilleszkedést követel.

Az alázatos szívben ellenben magasra lobban a szeretet világító fáklyája. Tud áldozatot hozni, ezért tud szeretni. Az alázatos nem fullad bele a saját gögyébe. Az alázatos szív nem áll meg önmagánál, mert nincs önmagával betelve. Az alázatos igazságot szolgáltat. Amint magának kér szeretetet, úgy ad másoknak is.

Csak az alázatos szívű leány szeretheti otthonát, később urát, gyermekeit, családját, hazáját, Egyházát, Istenét.

Ha nem vagy alázatos, szereteted sincs! Ha alázatos vagy, szereteted is van. Ez a kettő teljesen összefügg minden vonatkozásban.

Nagyon át kell ezt gondolnod, kedves Húgom. Nagyon sokat elmélkedjél ezeken a dolgokon egészen addig, amíg ugyanarra a megállapításra nem jutsz, mint ez a leány jutott:

„Az alázatosság egy idő óta már a legkedvesebb erényem. Beláttam, hogy ez a katolikusok, de minden bölcs ember alaperénye. Ez az erény az, mely szívjósággal és kedvességgel párosul. Nélkülözhetetlen nekünk leányoknak is. Ha csapással látogat meg a jó Isten, az alázatos le tud borulni a kereszt elé, mert hiszen oly csekély az a szenvedés, betegség, baj ahhoz a megaláztatáshoz képest, amelyet Isten Fia vállalt értünk! Meg kell tanulnunk mosolyogva nézni arra, aki megbánt, és csak így

vagyunk igazán erősek, nem pedig akkor, ha durván visszavágunk. Saját tapasztalatomból tudom, hogy az alázatosság sokszor mennyire lefegyverezi az embereket. Én magam is azt szeretem, aki nem az önhittség és gőg öntudatával közelít felém, hanem egyszerű jósággal. Az alázatosságban csak egyet fájlatok, hogy még nem tudok eléggé alázatos lenni. Most imában is kérem buzgón Szűzanyám segítségét!”

„MÁR DÖNTÖTTEM!”

Minden különösebb magyarázat nélkül közlök egy igen értékes levelet. Olvasd!

„Az alázatosság gyakorlása szép és nehéz. Mindent mérlegre tettem. Már döntöttem. Az alázatos szolgálatot gyakorolnom kell. Eddig ritkán tettem, de most feltétlen magamévá teszem. Sőt már nagyrésztben sikerült is.

Ezt az erényt legelsősorban is Istennel szemben kell gyakorolnom. Ez könnyen megy. Ha meggondolom az Ő végtelen fönségét és mellette az én kis

parányi voltomat annyi millió ember között, akkor nincs miért lázonganom Uram, Istenem ellen. Tudom magam megalázni. De gyönyörű példa is áll előttem. Csak egy tekintetet vetek néha az oltárszekrényben rejtőző isteni Fogolyra. Ki merne előtte önmagával, jó tulajdonságaival kérkedni?

Isten után az alázatos szolgálatot leginkább az otthon drága falai között kellene gyakorolnom. És mégis ezt gyakorlom talán legkevésbé. Nagyzolás, gőg, felsőbbbségérzet, az „alacsonyabb műveltségű” szülők iránt; kényelmeskedés, lustaság, önmagam kényelmes becézése, ez jellemez. Megértem kissé magam. Másról ugyanis ezeket el kell rejtenem, vissza kell fojtanom. Az édesanya sokszor de mennyit eltűr és elvisel, sőt elvégez helyettem is. Most látom csak be, hogy mennyire alacsony az én otthoni viselkedésem! Hogy kihasználom drága szüleimet! Mennyivel nagyobb édesanyám nálam. Már tudom, eddigi viselkedésem vétek volt drága szüleimmel szemben, vétek „ellene és az ég ellen!” Épp azért másképp viselkedem már. Nekem kell magam megaláznom, nekem kell a szolgálatot vállalnom!

Hivatalban, munkakörömben! Hát igen. Mennyi-szer gyakorolhatnám az alázatosságot! Munkát adnak ki időre. Sem a munka, sem az idő megjelölése nem tetszik. Megtehetném, de fáj, hogy nem a kedvem szerint parancsoltak. Ilyenkor kész a kifogás, ... a panasz, ... a nyugtalanság. Máskor meg új helyre rendelnek. Máris kifutott ajkamon: Nem megyek. Mindig én engedjek, én szolgáljak, én vállaljam a nehezebbet. Munkahelyemen „miss keményfejnek” neveznek csak. Nem nagyon örülök ennek a kedves beczésnek. De ez csak azt bizonyítja, hogy mennyire meg kell változnom.

Egyetlen út: az öntudatos gyakorlat. Most értem meg a szenteket. Tökéletesen igazuk volt: gyakorolni kell ezt az erényt teljes egészében. Csak így változhatom meg. És meg kell változnom. Hála Istennek, már szép eredményt is látok, de sok hibám

van még. Lehet, hogy talán sohasem győzöm le teljesen túlzott öntudatomat, de legalább enyhítem, legalább kiegyensúlyozom önneveléssel. Már ez is nagy változás lesz életemben. Már ezzel is tűrhetőbbé, szebbé, boldogabbá teszem életemet Isten és emberek előtt. Mária, segíts!"

ÖSI HIBA

Ha már a gőgről beszélünk és a hiúságról meg a túlzott öntudatról, akkor nem szabad elhallgatnom az egyik legfájóbb hibánkat sem:

„Ha valóban olyan alázatos, szolgálatkész leányok lennének mindannyian, ahogy a Páter mondja, akkor hazánk igazán boldog lenne. Ezt meg is tehetnénk, de akkor le kellene szoknunk egy nagyon csúnya hibánkról is. Már az iskolában lettem arra figyelmes, — előbb nem vettem ezt észre — hogy mennyire felfújjuk kicsi vélt értékeinket. Ha valaki csak egy picit is jobbmódú, akkor már lenézi a szegényebbet. Pártok keletkeznek az osztályban. „Üri”-lányok, kissé jobbmódúak, kereskedők, iparosok leányai, egyszerűbb leányok csoportjai. — Ezt a széthúzást, üres hiúságot most még jobban látom kint az életben. Úgy élünk, mintha nem is volnánk magyar testvérek.

Nekem nagyon fáj, hogy szüleim engem is elneveltek. Mindig azt mondták, hogy én nemes leány vagyok. Nekem nem lehet akárkivel szóba állanom. De hála Istennek, most már ezt az ősi és üres elvet rég elvetettem. Mégis fájón tapasztalom, hogy egy-egy község, város életében ez a társadalmi tagoltság mennyit jelent. Mindenki lenézi a másikat! A gögnek bábéli tornyát építjük így fel a szegénytől kezdve fel a „legelőkelőbbekig”. Még csodálkozunk, hogy nincs egység, hogy nem értjük meg egymás szavát, hogy gyűlölködéssel állunk egymás mellett, sőt egymással szemben. Ez nagyon fáj

nekem. Ezek a széthúzó leányok azt sem tudják talán, hogy mi a haza. Mert én sem tudtam addig, amíg az önteltség töltötte el agyamat. Lehet így országot építeni? Lehet így, ilyen göggel a hazát megmenteni? Úgy szeretném minden leánynak oda kiáltani: Dobjuk félre a társadalmi és egyéni gögöt! Szeressük egymást! Fogjon kezét a tanult és a mostohább viszonyok között élő leány; a gazdag és a szegény; az „előkelő” és a megvetett! Akarjunk mindenkit felemelni! Minden magyar magyar. Már ezért is megérdemli, hogy testvérnek tekintsük. Én ezért fogok küzdeni, mert kell és érdemes!”

Eddig a levél!

Sajnos, igazat ír. De azt is mondhatom: hála Istennek! Mert ha hibánk van is, de van akaratunk is. És ha sok magyar leány így gondolkozik, akkor ezt a hibát kiküszöböljük, kivetjük szívünkől, a magyar társadalomból. Legyen már vége a rang- és címkórságnak, a nemzetellenes gögnek, az üres kevélységnek! Nincs időnk pepecselni tovább. Itt a második ezredév küszöbén új életet kell kezdenünk!

Te se ingadozzál tovább, drága Húgom! Ne pepecselj! Ne mérlegeld folyton: érdemes-e vagy nem! Ne vesztegessük a drága időt! Minden nap munkára vár már!

Ezért teljes erővel láss a munkához! A hazáért dolgozni kell, szolgálni kell! Tehát akarod is! Egy-ség kell! Tehát megalkotod!

Dobd ki a kevélységet szívedből!

Akarj alázatos lenni!

Akarj szolgálni!

Akarj társadalmi címkórság nélkül kéz a kézben magyar lenni!

Ezért barátkozzál azzal a leánnyal, akivel szemben talán ellenszenvet érzel! Keresd fel a szegényeket annál nagyobb buzgalommal, minél gazdagabb vagy! Ereszkedjél le és légy barátnője a legelhagyatottabbaknak! Kezdd meg a szolgálatot! Minél előke-

lőbb, minél finomabb, minél „több” voltál eddig, annál inkább, mert mátol kezdve az lesz a finomabb, előkelőbb, több, aki így a szolgálat által magyarabb lett!

Az itt lakó másnyelvűekkel szemben pedig ezt kövesd:

„Velük szemben különösen kedves leszek. Szeressék meg a magyarokat! A szereteten át lassan szívükbe csöpögtetem a magyar érzést. Szeressék a magyar földet! Kedvemért megtanulnak majd pár szót magyarul is, később talán egészen így beszélnek. Megtanítom őket magyar énekre, táncra, mert nem a nemzeti gőg szelídíti meg őket, hanem a magyar szeretet!”

Megértettél?

Akkor kezd meg a munkát!

MINDENBEN AZ ELSŐ!

Ismertem egy törtető, kolerikus leányt. A lelki-gyakorlatig a műveletlen, nyers erő érvényesült benne a hiú öntetszelve. A lelkigyakorlat mély hatással volt rá. Megváltozott. Hogy mit alakított benne a kegyelem és a saját munkája, azt itt olvashatod:

„Eddig, mint tetszik tudni, nagyon kevély voltam és önző. Én akartam a legtökéletesebb lenni; én akartam mindenütt kiemelkedni. Ezután is a legtökéletesebbre törekszem, de az önfeláldozó, szolgáló szeretetben. Rájöttem, hogy a többi az mind csak üresség.

Tudom, hogy nem lesz könnyű, de az emberek sokszor egészen kicsi dolgokért sokat tudnak szenvedni. Akkor én miért ne tudnék megalázódni a tartós boldogságért? Arra vágytam eddig, hogy körülrajongjanak, szeressenek. Ezután én fogok szeretni, és tudom, ennek is meglesz a jutalma, mert hiszen a legjobban kamatoztató befektetés a szeretet.

Ha kétség fog el, ha lankad a lelkesedésem, ha talán elkésérít a sikertelenség, Mária segítségét kérem majd. De az ő segítségével magam is önzetlen és önfeláldozó leszek. Érzek magamban erőt, és ez az erő lelkesít, újra tevékenységre buzdít. Végeredményben ez nem is önzetlenség, hanem a legnagyobb önzés: nagyon boldog akarok lenni itt a földön, de legfőképpen a mennyországban.

Apró-cseprő szenvedések még most is keseríteneek, de ilyenkor arra gondolok, hogy az élet mindenki számára tartogat ilyen meglepetéseket, amelyekhez képest az én szenvedésem nem is nagy. Hiszen én most megtaláltam életcéloamat. Megtaláltam önmagamat. Megtaláltam kedvemet. Mindent megtaláltam, Péter. Igazán, őszintén írhatom, telve vagyok tüzzel, lelkesedéssel! Szolgálni Istennek, Egyháznak, Hazának, otthonomnak, mindenkinek! Ó, ennél szebb életcélom igazán nem lehet. És ebben nagy lehetek. Hiszen mindig nagyra vágytam. Most megtaláltam utamat.

Ebben az alázatos és mégis öntudatos szolgálatban mosolyogni fogok mindig, hogy lássák az emberek, lehet nagylelkűen, könnyű szívvel is áldozatot hozni. Ez is a hősiességhez tartozik. Érdekes, hogy most nem vágyódom nagy dolgokra. Én a kis dolgok hőse akarok lenni. Munkáimat akarom pontosan végezni. Kis körömben akarok szolgálni mindenkinek, de itt tökéletesen. Ebben leszek mindig az első.

Semmit sem akarok kötelességből végezni, hanem hivatásból. És mi a leányhivatás? Alázattal szolgálni mindenkinek. A hivatás küldetés. A küldetés azt jelenti, hogy valaki vár tőlem valamit. Az Isten. És én megteszem!"

Ilyennek szeretnélek téged is látni! Szeretném, ha benned is ez a tűz lenne! Szeretném, ha többször átolvasnád testvéred mély gondolatait! Szeretném, ha nyomában te is ilyen nemesen törekednél arra, hogy mindenben az első légy!

KERESD AZ ALKALMAT!

Ha egy bűnről le akarsz szokni, akkor a bűnrevezető alkalmat kerülnöd kell. Ha egy erényt el akarsz sajátítani, akkor keresned kell az erény gyakorlásának alkalmait. Ha tehát alázatos akarsz lenni, akkor vállalnod kell az önkéntes megaláztatást is főképpen akkor, ha eddig nagyon hiú és gögös voltál.

Ha ezt nem teszed, akkor lelkesedésed lyukas fillért sem ér!

Minden hibát az ellenkező erénnyel lehet csak legyőzni. A kevélységet alázattal; az önzést önfeláldozó szolgálattal!

Minél jobban elhajolt egy kis fácska egyik irányban, annál inkább hajlítjuk az ellenkező irányba, hogy kiegyenesedjék!

Ha te eddig púpos voltál a gyávaságtól, akkor öntudatosan ki kell egyenesedned. Ha pedig a gög túlságosan fölvetette fejedet, mint az érett búzalkalász, légy alázatos! De mindez önlegyőzés, gyakorlat, alázatosság nélkül lehetetlen.

Egyik húgod gondolatát idézem:

„Az alázatosak kedvelik a megvetést, keresik az alkalmakat erények gyakorlására. Szűz Mária is ott volt Fia halála óráján a Kálvárián. Önként vállalta a keresztreá eső gyalázatát, szevedését. Mária is kereste az alázatossági alkalmat, mert erős volt. Milyen jó, hogy ő ebben is példaképünk!”

Ó, mindez nagyon igaz!

Előtted van tehát ismét Édesanyád, a Nagyszanyó. Példát ad arra is, hogy néha kell keresnünk az alázatosságot csak azért, hogy az alázatosság erényét erősítsük magunkban. Mária ugyan a kereszttel nemcsak önmagáért gyakorolta az alázatosságot, hanem azért, hogy egyesítse áldozatát Jézus áldozatával és így a megváltás nagy művének közreműködjék. Ebből te megtanulhatod azt is, hogy az alázatosságot néha, amikor önmagáért az erényért

vállalod, megszentelheted még azzal is, hogy szintén egyesíted szenvedésedet, áldozatodat Édesanyádnak és Jézusnak áldozatával, hogy újból leeds a kevélyekre és önmagadra a megváltás nagy kegyelmeit.

Ha mindezt elhanyagolnád, ha az alázatossági alkalmakat nem keresnéd, akkor elhatározásod csak szalmaláng lenne.

De ugye nem az, hanem őszinte elhatározás?

VILÁGHÓDÍTÓ ERŐ

Amikor az alázat és a szolgálat erényét gyakorlod, akkor sohasem szabad a szavaknál megállanod, hanem mindig keresned kell a célt, amiért gyakorolod. A sok előny mellett szeretném most végül azt is kifejtetni, hogy az alázatosságban világhódító erő van. A keresztény hőskornak és hősöknek ez a jellegzetes erénye, az alázatosság. Isten kegyelmén kívül ez volt a legerősebb fegyverük.

Maguk előtt látták ugyanis igazukat. Jézus tanítását a legjobbnak ismerték el. Hősiesen követték. Követték mindenen keresztül. Nem egy korszak volt a világtörténelemben és nem egy ország, ahol bűn volt katolikusnak lenni. Nem egyszer illették őket a legmegvetettebb szavakkal.

De ők Jézusra és Máriára néztek!

Jézus a legkegyetlenebb, a legalávalóbb vádaknál is hallgat. Nem ijed meg gyáván, hanem szembenéz az áskálódók tömegével. Szívós akarattal állja helyét, mert tudja igazát. Mellette a kicsinyes emberi vádak semmivé változtak, isteni Fölségéhez föl nem hatolhattak. Az emberek kicsinyessége Jézust nem tehetette szintén gyávává és kicsinnyé!

Ugyanilyen volt Mária is. Más asszony talán szégyelte volna fiát. Más asszony elrejtőzött volna. Mária nyíltan követi Jézust. Vállalja ő is a megáláztatást.

Ez a két példa lebegett mindig a hős kereszté-

nyek előtt. És amikor sok ilyen hős keresztény volt, akkor hódították meg a világot. Meghódították, mert alázatosságuk kiállta a tűzpróbát; egyéniségüket keménnyé edzette ez a tűz. De amikor a katolikusok nem tudtak alázatosak lenni, Isten saját bűnükkel büntette, megalázta őket és háttérbe szorultak. Érdekes ez, de igaz.

Ha tehát ismét hőskort akarunk kialakítani, amint ki kell ezt alakítanunk, hacsak nem akarunk tovább is nyomorúságosan sínylődni, akkor vállalnunk kell az öntudatos alázatosságot, az öntudatos szolgálattal és akkor feltétlenül ismét világhódítók leszünk. Magyarországon is megerősödik, fénykorát fogja élni Szent István öröksége, amelyet Szent Imrére is így hagyott: „Az első pedig a katolikus hit legyen!”

Vállaljuk tehát az alázatot annál is inkább, mert ez királynőiesen fönségessé tesz. Ugyanúgy, mint a Szűzanyánál látjuk.

Ő alázatos volt, így lett királynő!

Ezt a királynőt, a Nagyszűzanyát csak követni lehet!

„BORZONGÁS FOG EL!”

Ha alázatos akarsz lenni, meg kell tanulnod az önmegtagadást is! Lehet, hogy kellemetlenül érint ez a szó, akárcsak barátnőidet is . . . Olvasd önvallomásukat!

„Amikor arról volt szó, hogy hangulatom ellenére segítsék valakinek, szolgáljak neki, akkor valami hideg futott végig rajtam és undor, borzongás fogott el. De azt is be kell vallanom, hogy a jótett után valami nagyon jó érzés költözött szívembe.”

„Engem a szolgálat gondolata egészen elkészerít. Ez a szó fáj nekem. Fáj azért, mert sokszor kiszolgáltam másokat, de viszont én nem kaptam semmit. Mindenki egészen természetesnek veszi, egészen magától értetődőnek, hogy én kiszolgálok mindenkit. Az fáj, hogy legtöbbször egy jó szót, meleg mosolyt,

hálás tekintetet sem kapok. Hacsak egy picit is viszonzónak, akkor már könnyebben hoznám meg az áldozatot, az önmegtagadást, az alázatos szolgálót.”

Nos, kedves Húgom, te, akit „borzongás fog el”, aki „elkeseredel” és akinek „fáj” az önzetlen szolgálat, íteld meg önmagad, nem gondolkoznak-e igazabban, katolikusabban ezek a leányok:

„Nekem is nehezemre esik, ha testvéreim kérnek tőlem valamit. Megteszem legtöbbször, de eddig duzzogva tettem, nehogy még egyszer rám bízzanak valamit. Volt eset, amikor a „szeretetszolgálatot” ezzel a megjegyzéssel végeztem: „Azért cseléded nem vagyok!” Ilyenkor eszembe jut a Szűzanya és az Úr Jézus. Annyira elszégyelem magam, hogy is tudok én ilyen kicsinyes lenni. Az Úr Jézus tanítványainak lábát is megmossa, és én sokkal kisebb szolgálatot is így végzek? Valóban szégyellem magam, hogy csak ilyen katolikus vagyok és csak ilyen méltatlan leánya a Szűzanyának. De ezután másképp lesz!

Amikor ezután elkeserítene mások önző szándéka, akkor Jézus szavaira gondolok majd: „Ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmatok leszen? Nem ezt cselekszik-e a vámosok is?” Így sohasem leszek önző és kicsinyes!”

Légy tehát igazi katolikus leány! Jézus gondolata legyen vezérgondolatod a szolgálatban, hogy te az örök boldogság elnyeréséért is szolgálj! Meglásd, minden mindjárt könnyebb lesz!

„SZERETNÉM ELVERNI MAGAM!”

A szentek sokszor nem maradtak meg a szónál, hanem valóban önként vállalt szenvedéssel is rákényszerítették önmagukra azokat az erényeket, amelyekre szükségük volt. Amikor pedig hibákat követtek el, nem egy ragadott ostort kezébe önmaga ellen.

Azért megértelek téged is, aki a test önzése,

lanyhasága, gögje, elhamarkodott haragja, indulata miatt így érzel és így írsz:

„Én beismerem hibámat, indulatos, hirtelen-haragú, öntelt leány vagyok. Amikor segítséget kérnek tőlem vagy kizökkentenek nyugalmból, akkor kiabálni kezdek, dúlok-fúlok mérgemben. Csak este buggyan ki könnyem, amikor a Szűzanyának ismét csak sikertelenségről számolok be. Ilyenkor szeretném magam jól elverni, hogy kiirtsam ezt a hibámat, és adott pillanatban eszembe jusson erős elhatározásom.”

Vagy olvasd el csak ezt a bájos beszámolót, aki verés helyett a legjobban oldotta meg a helyzetet. Ilyen kis beszámolók végtelen örömet hoznak nekem is, mert látom, hogy megértene a húgaim, mert látom, hogy lesz még Nagy-Magyarország!

„Nagyon köszönöm, hogy ilyen szép gondolatot adott, Péter. Bizony eddig sohasem gondoltam arra, hogy valaki azért lett királynő, mert tudott szolgálóleány lenni. Sokszor gondolkoztam, miben követhetném az édes Szűzanyát. Mindig olyan messze állt fölöttem. És most hirtelen világos lett minden, oly közel van a Szűzanya! Megértettem, hogy a szolgálatban kell követnem, mert én is királynő akarok lenni kis otthonomban. Ez a szolgálat nagyon nehéz volt. Főképp az első áldozatokra gondolok.

Amikor magamon erőt véve, először léptem a mosogatótál elé, bizony tekintetem a mosogatóvízre esett, aztán hófehér kezemre és a piszkos tálakra, könny szökött szemembe és azt mondtam magamban: „Most ezeket a fehér kezeket csúfítsam el?” De legyőztem magam. Most már vígan mosogatok. És csodálatos, féltett kezem is épp olyan, mint azelőtt volt.

Valahogy ugyanezt éreztem, amikor először vettem söprűt a kezembe meg a portörölőt. De most már azt is megszoktam. Már szívesen teszem. Ha a kényes érzések fölébrednek, csak arra gondolok, hogy én is a Szűzanya nyomában akarok szol-

gálatlalt a szívek és az otthon kis királynője lenni. Ha itt nem is sikerülne, de életemben egyszer megvalósul ez az álmom!”

„PÁVA NŐK!”

A szeretetszolgálat legnagyobb akadálya az, hogy nem akarjuk vállalni az önlegyőzést, az áldozatot. Pedig ha tudnád, hogy az önmegtagadásnak két fajtája is van, akkor még inkább megijednél. Ám sokszor le kell mondanunk valamiről, amit szeretünk. Néha vállalni kell azt, amitől irtózunk. Néha a lemondás épp olyan nehéz, mint a szenvedés elvállalása. E nélkül a kétfajta önlegyőzés nélkül sohasem lehetsz a szeretetszolgálat hőse! Pedig te hős akarsz lenni! Ugye?

Akkor az első feladatod, hogy hagyd el azokat a cafrangokat, amelyek eddig akadályoztak a szeretetszolgálatban.

Milyen érdekes és igaz az a gondolat, melyet ebben a szellemben írt le egy leány: „Öntudatos

magyar anya akarok lenni, nem pedig önző divatbábi! Egy másik levél így szól: „Meg kell akadályozni, hogy a páva nők fölénybe jussanak!” A harminckettedik így ír: „Értsük már meg a lemondás és tűrés nagy jelentőségét! Necsak szájjal, de áldozattal szolgáljuk a hazát!”

Mennyire igaz ez! Követted már?

Tanulj meg tehát lemondani és tűrni! Nem kell mindent megszerezned, amit szemed-szád megkíván. Kezdjétek el, fiatal leányok, hogy az üres páváskodás elmaradjon és helyébe lépjen a szeretet! Meg kell értenetek, hogy a tartós boldogságot sohasem a bunda, ápoltság, festett arc hozza meg, hanem az áldozatos szeretet! A ti saját elgondolástok szerint is ez csak páváskodás, fölfújás, színészkedés, mely megrontja a nők igazi lelkületét és megfertőzi a tisztább felfogást!

A csinoságnak soha, senki sem lehet ellensége! Sőt mindenki, én is megkövetelem, hogy a magyar leány a lehető legszebb legyen. De ne hazudja a szépséget! Ne kérje kölcsön a festéktől és a magára aggatott idegen szőrméktől és tollaktól! Legyen a lelke szép mindenekfölött, mely előnti bájos kedvességgel egész külsejét! Legyen divat az ízléses egyszerűség és a szolgálatra kész szívjószág! Ez, kedves Húgom, teljesen töletek függ!

Tűrjétek el a gúnyt! Tűrjétek el a kritikát! Tűrjétek el sokat, mert egyszer a családi szentélyben is boldogságtok egyik aranyszabálya lesz: türelem! A türelem valóban rózsát terem! A türelem ki tudja várni a javulást is.

NEM IGAZ!

Nem igaz az, kedves Húgom, hogy nem érdemes áldozatot hozni. Nem igaz, hogy a te áldozatos munkádra nincsen szükség! Nem igaz, hogy a pici dolgokat nem érzi meg otthonod vagy a nagy haza.

Ellenkezőleg az az igaz, hogy a hazát elsősorban a pici áldozatok teszik naggyá! Az az igaz, hogy a családi béke és boldogság is a kicsi önlegyőzéseken, kicsi áldozatokon múlik. A kis áldozat úgy hat, mint a sziklát is lassan kivájó csepp. A kicsi áldozat ereje olyan, mint a napsugáré: egymagában pici, de állandóan szükséges az élethez.

Amikor tehát áldozatra hívom fel a figyelmedet, akkor elsősorban sok kis szolgálatot kérek tőled. Sok kis szolgálatot! és csak itt-ott kevés nagyot, mert a szolgálat lényege ez. Kell vállalnod az áldozatot kötelességed pontos teljesítésénél. Ne akard azt fél lélekkel, fél szívvel végezni! Végezd teljesen! Végezze mindenki a maga helyén: iskolában, gyárban, hivatalban, háztartásban, gazdaságban; vállald a becsületes munka áldozatát!

Vállald az önkéntes szolgálat áldozatait is, ne csak a háború idején, hanem a békében is. A háborúban sürgősen kell az áldozatod. A békében szükséges a komoly továbbépítéshez. Itt is kiemelem a kicsi és sok áldozatot, a kicsi és sok önlegyőzést. Elhiszem, hogy te is néha álmodozol, hogy a hazáért valami nagy, valami rendkívüli áldozatot kellene hoznod. Lehet, egyszer mosolyogni fogsz rajta, hogy még hősi halálra is gondoltál hazáért, de elfelejtetted legyőzni lustaságodat, kényelmedet, szeretetlenségedet, gőgös kifakadásaidat, bűneidet és tökéletlenségeidet!

Nos, a hősködő rakéták helyett tégy alázatos kis ígéretet, hogy mától kezdve vállalod a kis önmegtágadásokat, és pedig annyszor, ahányszor csak lehet! Nehéz lesz hosszan, kitartóan legyőznöd ma-

gad a szolgálatban. De tedd meg! Kezdd meg már ma! Állj barátnőd, testvéred, édesanyád, a kis alkalmazott szolgálatára! Figyeld meg, hol lehet jót tenned! Otthon vagy a kórházban? A templomban vagy a szegény hadiárvánál? Nézz körül! Lépj ki a kényelemszeretéből! Szokd meg, ha szolgálatot tehetsz, fölpattansz nyugszékedből. Ha másnak segíthetsz, örömmel szakítsd félbe szórakozásaidat! Légy igazi magyar levente! Olyan, akinek szeméből kicsattan az élet, az áldozatkészség, az önfeláldozó jóság!

SZERESS SZÜNET NÉLKÜL!

A földön már mennyországi boldogságot élvez-nénk legalábbis kicsiben, ha szívünkben mindig ott érezhetnők a boldogító szeretet melegét. Sajnos, az érzések kifárasztják a szívet, és ha más akadály nem is lenne, mégsem volnánk képesek szünet nélkül érzelemmel szeretni. Az örök boldogság egyik végtelen nagy öröme lesz szívünket örökre eltöltő, soha meg nem szűnő meleg szeretet.

De van más szeretet is. Van az érzések fölött álló és az érzésekből fakadó szeretet: a szolgálat. Akaratodból fakadó szolgálattal szünet nélkül szerethetsz, szünet nélkül kimutathatod másoknak szíved melegét, áldozatos szereteted hősiességét!

Ezzel az áldozatos és szolgálatban megnyilatkozó szeretettel te is megkapod a magadét, a saját boldogságodat. Minél több áldozattal lépsz a szeretet szolgálatába, minél inkább kitöltöd napjaidat ezzel az önfeláldozással, annál inkább költözik szívedbe a meleg érzés is. Azt szeretném, hogy inkább több áldozatot vállalj, mint kevesebbet. Inkább több örömet okozz másoknak, mint amennyi kényelmet adsz önmagadnak! Akkor nem kell majd így panaszkodnod:

„Sok alkalmam lett volna a szeretetszolgálatra. Mennyi szívet tehettem volna boldoggá a szeretet gyakorlásával. Nem tettem, sőt inkább bánatot, keserűséget okoztam másoknak. Ez így ment hosszú éveken keresztül. Sokszor mosolygós arccal segíthettem volna édesapámnak, édesanyámnak, testvéreimnek. Nem tettem. Miért? Nem volt bennem szeretet! Nem akartam mást boldoggá tenni, ugyanakkor saját magamat tettem ezzel boldogtalannál!”

Mennyivel szebb ez a beszámoló:

„Mindig több és több jót tudok tenni. Mindig több és több alkalmat találok az áldozatokra, a szeretet gyakorlására. Hol feletteseimnek, hol társaimnak, hol a szegényeknek segítek. Lassan észreveszem boldogságukat is. Már többször előfordult, hogy a kis alkalmazottnak nővéremmel segítettünk mosogatni. Főkép vasárnap délután szerzünk neki ezzel örömet. Szegénykének is kell egy kis szabadság, neki is kijár az a szabad délután. Ilyenkor minden alkalommal végtelen hálát olvasok ki szeméből, és ezért a félórás segítségért egész héten hálás és aranyosabb. De ugyanezt veszem észre másnál is. Vannak önzőek is, de én nem lehetek hozzájuk hasonló. Ha más hálátlanul kiszolgáltatta magát, akkor segítek legszívesebben, mert akkor érzem magam igazán katolikus magyar leánynak, a Nagyasszony gyermekének!”

Ezek alapján már te is dönthetsz véglegesen!

A programot megmondom: Szeress szünet nélkül! Legyen érzéked arra, hogy meglásd a szolgálat lehetőségét! Hol türelmes hallgatással, hol játékkal, hol mosogatással, hol egy kis teával, hol vigasztalással, hol nagyobb áldozattal lehetsz szeretteid és idegenek szolgálatára. Akkor leszel boldog, ha már véreddé vált az önzetlen szolgálat!

A MAGYAR LEÁNY HIVATÁSA

Ebben a fejezetben ismét kilépek az egyéni szemlélet szűk kis köréből és megnyitom előtted a kék égboltnak a látóhatárig lehajló függönyét. Magaslatra vezetlek. A szeretet magaslatára. Innen el-látsz az Északi Kárpátoktól le a Brassói Havasokig, a Vereckei szorostól le a kék Adriáig. Nézz körül, drága Húgom, és lásd ezt az édes magyar földet!

Nem látod, hogy száguldanak végig ezen a földön kacagányos magyar őseink? Nem látod, hogy küzdenek a határszéleken és bent szinte minden talpalatnyi földért atyáink? Nézd, itt Ottokárral viaskodnak, amott a tatár ront már hazánkra! Figyeld azt a rettenetes török tábort, mely elsöpörni készül egy országot? Állj még erősen, Húgom, a csatáknak nincs vége! Jön Világos, és jön Trianon! Ó, hány-szor vérzett már az ország szíve! Hányszor sujtottak rá ököllel! Hányszor akartak végleg elsodorni!

De minden időben fölkeltek a hős magyarok. Minden időben állták a vártát. Ha néha el is gyen-gültünk a jólétben, de a véres kard, az országra zúduló veszedelem hőssé varázsolta eddig még min-dig a magyart! Nemcsak a férfiak, a nők is talpra álltak! Nézd a magyar neves nagyasszonyok és név-telen édesanyák hosszú sorát! Mind hősök ők! Mind vértanúk! Életet és vért áldoztak a haza oltárán. Uruk helyett dolgoztak, intézték a haza belső ügyét. És e mellett tízszeres áldozatot vállalva, lerótták gyermekeikben a haza iránt való szeretetük adóját! Ezek nem félték a szolgálattól! Ezek nem fukarkod-tak az áldozattal. Nem hoztak ezer és egy kifogást akkor, amikor a haza megmentéséről volt szó!

De emeld fel még egyszer szemedet és nézd szerte az országban a mindenfelé kiemelkedő háza-kat. A jövő tűzhelye mellé ti fogtok állni. Minden kis házban egykor ti lesztek azok, akik megszabjátok a magyar élet ütemét. Ti fogtok az üzletekben vásá-

rolni magatoknak és leányaitoknak! Mit vesztek majd? Üres cicomát és szőnyegeket, hogy eltakarjátok a gyermektelenség ijesztő méreteit? Ti fogjátok fiaitokat és leányaitokat nevelni! Mire? Bűnös szerelemre, amelyet talán magatoktól nem akartok megtagadni, és azt állítottátok, hogy ez összefér a tiszta magyarsággal? Olyan lesz a haza képe, amilyennek ti rajzoltátok meg annak minden vonását otthon és a társadalmi életben?

Tudod! Leánynak lenni már magábanvéve is hivatást jelent!

De a magyar leánynak hivatása még ennél is gyönyörűbb! A magyar leány hivatása a szentistváni örökséget biztosítani! A magyar leánynak hivatása elfoglalni a magyar családok gondozását! A magyar leánynak hivatása a magyar szívekbe becsöpögtetni a magyar hősiességet. A magyar leánynak hivatása a magyar földön biztosítani a hitet, a szeretetet és a mosolyt. A magyar leánynak hivatása újból megmenteni a tiszta magyaros szerelmet! A magyar leánynak hivatása újból fölépíteni, meleggé tenni, áldozatával is egybetartani, minden rabló kéztől vérével is megvédeni a felbonthatatlan családi fészket. A magyar leány hivatása ismét benépesíteni ezt a kihalásnak indult drága magyar földet. A magyar leány hivatása Szűzanya virágoskertjévé varázsolni újból Mária országát.

A magyar leány hivatása önfeláldozó szeretetben elégni — a megszentelt hazáért. Úgy legyen!

LEGYÜNK ÚJBÓL EGYEK!

Erre is gondolnod kell!

Legyen egy a nemzet, és ne fokozza le erőnket az ezerféle széthúzás! Arról már beszéltem, hogy hadat kell üzeni minden társadalmi önzésnek és nagy áldozatok árán is le kell ereszkednünk az „alattunk” élő társadalmi körhöz. Ne a gög vezessen tovább! Ne a hiúság! A szeretet. Az áldozat! A magyar egység!

Ha ti leányok ezt akarjátok, akkor 99 százalékban nyert ügynk van!

De akarnotok kell a hit egységét is! Oly fájó látni, hogy drága magyar községeinkben sokszor egymással szembeállnak a különféle vallás templomai. Oly fájó tudni, hogy nemcsak a falvak, községek, városok, hanem az egész ország kifelé is és még inkább befelé ketté szakadt. Mély szakadék választja el magyart a magyartól; nem egyszer testvért a testvértől; gyakran férjét a feleségétől; sőt mi több: anyát a fiától és apát a leányától!

Lesz így Nagy-Magyarország?

Soha!

De el kell jönnie még egyszer a kornak, amikor újból egyek leszünk. Meg kell teremteni minden-áron a nagy magyar egységet! A hit egységét! Ebbe pedig, kedves Húgom, bele kell fektetni minden erődet!

A jelszó itt csak egy lehet: Vissza a Nagyaszszonynak az országot! A Nagyasszony országában legyen egy akol és egy pásztor! Legyen ismét minden magyarnak a szívében az a hit, amelyet Szent István adott! Töltsön be bennünket mindannyiunkat az a lelkület, amely élt az árpádházi hős magyar szentekben, hogy merjünk ismét hősök lenni, szentek!

Éppen azért egész életedre szóló parancs ez, hogy először is te légy nagyon jó katolikus. És azután tedd környezetet is azzá! Merd előhozni ezt a kérdést barátnődnél, másvallású társaságban is! Merj erről beszélni a fiúk között is! Ne vitatkozzál! Ezt lehetőleg kerüld! A vitának semmi haszna nincs. Hanem végtelen nagy szeretettel imádkozzál azért, hogy másvallású környezetet is eltöltse az Isten bölcseséggel, a Szűzanya adja meg nekik is a látás és a hit kegyelmét! Buzgó imádat kiterjesztheted egyesekre is. Egy-egy családra is. Mesélj többször ezeknek, hogy milyen jó volna az egység. Milyen szép lenne ez! Milyen erősek lennénk!

Beszélj arról, hogy milyen boldogság nálunk a Szűzanya-tisztelet, hogy mennyi áldás fakadt már annak a nyomában, hogy mennyire együtt élt a magyar szív a Nagyasszony szívével.

Ha más kérdés is előjön, csak beszélj szerényen, szeretettel szent hited gazdagságáról, szépségéről, lelki tartalmáról! Kérd azokat, akikkel beszélsz, hogy gondolkozzanak ezekről!

Még egyszer kérlek, hogy a vitát lehetőleg kerüld. Térj ki előle! Mondd meg, hogy te inkább csak úgy tárod fel gondolatodat. Ők önmagukban ítéljék

meg, mit kell tenniök! Ők bírálják el, hogy mi a feladata itt a magyar léleknek!

Mondd meg, hogy te nem akarsz senkivel sem szembeszállni, csak nagyon nagy kincset szeretnél tovább adni, csak nagyon nagy vágy él szívedben, hogy hited gazdagságát, szépségét minden magyar testvéred megismerje és magáévá tegye! De ezt nem akarod vitával rájuk kényszeríteni, hanem csak szíved érzését eléjük tárni, és ha úgy látják, tegyék magukévá!

Ne elégedjél meg, hogy csak egyszer hoztad szóba! Legyen szívügyed az egység! Beszélj sokat róla! Légy boldog, ha legalább egy valakinél eléred, hogy hitünket s a Nagyasszonyt jobban megismeri, megszereti!

Amíg egyetlenegy másvallású is él az országban, addig nem nyugodhatunk! Ora et labora! Imádkozzál és erően dolgozzál az egységért!

Csak akkor lehet az osztatlan Nagy-Magyarország boldogság, ha a szíveket az egységes hit aranykoszorúja fonja össze!

„LELKEMIG HATOLT!”

Tudom, érzem, kedves Húgom, hogy két érzés uralkodik most benned. Az egyik az erő, a tennivágyás, az apostoli buzgalom érzete. Az az érzés, amelyet egyik leány ezekkel a szavakkal fejezett ki:

„A lelkemig hatolt az a sok és szép magasztos feladat, amelyet a Péter elém tűzött. Most látom csak a magyar leány hivatását teljes egészében kibontakozva. Most értem meg, hogyan lehetek igazán magyar és katolikus. Most értem meg, hogy épp olyan tisztának, engedelmesnek, alázatosnak, szolgálatkésznek kell lennem, mint Mária volt. Hogy is nézhetnék leányom szemébe, hogy kívánhatnám meg, hogy ezeket az erényeket gyakorolja, pedig meg-

kivánom majd, ha most én egészen másképp élek?"

„Mária a nevelők eszményképe. És ki a legjobb nevelő, ha nem az édesanya? Mária az önnevelés, a népnevelés és az anyai nevelés legszebb ideálja. Az Ő nyomában nevelhetem önmagam a legértékesebb leánnyá. Az Ő segítségével és eszményi nőiességével irányíthatom mint tanítónő és egyesületi vezető a leányokat a szebb, a magyarabb, a katolikusabb női egyéniség kifejlése felé. Mint édesanya is, Mária lelke szerint kell nevelnem gyermekeimet is.

Csak egy út van. A Szűzanya útja.

Ha pedig minden leány így él és ráveszi barátnőit is, hogy ezt az eszményt kövessék, akkor mi leányok, nevelők, édesanyák valóban megváltoztathatjuk ezt a bűnbe merült, sokszor magyartalan és kereszténytelen társadalmat."

De más érzés is lehet szívedben: „Most még több áldozatot kell hoznom. De vajjon megkínozhatom-e? Elhatározhatom-e magam arra, amihez nem érzek elég erőt? Vagy mit tegyek, hogy a cél érdekében erőmet is felfokozzam?"

Menj Máriához, kedves Húgom!

Mária által, Máriával, Máriában semmi sem lehetetlen!

MÁRIA ÁLTAL, MÁRIÁVAL, MÁRIÁBAN!

A KÁNAI MENYEGZŐ

Jézus legelső csodájával a kánai menyegzőn lepte meg az embereket. A Szentírásból tudjuk, hogy Ő is, de Mária is hivatalosak voltak erre a menyegzőre. Az ünnepség vidám hangulatában a bor már fogytán volt. A bor hiányának a szégyene fenyegette már a vőlegényt, amikor Mária közbenjárására az Úr Jézus a vizet borrá változtatja.

Talán az a kérdés merül föl itt, hogy tesz-e Jézus csodát, ha Mária nem kéri fel erre. Maradék nélküli biztos feleletet nem adhatunk. Nem is fontos. Fontos az, hogy már az első nyilvános szereplésnél is Mária, mint az Úr Jézus kegyes jóságának közvetítője, mutatkozik be. És valóban, Mária minden kegyelem közvetítője.

Az egyházatyák, a nagy szónokok és méginkább a hitigazságokba elmélyedő szentek szinte dicshimnuszokat énekelnek a Szűzanyáról, aki mint jóságos édesanya, folyton közbenjár értünk szent Fiánál és szórja a megváltásnak kincseit. Szavára Jézus megkönnyörül a kánai menyegző fiataljain. Még földi jólétért, kis szégyen elkerüléséért is csodát tesz Mária kedvéért és ehhez a külső csodához annyi más természetfeletti kegyelmet is fűz. Mária ezt a szerepét folyton betöltötte nemcsak életében, hanem halála után is.

Tehette és teheti. Mint az Úr Jézus édesanyja, nekünk Jézust adta és így Jézusban az összes kegyelmeket közvetíti. Az Egyházban a hittudósok között szinte általános az a felfogás, hogy minden kegyes kegyelmet Mária útján, Mária közbenjárására kapunk. Ezt a tanítást pedig alátámasztják azzal a ténnyel, amelyet már részletesebben kifejtettem,

hogy Mária társmegváltói áldozatával Jézussal együtt szerezte meg nekünk az összes kegyelmeket és így Jézustól ugyan függően, de mégis minden kegyelem közvetítője.

Ha most mindehhez hozzáveszed azt az igazságot is, hogy Mária a te édesanyád, aki szeret, aki boldogságot, üdvösséget keresi, akkor egyszerre világossá lesz, hogy Mária nem hagyhat téged magadra, amikor te oly magasztos célt tűzöl magad elé, hogy a szeretetszolgálatban, alázatosságban, áldozat vállalásában őt, Nagyasszonyodat és Anyádat, követni akarod.

Önmagadban ugyan valóban tehetetlen vagy, de Máriával semmi sem lehetetlen. Épp ezért, ha Mária segítségét kéred, akkor vágyad — bármilyen nehéz volna is — biztosan teljesül.

Ezért, ha gyöngének érzed magad, menekülj Máriához és imádkozd bizalommal ezt a gyönyörű imádságot:

„Emlékezzél, ó legkegyelmesebb Szűzanya, Mária! Sohasem lehetett hallani, hogy te bárkit is gyámoltalanul magára hagytál, aki oltalmad alá futott, pártfogásért hozzád folyamodott és segítségedért könyörgött. Ily bizalomtól lelkesülve sietek hozzád, szűzek Szűze és anyja, Mária. Hozzád fordulok és színed előtt állok sóhajtván, én szegény bűnös. Ó, Anyja az örök Igének, ne vesd meg szavaimat, hanem figyelj azokra és hallgass meg engem. Amen!”

A KEGYELEM HŐSEI

Ha te, kedves Húgom, azt hiszed, hogy neked nincsen szükséged a Szűzanya közbenjárására, neked nem kell a Szűzanyának kegyelme, hanem te önmagad erejéből is tudsz alázatosan szolgálni szeretetből, akkor igazságtalan vagy magaddal szemben és öntelt. Sőt előre meg kell jósolnom a sikertelen-

séget is, mert képtelen leszel elérni a szeretetszolgálatban a tőled megkövetelt fokot.

A legelső és legfontosabb erény a szolgálatban az alázatosság! Aki pedig önmaga erejére támaszkodik, önmagában bíz, nem lehet alázatos. Az alázatosságnak viszont a kiindulópontja az az őszinte elismerés, hogy önmagunk erejéből, Isten kegyelme s a Szűzanya közbenjárása nélkül nem tudunk igazi erényeket gyakorolni. Látszat szerint előrehaladunk, de valójában csak gőgünkben erősödünk meg.

„Tehát mégiscsak igazam van, — mondod — amikor azt állítom, hogy az alázatosság kicsinyítő erény, a gyávák erénye, azoké, akik nem akarnak hősként küzdeni!”

Ó, nagyon tévedsz! Ellenkezőleg áll a helyzet!

Az alázatosság a hősök erénye! A kegyelem hősei ők.

Te ugyanis egyedül harcolsz. Neked csak saját erődre szabad számítanod, mert önteltségedben a jó Isten segítségét letagadod. De aki nem bíz önmagában, hanem Istenben, annak ereje szinte megsokszorozódik, azt mondhatnám, istenivé válik.

Oly érdekes, hogy éppen egy nagyon öntudatos leány jelentette ki, hogy a Szűzanyát nem tudja követni, mert oly magasan áll fölötte, hogy elérhetetlen. Igazat mondott teljesen. Saját erejéből még a legkisebb erényt sem tudja gyakorolni, nemhogy a Szűzanyának nyomába léphetne!

Ezzel szemben az egyik alázatos szívű leány teljes tudattal arra törekszik, hogy Máriát, eszményképét a leghűségesebben kövesse, erényeit utánozza. Ez sikerül is neki.

Miért?

Azért, mert ő nem saját erejével akar kiemelkedni gyöngeségeiből, hanem Mária erejére támaszkodik, Mária kegyelmi segítségét esdi le és így halhatatlan erőt érez szívében. Erőt, amely Mária szívét is eltöltötte. Erőt, amelyet Mária ad neki. Ezzel az

erővel, Mária erejével, Mária által pedig erősnek, hősnek, legyőzhetetlennek érzi magát.

Igy lesz az alázatos lelkületű leány a kegyelem hőse!

Az alázatosság tehát nem a gyengék erénye, hanem a hősöké. Az igazi értelemben vett alázatosság így legyőzhetetlenné tesz, mert amikor a saját erőit kifogyni érzi, akkor mögötte áll az Isten, aki-nek erejét kikönyörögte magának Mária által.

Egyszeribe átérzed tehát, hogy Mária által te is hős lehetsz, a kegyelem hőse. Nincs már miért csüggedned. Nincs miért félned! Egyáltalán nem mondhatod, hogy te képtelen vagy a Szűzanyát követni. Mária által ugyanis te annyi kegyelmet kapsz, annyi erő halmozódik fel lelkedben, hogy a győzelem kétséget kizáró tudatában léphetsz nyomába! Győzelmed biztos. Mária megsegít. Így valóban, Mária által a szeretet tündére lehetsz. Mária által a legalázatosabb, a legjóságosabb, a leghősiesebb, a legigazibb magyar leány lehetsz, aki magasztos hivatását, küldetését meg is tudja valósítani!

MÁRIA ÁLTAL JÉZUSHOZ

Mária által életedet úgy alakíthatod, lelki életedet úgy fejlesztheted, hogy a legközelebb jutsz az édes Jézushoz. Jézus által a mennyei Atyához és a Szentlélek Úristenhez.

Sok leány lelkében a katolikus vallás, Jézus, az Atya, a Szentlélek Isten a megközelíthetlenség ködös távlatában él. Miért is törné magát? Jézus tanítása olyan szép, hogy meg sem valósítható. Az Atya oly messze van, hogy el sem érhető. A Szentlélek Úristen oly tűneményes a Szentháromság tanával együtt, hogy szinte fel sem fogható.

Nos, Mária által mindez olyan közel kerül! Mária által eljutunk Jézushoz, az Atyához, a Szentlélek Úristenhez, a teljes Szentháromsághoz. Nem

kell kerülő utakat járnunk, nem kell sokat gondolkoznunk. Mária által minden megoldódik.

Nemcsak az lesz egyszeriben érthető, hogy Jézus Krisztus Mária Fia, Mária viszont a mennyei Atyának édes leánya, a Szentlélek Úristen mátkája, hanem az is, hogy az Atya, Fiú és Szentlélek végtelen szeretetben egyek, és ennek a szeretetnek nyilvánkoztatására a Fiú, a második isteni Személy Mária által, Máriában megtestesült: „Az Ige testté lőn és mi köztünk lakozék.”

Mária által Jézus hozzám is közel jön. Ahogy ő szívébe fogadta, ahogy ő szerette, amilyen odaadással csüngött az édes Jézus szeretetén, ugyanúgy Jézus a legközelebb van hozzám is, szívembe jön, szerethetem és életem központja lehet. Mária által tehát eljutok Jézushoz. De ugyanígy a mennyei Atyához is, a Szentháromsághoz is.

A kiindulópont tehát Mária.

Mária a kegyelmi életnek is a kiindulópontja. Mária közvetíti mint édesanyád, a lelki életet, a lelki kincseket neked. Ahogy a földi édesanyja nemcsak azzal édesanyja gyermekének, hogy fájdalmakkal világra hozta, hanem azzal is, hogy saját testével tovább táplálja. A Szűzanya is a lelki kegyelmek bőségét nyújtja neked folyton-folyvást, hogy megerősödjél, hogy igazi lelki életed legyen.

Mária a hősi lelkiségnek is édesanyja. Annyi kegyelmet közvetít, annyira fokozza anyai kegyelmi ajándékait, hogy te hőssé lehetsz. Hős, aki Mária nyomába lépsz. Lassan átalakulsz és te is azokat az erényeket szereted, amelyeket Mária is szeretett. Igazi katolikus leány leszel, kis nagyszonyy.

Mária által még tovább is fejlesztheted életedet, az édes Jézus élete lesz benned. Mária ugyanis a leghűségesebben követte Jézust. Ha az Apostol mondhatta magáról: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem”, akkor Mária kétszeresen mondhatta ugyanezt. Mert Mária valóban úgy élt,

mint Jézus, vagyis inkább Máriában már az édes Jézus élt. Jézus, aki minden tökéletességnek az utolsó minta-oka.

Ha tehát Máriát a leghűségesebben követed, akkor így Mária által a legmélyebb egységbe jutsz az édes Jézussal. Vagyis a lelki élet mélységeinél Mária által Jézusban találsz magad.

Szeresd tehát a Szűzanyát, kedves Húgom, mint édesanyádat! Keresd mindenben Mária segítségét! Legyen egyik jelszavad: Mindent Mária által akarok tenni, az ő segítségével, az ő szellemében, hogy így én is hős legyek és megtaláljam lelkem boldogságát: Jézust! Vagy röviden:

Mária által Jézushoz!

DE AZONNAL!

Amikor a leányok lelki világát figyelem, amikor szívüket nézem, akkor meg kell állapítanom, hogy a Szűzanyát minden katolikus leány kivétel nélkül szereti. Talán soknál nem volt annyira tudatos a tény, hogy szinte mindenható lehet Mária által, de minden leány Máriához siet a nehézségek idején; mindenki Mária által akarja elérni vágyainak teljesülését. A Szűzanya segítségéről pedig lépten-nyomon beszélnek és írnak.

Csak az a baj, hogy ez a kérés sokszor önző és kicsinyes. Legtöbbször így kérünk: „De azonnal add meg, Édesanyám!”, vagy: „De biztosan!” Nem gondolunk arra, hogy ennél sokkal tökéletesebb fokban kell gyakorolnunk bizalmunkat a Szűzanya iránt.

Az is hiba, hogy legtöbbször csak földi dolgainkban kérjük segítségét, lelki dolgokban alig. Ezenkívül sokszor nem gondolunk Mária anyai jóságára és arra, hogy ő mindig jót akar, okosabb nálunk, ezért

néha másban teljesíti kérésünket, sokkal többet ad, mint amit mi kérünk, csak más úton adja, mint ahogy mi elgondoltuk.

Mária által valóban mindenható leszel! De ehhez legalább ennek a leánynak a lelkiségét kell szívedben kialakítanod:

„Nekem mindenem Mária: Édesanyám! Általa mindent elérek. Mindig, minden ügyemben hozzá sietek. Erényeimet is vele beszélem meg. Ő segít ebben is. Vele erős vagyok! De nem keseredem el akkor sem, ha nem teljesíti kérésemet. Érzem, Mária által közel jutok az Isten akaratán való megnyugváshoz, mert semmi sem történik véletlenül, égi Édesanyám mindent jóra fordít! Mária által tehát a legnagyobb nyugalmat is élvezem. Dolgozom, iparkodom előre jutni, de ha nem megy minden úgy, ahogy szeretném, nem csüggedek el. Megnyugszom. Mária majd eligazít mindent. Mária által úgyis a legjobb lesz minden.”

Igen! Mária által el kell jutnunk Mária lelkéhez, ahhoz a lelkülethez, amellyel Mária is mindenben megtalálta a békét, az Isten akaratában való békés megnyugvást.

Igy sohasem csüggedhetsz el!

Igy Mária által mindig új erőt nyersz! Mária által, kitartó küzdelemmel, nem azonnal, de idővel elnyered a legújabb vágyadat is, hogy a szeretet-szolgálatokkal a szívek királynője leszel!

„TETSZEM NEKED?”

Hogy Mária által
mennyi kegyelmet
kapsz, azt már láttad.

Most bemutatom,
mit jelent Máriával
lelkeden dolgozni.

A legegyszerűbb
módszer az, hogy Má-
riával megbeszéled
lelki életedet, az ére-
nyeket, munkádat,
mindent. Ugyanúgy,
mint megbeszélnéd
ezt barátnőddel vagy
édesanyáddal. Meg-
lásd, Mária felel, és
te megérzed, mit kí-
ván tőled Mária, a
te eszményképed és
anyád.

Példát akarsz látni?
Olvasd!

„Égi Édesanyám-
mal sokat szoktam
beszélgetni. Minden

este, hacsak lehet, térdenállva végzem imámat.
Ilyenkor mindent elmondok a Szűzanyának. Oly jó
mindenről beszámolnom. Aztán többször megkérdem:
Szűzanyám, hogyan tetszettem neked a mai
napon? Meg vagy elégedve velem? Vagy még jobb-
nak kell lennem? Oly erőt merítek ebből az esti
beszélgetésből, hogy szinte felfrissülök és új lendü-
letet érzek szívemben.”

„Az édes Szűzanya örökös eszményképem. Szó-
rakozásaimban, munkáimban, örömömben, bánatom-
ban legtöbbször hozzá sietek tanácsért. Amint inga-
dozom vagy valami kétség él szívemben, azonnal

megkérdézem: Mit kívánsz tőlem, Mária? Azután elképzelem Szűzanyámat az én helyemben. Mit tenne ő? Mosolyogna tovább? Bánkódnék? Mit dolgozna? Kibékülne? Vállalná a szolgálatot? Utána olyan biztonságot érzek szívemben, olyan határozottan tudok dönteni. Máriával hogyan lennék biztos dolgomban. Amióta ezt teszem, azóta kiegyensúlyozódott életet élek. Lelkemben annyi béke, nyugalom honol. Örömmel tapasztalom azt is, hogy mindig vidámabb leszek és derűsebb. Azelőtt sokkal kevesebbet mosolyogtam. De mivel nem tudom elképzelni másképp az édes Szűzanyát, csak úgy, hogy még az áldozatokat is szívesen fogadja a mennyei Atyától, tehát én is így teszek. Ennek nyomán végtelen nagy örömet élvezek, amely bizony arcomra, hangomra, modoromra, viselkedésemre is kihatással van. Boldog vagyok, hogy Máriával élhetem életemet."

MÁRIÁVAL

Az előbbi fejezetben is láthattad már, hogy milyen bensőséges, boldog viszony fejlődik közted és Anyád között, ha mindent Máriával együtt végzel. Égi édesanyád is végtelenül szeret, de magad is sokat nyersz, mert a legnagyobb elhagyatottságban is azonnal megtalálod a helyes megoldás kulcsát. Máriához kell fordulnod! Máriával biztonságban lehetsz. Mindíg ketten lesztek. Ketten, akiket nem lehet legyőzni, hiszen Mária legyőzhetetlen.

Nagyon bájos ennek a leánynak beszámolója is! „Nagyon boldogan ajánlottam föl magam az édes Szűzanyának. Megkértem, hogy fogja erősen kezem, mert vele így nagyon erős leszek. Arra is kértem, hogy ha talán elfeledkeznék magamról és én elengedném kezét, ő sohase engedjen el, fogjon szorosan, erőszakkal is tartson meg magának. Így mindig együtt vagyok Szűzanyámmal. Néha úgy érzem, mintha tanítana, oktatna. Ezt annak tulajdo-

nítom, hogy valóban ott van mellettem, fogja keze-
met. Multkor is hibáztam a szeretet ellen, de azon-
nal hallottam Anyácskám intelmét: gondolod, ez tet-
szik nekem? Így megtanultam tőle, hogy előbb ne-
kem kell adnom, előbb nekem kell szeretnem, csak
így várhatok viszontszeretetet, jóságot. Olyan jó ez
így. Van Szűzanyám. Van segítóm. Máriával boldog-
ság az élet.”

„Szeplőnélküli édesanyámat nagyon szeretem.
Megsegít, hogy én is távol tartsam magamtól a bűnt.
Multkor megismerkedtem valakivel, akit nagyon
megszerettem. „Minden leány egyforma” — mondta
ő. Ez fájt. Röviddel utána meglátta a nyakláncomon
a Mária-érmet. De azt is lebecsülte! „Hány leánynál
láttam ezt a kongreganista jelvényt, aztán mégis
más templomban esküdtek...” Hallgattam, de fájt.
Éreztem, hogy harcom lesz vele. Azért szívemben
azonnal fölajánlottam mindkettőnket Szűzanyámnak
és ezt a legközelebbi áldozásban megújítottam. Most
már Máriával erős voltam, mert ő valóban támadott,
ígért mindent; mindenféle módon kísérletezett. De
Mária megsegített. Vele győztem. Azóta szeretetünk
megszilárdult. Nemcsak Máriával, hanem vele is.”

Máriával való élet, egészen bensőséges élet,
mely elvezet egy csodásabb, szebb világba! Ezt a
szebb, ezt a csodásabb világot egyszerűen úgy fejezik
ki a lelki élet vezetői:

MÁRIÁBAN

Az a leány, aki Máriával iparkodik mindent
megbeszélni; az a leány, aki napi munkája után le-
borul Édesanyja lába elé és megkérdezi: „Anyám,
elégge hasonlítok-e hozzád”; az a leány, aki így
Máriával él, az lassan átveszi Máriának gondolkod-
zását, Máriának lelki szépségét, lassan elsajátítja
Mária szellemét, abban Mária él.

Látod, milyen magasba jutottunk.

A lelki élet egyik csúcsa ez: Máriában való életünk.

Ezt elérheted te is, ha akarod! És miért nem akarnád? Már eddig is érezted bizonyára a kegyelem belső hívó szavát, hogy te is olyan légy kicsiben, mint amilyen gyönyörűsége volt egész valójában az édes Szűzanya. Elhatározásodban segítségedre lehet ez a kis levélrészlet is:

„Miért követem én a Szűzanyát? Erre könnyű felelnem! Ő a leányok legméltóbb eszményképe! Ő a szeplőnélkül fogantatott tiszta lilium, aki hófehéren, kedvesen, vonzóan áll minden leány előtt. Ő a legboldogabb, akinek boldogságában mindenki részesülhet. Én már rég arra törekszem, hogy egészen Mária leánya legyek. Lássék meg minden mozdulatomon, minden lépésem az Ő nevelése. Egyéniségemnek hozzá kell áthasonulnia. Életideálom Mária! A szeretetszolgálatban akarok elégni, mint Mária is, az én Anyám és Eszményképem.”

Hát ez az, kedves Húgom. Valamiképen ezt kell elérni. Amint a leányokon visszatükröződik az édesanya, sőt szinte tovább él benne, úgy kell élnie benned is Mária jóságának, vagy másszóval te élj Mária szellemében, Mária lelkületében, Máriában!

Máriát egészen soha el nem érheted, de hiszen Isten és Mária nem kérnek erődön fölüli jóságot, alázatot, szolgálatot. Nem! Csak annyit, amennyit te elérhetsz, és az Isten kegyelme veled és benned elérhet. Az út Máriában való életed.

Tehát törekedjél teljes erőddel arra a lelki életre, melynek mértéke a Szűzanya benned! Élj Mária szellemében, hogy Mária benned élhessen!

HOGY ŐRULNE MÁRIA!

Ha ezt teljesítenéd, nem is hiszed, mennyi örömet okoznál Máriának, Édesanyádnak.

Máriát a jó Isten nemcsak Fiára való tekin-

tettel emelte olyan magasra, tette olyan utolérhetetlenül széppé, hanem érted is. A mennyei Atya elsősorban ugyan azért ruházta fel Máriát annyi kiválósággal, hogy méltó édesanyja lehessen Jézusnak. De arra is gondolt, hogy a te szegénységeden is segítsen, hogy neked is olyan édesanyát adjon, aki eszményi szépségben tündöklék előtted. Máriában téged is boldoggá akart tenni. Mária által téged is felemel.

Viszont Mária nemcsak Jézusért készült fel magasztos szép életére. Nemcsak Jézusért gyakorolta a legszebb erényeket. Érted is. Ő nemcsak Jézusnak édesanyja, a tied is! És mint minden anya akkor szereti legjobban gyermekét, ha teljesebben hasonlít hozzá, éppúgy Mária is abban találja legnagyobb gyönyörűségét, ha minden leánya a lehető leghűségesebb követője és így a lehető legtökéletesebb!

A leányok is érzik ezt, azért nyilatkozhatnak többen is így:

„Szeretném Mária jóságát, türelmét, alázatosságát, engedelmességét, szeretetét és a többi szép erényeit hűségesen követni.” — „Nekem Máriának hite, reménye, szeretete és önzetlen jósága tetszik legjobban.” — „Már régen követem Mária erényeit, főképp tisztaságát, szelidségét, őszinteségét, szerénységét és tiszta, derűs mosolyát.” — „Én is megtanultam már tőle a bajok és szenvedések türelmes elviselését, Isten akaratán való megnyugvását, zúgolódás nélküli életét!” — „Mária nyomában én is a szeretet tündére akarok lenni és napsugár, aki mindenkinek életét boldoggá teszi.”

De már nem folytatom. Csak még egy leánynak levelét szeretném kiemelni:

„Mintegy álomból riadtam fel a valóságra. Én azt mondtam magamról, hogy szeretem a Szűzanyát? Hiszen cselekedeteim az ellenkezőjét mutatják: Azt gondoltam, hogy az övé vagyok, amikor semmiben sem követtem példáját. Engedetlen vagyok, szere-

tetlen társnőimmal szemben, irigy és kiállhatatlanul büszke. Én még azt mertem állítani, hogy a Szűzanya gyermeke vagyok! Hát lehetek a Szűzanya leánya akkor, hacsak egy ember iránt is gyűlölet él a szívemben, és hacsak egy is van, akinek nem segítek szívesen? De most másképp lesz! Méltóképen akarok viselkedni, úgy, ahogy a Szűzanya leányához illik. Ezután mindig csak azt akarom, amit a Szűzanya. Át kell alakulnom!"

Ó, nagyon igazat írtál. Így nem örülhet neked Mária! Így valóban csupa hazugság volt életed. De láss a munkához! Dolgozgassál, hogy úgy gondolkozzál már, mint a Szűzanya, és azokat az erényeket sajátítsd el leginkább, amelyek a Szűzanyát is legjobban jellemezték! Légy te is a szeretet szolgálóleánya!

KIS NAGYASSZONY

Az előbbi fejezetekben eléggé kiemeltem már, hogy neked is magyar kisasszonynak, illetve kis nagyasszonynak kell lenned, olyannak, mint amilyen Mária volt kisasszony korában.

Azt hiszem, most már teljes egészében megérted ennek gondolatát. Most már egészen világosan látod, hogy mit akarok. Azt, hogy te a legbensőségesebben kövesd a Nagyasszonyt, hogy kicsi mása légy. Te Mária szellemében és így Máriában élj és Mária tebenned.

Tudod, mit jelent ez részleteiben?

Azt, hogy szűzanyás, finom légy, és előtted torpanjon meg a bűnnek és tisztátalanságnak szennyes árvize.

Merj nagyot akarni! Lépj ki önmagadból és sugározd az önfeláldozó jósággal együtt a Szűzanya összes erényeit! Légy tükör, mely kicsiben a Szűzanyát, a Nagyasszonyt adja vissza! Mindezt az ő

kegyelméből, az ő segítségével. Nem egyedül, hanem Máriával, Mária által. Egyedül gyenge volnál, de vele nagyon erős vagy. Csak megállni nem szabad! Csak küzdeni kell!

De nem kell erőn felül megerőltetned magad. Ha nem megy egyszerre, nem csüggedhetsz el! Csak könyörögnöd kell segítségért a Szűzanyához és újból talpra állnod, újból hozzálátnod a munkához, mert a cél gyönyörű szép. Ezért a célért harcolni érdemes!

Azt se felejtse el, hogy a szem a lélek tükre. Ha a lélek tiszta, a szem is tiszta. Ha a lélek érényekben gazdag, a szem tekintete is tartalmas! Ha a lélek gyönyörű szép, a szem is tündöklök a szépségtől. A szemek tisztaságát, gazdagságát semmi el nem veheti. A szem életet, bájt kölcsönöz az egész arcnak. Oly fontos tehát, hogy a szem sok érényről beszéljen, melynek uralkodó színt mindig a hófehér tisztaság ad. Kell tehát, hogy kis nagyasszony légy, akinek szeméből a Szűzanya érényei és főképp tisztasága tündöklök. Legyen ez a lelki gazdagságnak, a lelki kincseknek megnyilatkozása, amint Máriánál is így volt! De tovább megyek!

Nem elég a szemnek a tisztaság, jóságosnak is kell lennie. Nem elég, ha valaki önmagának szép, másnak is kell juttatnia belőle! Nem elég, ha a szív érényekben gazdag, másnak ki kell osztani kincseit. Ezt tette Mária. Tekintetében ott volt jóságos szeretete. Mindenki kiolvasta belőle, hogy segíteni akar. Ez tette Máriát még vonzóbbá, kisanyásan kedvessé. Ilyennek kell lenned neked is. Nem élhetsz magadnak, mert a jóságos szívből önként fakad az önfeláldozó munka. Amint ugyanis a szolgálat sem ér sokat szeretet nélkül, úgy igaztalan a szeretet is szolgálat nélkül.

A kifejtlet pedig a szolgálat boldogsága, amikor önfeláldozó szereteted által a szívek királynője leszel olyan mértékben és olyan fokban, amilyen áldozattal és széles körben teljesítetted hivatásodat.

Ez a boldogság nemcsak erre a földre szól, hanem elsősorban az örökkévalóságra. Így boldogságodat megörökíted.

Légy tehát kis nagyasszony!

A Szűzanya kicsi mása!

TELJES ÖNFELAJÁNLÁS

Amikor tehát most világosan látod feladatodat, hivatásodat, küldetésedet; amikor szívedben annyi-szor elhatároztad a Szűzanya leghűségesebb követését; amikor felébredt szívedben a Szűzanyának oly tökéletes követése, hogy őszintén szeretnél Máriában élni és így kis nagyasszony lenni, akkor nincs már más hátra, mint hogy ünnepélyesen fölajánlod magad az édes Szűzanyának.

Ez az ünnepélyes felajánlás nem lehet pusztán ima! Ez a felajánlás tökéletes önátadást jelent és azt, hogy addig dolgozol szíveden, amíg valóban kis nagyasszony nem leszel és igazi magyar kisasszony-ná nem alakulsz át, hogy így Mária által, Máriával és Máriában folytasd életedet.

Ez az ünnepélyes felajánlás azt is jelenti, hogy ezt a lelkületet teljes erővel terjeszted is. Minden leány ezen az úton járjon! Minden magyar leány a Nagyasszony leánya legyen!

Válassz tehát ki egy napot, amelyen ezt a felajánlást megteszed! A legjobb mindjárt a legközelebbi Szűzanya-ünnepen, amelyet azonnal megtalálász a következő részben. Addig is, míg az elérkezik, már gyakorlod magad ebben a magasztos életben, hogy nagyobb lendülettel folytasd majd a felajánlás után mindaddig, amíg a Szűzanya ünnepei nyomán az egész könyv szellemét magadévá nem teted, amíg igazán kis nagyasszony nem leszel!

A teljes önfelajánlás szövege pedig ez legyen:

Boldogasszony édes, Magyarok Nagyasszonya, drága jó Anyám, én... miután megismertem és megértettem, hogy drága magyar hazámat úgy ment-hetem meg a lelki és anyagi pusztulástól, ha leány-társaimmal együtt Téged, a Magyarok Nagyasszo-nyát Anyámnak és Eszményképemnek választlak, azért most a teljes Szentháromság és az egész meny-nyei udvar jelenlétében ünnepélyesen megteszem ezt és megígérem, hogy általad és veled addig dolgozom, amíg csak kicsi másod nem leszek, kis nagyasszony, a te édes leányod! Fogadd el tehát örök tulajdonodként testemet! Legyen teljesen a tied és engedd meg, hogy pusztá megjelenésemmel is tisztaságot sugározzak és mindenkit a tisztaság erényére rávegyek! Fogadd el lelkemet és segíts meg hűséges követésedre, hogy Te élj bennem és én Tebenned! Értelmemet, emlékezőtehetségemet, akaratomat és minden képességemet annak a fön-séges hivatásnak szolgálatába állítom, hogy általad, veled és benned Istennek, neked, hazámnak és minden embernek önfeláldozó szolgálóleánya lehese-k és a szívek királynője.

Fogadd el, Anyám, e felajánlásomat! Küldd kegyelmed bőségét és ihlesd lelkemet, hogy ezt a felajánlásomat soha el ne felejtsem, hanem minden-nap előrehaladjak a te követésedben; mindennap szebb és szebb legyek, olyan, amilyen te vagy, én édes jó Anyám! Így mutass be majd Jézusnak, hogy Ő lássa meg legjobban, hogy leányod vagyok és te Anyám!

Apostoli tűz eméssze szívemet és addig ne nyu-godjam, míg minden magyar leány téged nem választott anyjának, eszményképének, Nagyasszo-nyának. Amen.

„MÁRIÁT DICSÉRJE LELKEM! . . .”

ÁTALAKÍTÓ UNNEPLÉS

Te is dícsérd, kedves Húgom, Máriát, édesanyád, eszményképedet! Tartsd meg ünnepeit méltó, gyermeki szívből fakadó ünnepléssel. Tudod, hogyan? — Szent triduum, három napos készüllet, nemcsak elröppenő ima, hanem lélekalakító elmélkedés előzze meg Mária minden nagyobb ünnepét!

Amikor a lelkedet ezerfelé húzó, esetleg gondokkal, idegzetet túlfeszítő munkával terhelt súlyos nap már elmúlt, borulj le az esti csendben az ágyad fölött függő Mária-kép elé. Imádkozzál!

Amikor számot adtál a napról Istenednek és égi Anyádnak, akkor Mária-ünnepek előtt nyisd fel ezt a könyvet az ünnepre megjelölt fejezeteknél. Merüljön el lelked Mária erényeiben és követésében! Meglátod, mennyivel közelebb kerülsz így Szűzanyád lelkéhez, mennyivel jobban átéled ünnepeit, mélyíted lelked, tartalmasabbá teszed életed! Próbáld meg ezt a máriás utat!

Utána pedig időd és buzgóságod mértéke szerint imádkozd el a loretoi litániát, esetleg a rózsafüzér szemeiből pergess le egy tizedet vagy mondj el áhítattal Szűzanyádhoz egy-egy jól ismert fohászt.

ELMÉLKEDÉSEK SZŰZ MÁRIA ÜNNEPÉRE

Január 23. Szűz Mária eljegyzése.

„Kit szeretnék, ha téged nem szeretnék, ó Mária!”

1. nap: Elérhetem őt? 17. Mindenkinek eszményképe. 19.
2. nap: Nélküle üres életed. 20. Ő édesanyád. 27.
3. nap: Szép volt a lelke is. 24. Anya és leánya. 30.

Február 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony.

„Életed szent, tiszta, Istennek tetsző áldozat volt.”

1. nap: A kis Jézus. 83. Vissza a családba! 103.
2. nap: Széthullott család. 101. A legboldogabb család. 98.
3. nap: A te áldozatod. 80. Adj egész szívet! 82.

Február 11. Lourdesi Boldogasszony.

„Ragyogj felém, Szeplőtelen, és légy Anyám az égben fenn!”

1. nap: Ő a segítő Mária. 31. — Így könnyű az élet. 33.
2. nap: A legmagasabb méltóságban. 14. Isten trónjánál. 15.
3. nap: Fény a sötétben. 9. Ki legyen az? 12.

Nagypéntek előtti péntek. } Fájdalmas Szűz.
Szeptember 15. }

„Szenvedők eszménye, Mária szeretlek!”

1. nap: Az erős Asszony. 159. Erő önmagunk felett. 161.
2. nap: A Megváltó Társnője. 107. A bölcs ereje. 158.
3. nap: Vasakaratú leány. 149. Légy öntudatos! 154.

Március 25. Gyümölcsoltó Boldogasszony.

„Ragyogj felém, reményem csillaga!
Üdvözlégy, Szűz Mária!”

1. nap: A legmélyebb titok ünnepe. 69. A szolgáló szeretet. 71.

2. nap: A teljes női ideál. 76. A legszebb áldozat. 78.
3. nap: Nagylelkűen Jézusért. 91. Nagykosságú Szűz. 92.

Április 26. Jótanács Anyja.

„Tőled vár segílyt a búsak milliója.”

1. nap: Nyitott szemmel. 85. Most dől el! 87.
2. nap: Két tanulság. 109. Szébb jövőt! 110.
3. nap: A hazáért, a gyermekért. 105. — Magyar kisasszony. 115.

Május 24. Keresztények segítsége.

„Segíts, ne hagyj, Mária!”

1. nap: Kánai menyegző. 193. A kegyelem hősei. 194.
2. nap: Mária által Jézushoz. 196. Tetszem neked? 200.
3. nap: Máriával. 201. Máriában. 202.

Május 31. A kegyelem Közvetítője.

„Tekintsen rám irgalmasan szemed!”

1. nap: Nehéz, de gyönyörű. 141. Helyes önismeret. 152.
2. nap: Éld a szeretet életét! 167. Már döntöttem. 169.
3. nap: Keresd az alkalmat! 175. Világ-hódító erő. 176.

Urunk mennybemenetele után való szombat:

Apostolok Királynője.

„Apostolok Királynője, tiszta Szűz,
kérjed a te szent Fiadat érettünk!”

1. nap: Őt követni öröm is. 59. Éljen igaz életet. 166.
2. nap: Ti ketten most. 96. A lelkek királynője. 131.
3. nap: Munkára fel! 55. Öröm Őt követni. 59.

Szűz Mária szent Szíve. Jézus Szíve után való szombaton.

„Szeretlek, szép Szűz Mária, lelkem védelmi vára.”

1. nap: A szívek Királya. 127. — A világ Királynője. 133.
2. nap: Boldogság őt szeretni. 61. Kell! 62.
3. nap: Nagyasszony — kisasszony. 114. A Nagyasszony és te. 65.

Július 2. Szent Sándor Boldogasszony.

„Nagy dolgokat cselekedett nekem a hatalmas.”

1. nap: Magnificat. 162. Te ki vagy? 164.
2. nap: Tehát cseléd legyek? 117. A hazáért, a gyermekért! 105.
3. nap: Az otthon királynője. 125. A gyermek királynője. 123.

Július 16—17. Kármelhegyi Boldogasszony. — A Szűzanya alázatossága.

„Kell csodálnod, hogyha látod, mily magasra tétetett!”

1. nap: Ősi hiba. 171. Mindenben az első. 173.
2. nap: Kevélység — öntudat. 145. „Ne légy alázatos!” 147.
3. nap: „Páva”-nők. 180. Nem igaz. 182.

Augusztus 5. Havas Boldogasszony.

„Máriát dicsérni, hívek jöjjetek!”

1. nap: De azonnal! 198. Hogy örülne Máriá! 203.
2. nap: Ő a legszebb is! 21. Külső szépsége. 23.
3. nap: Zenekíséret. 72. Kisokosságú asszonyok. 94.

Augusztus 13. Bűnösök menedéke.

15. Nagyboldogasszony.

„Minden magyar hajlék a te szent oltárod...
Örök Királynőként tisztel téged hazánk.”

1. nap: Magyarország Királynője. 39. Boldogasszony Anyánk. 41.
2. nap: Mária országa 44. A magyar misztérium. 46.
3. nap: Magyarok Nagyasszonya. 49. Miért Magyarok Nagyasszonya? 51.

Szeptember 8. Kisasszony napja.

„Máriának, a szent Szűzanyának, ki boldogítani született!”

1. nap: Az elismert királynő. 136. Kis Nagyasszony. 205.
2. nap: Hogy örülne Máriá! 203. Nyugodjunk bele? 144.
3. nap: Az isteni példa. 155. Ész és szív. 89.

Szeptember 12. Mária nevenapja.

„Szép neved a szívek gyógyítója.”

1. nap: Teljes önfelajánlás. 207. Szeress szünet nélkül. 183.

2. nap: A teljes Szűzanya. 73. Szeretném elverni magam. 178.
3. nap: Akarj gögös lenni! 142. Borzongás fog el. 177.

Október 7. Rózsafüzér Királynője.

8. Magyarok Nagyasszonya.

„Ezer sebből vérző bús hazám egére
mikor jó a béke?”

1. nap: Magyar lánynak lenni. 57. — Kisasszonyok. 112.
2. nap: Milyen áldás ez. 53. Boldogság őt szeretni! 61.
3. nap: Legyünk újból egyek! 187. Lelkemig hatolt. 189.

December 8. Szeplőtelen fogantatás.

„A hófehérség ünnepén esengek,
Ő hadd maradjak mindig gyermeked.”

1. nap: Kell eszménykép? 11. Ki legyen az? 12.
2. nap: Mindenkinek eszménye. 19. Nélküle üres életem. 20.
3. nap: Ő édesanyád. 27. Tudod, mit jelent ez? 28.

December 18. A várandós anya.

„Magasztalja az én lelkem az Urat!”

1. nap: A gyermek királynője. 123. Az ott-hon királynője. 125.
2. nap: Az Ő királynője. 128. A kis Fenség királynője. 130.
3. nap: Szébb jövőt! 110. A kis Jézus. 83.

Éppen leánynapról jöttem haza, még lelkemben zsongott a fiatal szívekből szinte előtörő lelkesedés visszhangja, még ott kavargott bennem ezeknek a leányoknak további segítésére irányuló tervek tömkelege, amikor otthonomba lépve kezembe nyomták a SAS behívót. — Fölszereltek. Mint tábori lelkészt még hazaengedtek szabadságra. Lázás sietőséggel néztem át ennek a könyvnek sorait, hogy még itt hagyhassam neked utolsó üzenetként.

Még nem voltam kész a simítással, amikor távirat és újabb SAS behívó érkezett: „Június 30-án vonuljon be szabadságáról, mert útba indul hadművelleti területre.”

A gondolatok egymást kergették bennem. Hirtelen átcikázott lelkemben a legnagyobb áldozat lehetőségének sejtése is. A haza, a lelkek ezrei, húgaim édesapja, vőlegénye, fivére várnak reám kint a „hadművelleti területen”. Talán életemet kéri. Azt az életet, amelyet egészen másképpen terveztem ki. Segíteni akartam még — az én elgondolásom szerint. És a Mindenható, a haza más áldozatra szólít fel.

Megyek. Örömmel megyek. Hiszen célom nekem is a szeretet szolgálata. Ebben kell mindannyiunknak megerősödnünk, nem a mi elképzelésünk szerint, hanem ahogyan azt a Gondviselés elénk tárja.

De hadbavonulásom előtt, a könyv végén, táviratot adok fel én is. Olvasd!

„Azonnal láss munkához, mert az élet körülötted hadművelleti területté változott!”

Rengeteg ellenség vesz körül. A bűn, a kicsi-

nyesség, az önzés, a lustaság ördöge lépten-nyomon
leselkedik reád! Veszélyben a haza! A legnagyobb,
a legfontosabb, a belső front vár hősiességedre.
Vonulj be azonnal! Láss munkához! Nemzetet, csa-
ládod, lelkeket kell mentened!

Örömmel indulj a harcra!

Ha csüggednél, ha a kicsinyesség venne hatal-
mába, gondolj a behívóra, gondolj a most küzdő
hősök ezreire! Országmentésről, országépítésről van
szó!

Míg mások hősiesen kimennek a golyók, gép-
fegyverek, bombák, ágyúk pergőtüzébe, te itthon
fáznál az áldozattól? Míg testvéreid életük kockáz-
tatásával is védik a te otthonodat, te kényelmes
életteddel, bűnös szórakozásaiddal megrontanád azt?
Ez nem igazság!

Az igazság az, hogy minden leánynak szintén
hadba kell vonulnia és vállalnia kell a belső front
áldozatát!

Munkára fel!

Úgy megyek ki a frontra, kedves Húgom, hogy
te itthon szintén hős leszel! E perctől kezdve két-
szeresen küzdöl — a győzelemig!

Igy áldjon meg az édes Boldogasszony! Így
búcsúzom tőled, kis Húgomtól, a frontra induló

BÁTYÁD.

T A R T A L O M

Bevezető — — — — —	5
--------------------	---

OROK ESZMÉNYKÉPED

Fény a sötétben — — — — —	9
Kell eszménykép? — — — — —	11
Ki legyen az? — — — — —	12
A legmagasabb méltóságban . . . — — — —	14
Isten trónjánál — — — — —	15
De elérhetem őt? — — — — —	17
Mindenkinek eszményképe ő — — — — —	19
Nélküle üres életed! — — — — —	20
Ő a legszebb is! — — — — —	21
Külső szépség! — — — — —	23
Szép volt lelke is! — — — — —	24
Ő édesanyád! — — — — —	27
Tudod, mit jelent ez? — — — — —	28
Anya és leánya — — — — —	30
Ő a segítő Mária! — — — — —	31
Igy könnyű az élet! — — — — —	33

NAGYASSZONYUNK:

Magyarország Királynője — — — — —	39
Boldogasszony Anyánk . . . — — — — —	41
Mária országa — — — — —	44
A magyar misztérium — — — — —	46
Magyarok Nagyasszonya! — — — — —	49
Miért Magyarok Nagyasszonya? — — — — —	51

Milyen áldás ez!	— — — — —	53
Munkára föl!	— — — — —	55
Magyar leánynak lenni . . .	— — — — —	57
Őt követni öröm is!	— — — — —	59
Boldogság őt szeretni!	— — — — —	61
Kell!	— — — — —	62
A Nagyasszony és tel	— — — — —	65

„IME, AZ ÚR SZOLGÁLÓLEÁNYA!”

Legmélyebb titkok ünnepe	— — — — —	69
A szolgáló szeretet	— — — — —	71
Zenekiséret	— — — — —	72
A teljes Szűzanya	— — — — —	73
A teljes női ideál	— — — — —	76
A legszebb áldozat	— — — — —	78
A te áldozatod?	— — — — —	80
Adj egész szívet!	— — — — —	82
A kis Jézus	— — — — —	83
Nyitott szemmel	— — — — —	85
Most dől el!	— — — — —	87
Ész és szív	— — — — —	89
Nagylelkűen Jézusért!	— — — — —	91
Nagyokosságú Szűz	— — — — —	92
Kisokosságú asszonyok	— — — — —	94
Ti ketten most	— — — — —	96
A legboldogabb család	— — — — —	98
Széthullott családok	— — — — —	101
Vissza a családba!	— — — — —	103
A hazáért, a gyermekért is!	— — — — —	105
A Megváltó Társnője	— — — — —	107
Két tanulság	— — — — —	109
Szebb jövőt!	— — — — —	110
Kisasszonyok	— — — — —	112
Nagyasszony — kisasszony	— — — — —	114
Magyar kisasszonyok	— — — — —	115
Tehát cseléd legyek?	— — — — —	117

„BOLDOGNAK HIRDET MINDEN NEMZEDÉKI!”

A gyermek királynője — — — — —	123
Az otthon királynője — — — — —	125
A szívek királynője — — — — —	127
Az Ő királynője — — — — —	128
A kis Fenség királynője — — — — —	130
A lelkek királynője! — — — — —	131
A világ királynője! — — — — —	133
Az ünnepelt királynő! — — — — —	136

„MIKÉP LEHET EZ?”

Nehéz, de gyönyörű! — — — — —	141
„Akarj gőgös lenni!” — — — — —	142
Nyugodjunk bele? — — — — —	144
Kevélység — öntudat — — — — —	145
„Ne légy alázatos!” — — — — —	147
Vasakaratú leány — — — — —	149
Helyes önismeret — — — — —	152
Légy öntudatos! — — — — —	154
Az isteni példa — — — — —	155
A bölcs ereje — — — — —	158
Az erős Asszony — — — — —	159
Erő önmagunk felett! — — — — —	161
Magnificat! — — — — —	162
Te ki vagy? — — — — —	164
Élj igaz életet! — — — — —	166
Éld a szeretet életét! — — — — —	167
„Már döntöttem!” — — — — —	169
Ósi hiba — — — — —	171
Mindenben az első! — — — — —	173
Keresd az alkalmat! — — — — —	175
Világhódító erő — — — — —	176
„Borzongás fog el” — — — — —	177
„Szeretném elverni magam!” — — — — —	178
„Páva nők!” — — — — —	180
Nem igaz! — — — — —	182
Szeress szünet nélkül! — — — — —	183

Magyar leány hivatása — — — — —	185
Legyünk újból egyek! — — — — —	187
„Lelkemig hatolt” — — — — —	189

MÁRIA ÁLTAL, MÁRIÁVAL, MÁRIÁBAN

A kánai menyegző — — — — —	193
A kegyelem hősei — — — — —	194
Mária által Jézushoz — — — — —	196
De azonnal! — — — — —	198
„Tetszem neked?” — — — — —	200
Máriával — — — — —	201
Máriában — — — — —	202
Hogy örülne Mária! — — — — —	203
Kis nagyasszony — — — — —	205
Teljes önfelajánlás — — — — —	207

MÁRIÁT DICSÉRI LELKEM

Átalakító ünneplés — — — — —	211
Elmélkedés Mária ünnepeire — — — — —	211
Behívó — — — — —	217

